

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

СЪБО

ЛЮБОВНА ПЕСЕН ЗА УТРЕ

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН ЛЮБОВНА ПЕСЕН ЗА УТРЕ

Превод: Камелия Антонова

chitanka.info

След бедно и сиротно детство Ейми Фейнстън си е изградила блестяща кариера, има много пари, красиви рокли и разкошна къща. Едно закъсняло писмо я кара да промени самоличността си и да предприеме разследване на смъртта на своя баща. По ирония на съдбата, след срещата ѝ с Марк Стърлинг, жаждата ѝ за мъст се трансформира в нещо, което много прилича на голяма любов...

ПЪРВА ГЛАВА

— Извинете... — наруши мъжки глас тишината в старата викторианска къща. — Търся госпожица Фейнстън.

Опряла кутия с почистващи препарати на хълбока си, Ейми слезе по стълбите.

— Аз съм Ейми Фейнстън.

Младият мъж показа личната си карта и се представи:

— Пол Майкълс от Обединена американска поща.

После свали шапката си и се усмихна.

— Колко е горещо днес!

— Да, в Боулдър през юни наистина е горещо — съгласи се Ейми.

Тя цялата бе плувнала в пот, макар че беше само по шорти и тениска.

Пол прибра картата в джоба си и нервно се изкашля.

— Значи вие сте единственото живо дете на Джеси и Вирджиния Фейнстън. Прав ли съм?

— Да...

— Тъъ... Госпожице Фейнстън, поради неблагоприятно стечение на обстоятелствата, писмото, което ви нося днес, е трябвало да пристигне преди двадесет и пет години.

Ейми си помисли, че не е чула добре, и понечи да се засмее. Слушала бе доста комични истории за неразбориите в пощите, но тази бе направо невероятна. „Сигурно е станала някаква грешка. Аз тогава съм била само на три годинки!“ — мина й през ума.

— До кого е адресирано писмото?

— До госпожа Фейнстън, живееща в Боулдър щата Колорадо, на „Холстън Драйв“, номер 225.

Усмивката се стопи от лицето на Ейми. На този адрес бе живяла с майка си по онова време.

— Подателят е Дж. Фейнстън от Ню Йорк сити.

Пол Майкълс смутено замълча.

— А що се отнася до закъснението... Разследванията показаха, че служителят, който е трябвало да достави писмото преди двадесет и пет години, е бил алкохолик. Със задълбочаването на пианството му все по-малко пощенски пратки са стигали до предназначението си. За щастие, повечето от тях не са били от особена важност, както се разбра след неговата смърт... Неща от рода на рекламни листовки например... Пощата прави всичко възможно, за да открие адресатите на препоръчаните писма...

Ейми вече не го слушаше. Доколкото знаеше, баща ѝ бе ходил само веднъж в Ню Йорк и там бе загинал при автомобилна катастрофа — преди двадесет и пет години. Майка ѝ така и не се бе омъжила повторно. Непрекъснато бе повтаряла, че никой не ще можел да я разсмее, както го е правил нейният Джеси, а брак без смях нямал бъдеще.

Ейми пребледня и почувства, че се задушава. Майка ѝ би дала всичко, за да получи това последно писмо от своя любим съпруг.

— Бихте ли се подписала тук... Добре ли сте, госпожице Фейнстън?

— Да... Добре съм. Къде точно искахте да се подпиша?

Пощальонът ѝ подаде за подпис някакъв документ, а после ѝ връчи един пожълтял плик.

— И още нещо, госпожице Фейнстън. Министърът на съобщенията ме упълномощи да ви се извиня официално за неприятностите, които вероятно е създало забавянето на писмото. Но съгласете се, че е по-добре късно, отколкото никога — завърши той с глуповата усмивка.

— Предайте на министъра, че приемам извинението му — отвърна сухо Ейми.

Обърна се и бавно се заизкачва по стъпалата, за да прочете писмото на спокойствие в своя апартамент. Но изведнъж се сети, че той е съвсем празен, че мирише на боя и белина, и реши да се разположи върху стария килим на стълбището.

Отвори плика с треперещи пръсти. Баща си познаваше само от снимките в семейния албум и от разказите на майка си, която бе починала преди пет години. Сега, когато се канеше да прочете писмото, предназначено за нея, изпита смущаващото чувство, че наднича в интимния ѝ живот.

Нежно и почти благоговейно поглади пожълтялата хартия. Опита се да извика в съзнанието си образа на своя баща Джеси Фейнстън, който приживе бе имал само две страсти — фармацевтиката и своята съпруга. Той бе бил човек, който не само забравяше да осребрява чековете си, но и бе пропуснал да застрахова живота си.

Ейми знаеше, че баща ѝ никога не би я разбрал. Мечтателите никога не са разбирали прагматиците. Често си бе мислила, че любовта на майка ѝ към баща ѝ е била сляпа, защото ако той наистина бе бил толкова прекрасен човек, не би оставил жена си и дъщеря си да мизерстват. Питала се бе с какво ли толкова Джеси Фейнстън е запленил навеки сърцето на жена като Вирджиния Фейнстън. А сега май че ѝ се удаваше възможност да разбере това.

Внимателно разтвори писмото и се зачете.

Скъпа моя Джини!

Цяла нощ се разхождах по улиците на този призрачен град и си мечтаех да си до мен, за да ми дадеш съвет. Едва се въздържах да не ти се обадя от хотела и да ти кажа новините от последните два дни. Все пак реших да спестя малко пари, защото съдебните разходи ще бъдат големи. Но аз изпреварвам събитията.

За кой ли път в главата ми отеква това проклето „ако“! Какъв наивник съм бил само! Заради глупавата си доверчивост оставих всичко в ръцете на Уолтър, вместо да си наема свой адвокат. Работех постоянно в лабораторията и за миг дори не се заинтересувах от деловата страна на работата. Вече разбирам защо Уолтър настояваше да не огласяваме нашето сътрудничество, преди да сме готови да съобщим за новия антибиотик. Щом веднъж патентът е регистриран на негово име, аз не бих могъл да заведа дело срещу него, защото така само ще заприличам на недоволен работник, който се лакоми за по-голямо парче от баницата.

Чудя се как си могла да живееш през всичките тези години с човек като мен. Ти си толкова земна, уравновесена и сигурно неведнъж съм те ядосвал, макар и без да искам. Но това никога вече няма да се повтори.

Случилото се тук тази седмица ми даде урок, който скоро не ще забравя, а ако имам късмет, и Уолтър Стърлинг дълго ще го помни.

Вбесявам се само при мисълта за него. Разбрах, че този негодник ме е лъгал от самото начало. Всички приказки и обещания, даже договорите, които уж сме подписали, са били вятър и мъгла.

Фармацевтично предприятие „Стърлинг и Фейнстън“?! Всичко е било само блъф, Джини — примамка, която Уолтър е използвал, за да ме убеди да работя за него и за спасяването на загиващата му компания. Той никога не е мислил да ме прави свой съдружник.

Добре че вчера се уговорих да обядвам с онзи адвокат. Ако не го бях сторил... Но по-добре да не мисля какво щеше да се случи.

Извинявай, мила, че се изразявам малко несвързано. Едва сега осъзнах, че все още не съм ти съобщил какво открих вчера. Нали си спомняш, че уж подписахме договор за съдружие, когато Уолтър ме покани да работя за него? Той все обещаваше, че ще получа копие от него, веднага щом адвокатите оформят юридически нещата. Но изглежда, че този договор е изчезнал. В адвокатската кантора има само договор, който ме обвързва за пет години с фармацевтичното предприятие „Сигма“, и според който Уолтър Стърлинг притежава правата върху всяко мое откритие, а това означава и върху новия антибиотик.

В първия момент бях толкова потресен, че загубих ума и дума. Скоро обаче се съвзех и започнах да действам. Следобед отидох при адвоката и помолих секретарката му да ми покаже копие от този договор, който уж съм подписал.

Джини, подписът ми е бил подправен! Фалшификацията си я бива, но не би убягнала на човек с набито око. Уолтър се е надявал да мине между капките и затова си е наел адвокат от толкова далеко. Ако не беше този конгрес, аз никога нямаше да дойда в Ню Йорк и да се срещна с адвоката му, а още по-малко пък да го питам за

неща, които е трябвало да си изясня още в самото начало. Джини, виждаш ли колко добре ме познава Уолтър!

Страхувах се, преди да видя договора, защото често бях толкова погълнат от работата в лабораторията, че бих подписал всяко листче, размахано под носа ми.

Надявам се, че Уолтър ще се опита да се отърве от уликите, веднага щом се убеди, че няма да се примиря и да се затворя отново с моите епруветки. А огъне ли се веднъж, аз само ще трябва да определя цената на откритията си. Ако новият антибиотик има частица от успеха, който предвиждам, ние ще бъдем финансово осигурени до края на дните си.

Скъпа моя, иска ми се да намеря точните думи, за да ти кажа колко много те обичам и как ми липсваш. Джини, пази се, моля те! Животът ми не би имал смисъл без теб. Обичам те!

Джеси.

П.П. Прегърни Ейми, целуни я дванадесет пъти и ѝ кажи, че още пазя нашата малка тайна.

Погледът на Ейми се задържа на послеслова. Сякаш усети бащините си ръце да се протягат към нея през времето. Направи отчаян опит да си спомни тяхната тайна. „А целувките? Защо точно дванадесет целувки?“ Досега бе смятала, че баща ѝ е имал място в сърцето си само за своята лаборатория и за съпругата си. Писмото му я развълнува и събуди смътни спомени за смях и топлина. Може би подсъзнателно ги бе потискала през всичките тези години, защото се бе чувствала наранена, задето я бе изоставил. Смъртта бе вид изоставяне или поне така я бе възприело едно невръстно дете.

След като Ейми бе загубила родителите си, много въпроси бяха останали без отговор. Никой не би могъл да ѝ разкрие тайната, която бе споделяла с баща си, нито пък да ѝ разкаже за естеството на неговата работа. Носталгичните спомени отзвучаха и Ейми се замисли над деловата част от писмото. „Какъв антибиотик е открил той и защо майка ми никога не ми е споменавала за това?“ Срещу надигация се в

душата ѝ гняв се изправи здравият разум. В момента имаше нужда само от него, а на негодуванието и яростта можеше да се отдаде по-късно.

Внимателно прочете писмото за втори път. Представи си как след погребението на баща ѝ майка ѝ отива при Уолтър Стърлинг с претенцията, че като законна наследница на Джеси Фейнстън тя би следвало да стане притежател на половината от фармацевтичната компания. „Как ли се е отнесъл Стърлинг към нея, преди да ѝ покаже заробващия договор с подправения подпис? А може би е знаела за измамата, но е съзнавала, че ръцете ѝ са вързани, щом не притежава копие от предварителното споразумение?“

Ейми сгъна писмото и много нежно го сложи обратно в плика. Усмихна се, осъзнавайки иронията на съдбата. Само за минути си бе спечелила любещ баща и сериозен враг, за чието съществуване дори не бе подозирала до тази сутрин.

„Ами ако враговете са двама?“ Напегна паметта си да си спомни подробности от една статия в списание „Колорадо Лайфстайл“ за Марк Стърлинг — тридесет и пет годишният наследник на „Сигма“. Преди около седем месеца бе прочела това възторжено писание, не само защото баща ѝ бе работил някога за компанията, а и заради интереса си към всичко, което пряко или косвено бе свързано с Боулдър.

Във въображението ѝ изплува образът на Марк Стърлинг от снимката, направена по време на някакъв мач на „Бронкс“. В своя нелепо строг костюм той изглеждаше по-скоро като разглезен и надут фотомодел, вместо като директор на една от най-големите фармацевтични компании в страната. Тогава, още преди да стигне до края на статията, Ейми вече бе решила, че Стърлинг младши е посредствена личност. Репортерът захласнато обясняваше, че скъпите му дрехи били закупени от „Савил Роу“ и „Брукс Брадърс“, и че те винаги се отличавали с елегантност и изтънченост. Винените аукциони в калифорнийската долина Напа, запазените ложи на стадионите и уикендите в Палм Спрингс допълваха картината на начина му на живот.

Ейми познаваше мъжете от типа на Марк Стърлинг. Когато минаваха покрай огледало, те винаги хвърляха по един поглед на отражението си. Разговорите с тях неизменно се превръщаха в

несвързани самолюбиви монолози. И накрая, след като бяха благоволили да я „ощастливят“ с компанията си за цяла една вечер, тези мъже се дивяха, че тя не умира от желание да спи с тях.

Мислите за Марк Стърлинг оставиха неприятен вкус в устата ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Екстравагантната къща на Ейми бе разположена върху величествена скала — там, където обширните равнини на Средния Запад свършваха в подножието на Скалистите планини. Нощем почти от всичките ѝ прозорци се виждаха разноцветните светлини на градовете Боулдър и Денвър.

След като се бе дипломирала като специалист по бизнес управление, Ейми беше получила предложение за работа от няколко големи корпорации, но бе предпочела да рискува с една новоизлюпена компания за компютърни услуги в Боулдър. Тя предлагаше сравнително ниско заплащане, яка работа, но и свободата да използва усета и въображението си в степен, която по-големите предприятия не позволяваха. Рискът се бе оказал стократно оправдан. Само за седем години Ейми бе изминала пътя от редова служителка до ръководител на тридесет и трима човека, а междувременно бе спечелила повече пари, отколкото имаше време или енергия да изхарчи.

И един ден бе решила да си построи къща.

По собствените ѝ изрични указания тя бе проектирана за сам човек. И въпреки че беше просторна, в нея имаше само една спалня. Интериорът ѝ бе модерен, обзаведен с мебели от стъкло и месинг, подбрани с помощта на художник-декоратор. Отвън къщата бе опасана с тераса, от която се откриваше красив изглед към околните планини.

Ейми обичаше самотата, но след като бе прочела закъснялото писмото на баща си, изпита нужда от компания. Когато напускаше стария си апартамент, тя се бе замислила дали да не покани Джо и Брад Тайлър на освещаване на новия си дом. Но не се бе решила да ангажира времето на приятелите си дори по такъв приятен повод, след като Брад месеци наред се бе занимавал със строителството на къщата ѝ.

Липсваше ѝ присъствието на дългогодишната ѝ приятелка Джо повече, отколкото искаше да си признае. Цели пет години ги бе разделял само един коридор и двете се обичаха като сестри. Джо бе

единствената причина Ейми да продължи да живее в тесния си апартамент, дори когато вече печелеше достатъчно, за да си позволи повече удобства.

А после се бе появил Брад. С блестящите си очи и тайнствено минало той бе завъртял главата на Джо и след сватбата им я бе отвел във фамилната си къща в центъра на Боулдър. Двамата бяха женени от шест месеца и Ейми с радост наблюдаваше как щастието им постоянно расте.

Когато стигна до бетонната алея, водеща към новата ѝ къща, Ейми намали скоростта на яркочервеното си порше. След малко зърна един познат пикап с надпис „Тайлър Кънстракшън“. Първата и мисъл бе, че някой от хората на Брад се е върнал, за да прибере забравен инструмент, но в този момент пред гаража се появи Джо с дяволита усмивка.

— Мислехме, че ще се прибереш по-късно — каза тя, щом се приближи. — Почти ни хвана на местопрестъплението.

— На какво местопрестъпление?

— Да не си въобразяваш, че ще ти позволим да се нанесеш, без да осветим къщата!

Ейми се огледа, но освен пикапа наоколо нямаше други коли.

— Ще бъдем малко хора, нали? — попита с надежда.

Изгаряше от нетърпение да се върне към бащиното си писмо и нямаше особено желание за шумни празненства.

— Само няколко добри приятели. Брад настояваше да не надвишават сто, за да могат спокойно да се поберат вътре.

— Значи ще дойдат сто човека?!

— Е... „ще дойдат“ не е точно казано...

— И какво означава това?

— Че те са вече тук. Цял следобед ги прекарвахме през планината, за да не забележиш колите им, като пристигнеш.

Изведнъж отвсякъде наизскачаха хора — от къщата, откъм гаража, дори иззад дърветата. Ейми се вгледа в лицата им и сред тях разпозна приятели от училище, които не беше виждала с години, а също и свои колеги от фирмата.

Насили се да се усмихне. Не обичаше изненадите. Чувстваше се добре само тогава, когато знаеше какво я очаква.

— Радвам се, че успяхме да те изненадаме — каза Джо и я хвана под ръка.

Ейми долови някакво облекчение в гласа на приятелката си.

— Да няма още нещо?

— Не, няма, но подозирам, че ако знаеше за всичко това предварително, нямаше да дойдеш.

— Колко си проникателна!

— Отпусни се малко! Струва ми се, че не е зле от време на време да бъдеш център на внимание.

— Не бих се притеснявала толкова, ако се бях погрижила за външността си.

— Я не ме занасяй, Ейми. С това тяло ще изглеждаш страхотно дори и в чувал. Хайде да влизаме, защото гостите започват да стават нетърпеливи.

— Е, ако си възнамерявала да ме накараш да се почувствам по-добре, току-що успя.

Шест часа по-късно „купонджиите“ вече си бяха отишли. Ейми и Брад тъкмо събираха последните парчета от счупени чаши и смачканите салфетки по моравата, когато се появи Джо с бутилка шампанско.

— Запазих най-хубавото за края!

— Не искам повече изненади! — простена Ейми и завърза торбата с отпадъците.

— Уверявам те, че тази ще ти хареса — не се предаваше приятелката ѝ. — Хайде да отидем на терасата и да погледаме как изгряват звездите.

Брад се приближи и прегърна Ейми през раменете.

— Изглеждаш уморена. Ако искаш, да оставим това за друг път.

— Честно казано, в момента наистина се нуждая от вашата компания — отвърна тя и се отдаде на приятното усещане, че някой се грижи за нея.

Брад я поведе към терасата.

— Ще ни кажеш ли сега какво те тревожи или сами ще трябва да се досетим?

— Мога ли въобще да скрия нещо от теб?

— Не и когато цял следобед имаш вид на човек, на когото са потънали гемиите.

— Днес май не ми се удава да бъда потайна.

— Тогава сядай и разказвай какво има — рече Джо, сложи три високи чаши на масата и се зае да отваря шампанското.

Ейми извади от джоба си поизмачканото писмо и го подаде на Брад.

— Пристигна тази сутрин с двадесет и пет години закъснение...

Той го прочете и тихо подсвири.

— Толкова гняв е събран тук, че ще ти стигне за цял живот.

— Не казвай нищо, преди да съм го прочела и аз! — изкомандва Джо и го грабна от ръцете му.

— Кучият му син! — възкликна тя след минута и се втренчи в Ейми. — Знаеше ли нещо за това преди тази сутрин?

— Знаех само, че баща ми е работил за „Сигма“. А що се отнася до мълчанието на майка ми, мисля, че тя или е смятала баща ми за фантазьор, или след смъртта му е разбрала за измамата на Уолтър и не е могла да стори нищо, защото е нямала доказателства.

— Боже мой! Чудя се как ли е издържала!

— Тя не беше от хората, които се ядосват за неща, независещи от тях. За нея би било глупаво да живее с миналото и да му позволи да обсеби целия ѝ живот. Вероятно е решила просто да го забрави.

— Но тя не е знаела за писмото — продължи Джо. — А без доказателства всички нейни обвинения биха прозвучали като клевета. Била е в много деликатна ситуация.

— Много жалко, че баща ти не е успял да приложи към писмото и копие от фиктивния договор — вметна Брад.

Ейми му хвърли кос поглед.

— Нима това копие би имало някаква стойност след толкова години? Сигурно давността му отдавна е изтекла.

— Да, възможно е. Но ако можеше да докажеш, че подписът е фалшифициран, щеше не само да поправиш едно зло, но и старият Стърлинг щеше да ти предложи известна сумичка срещу твоето мълчание.

— И защо ще го прави?

— За да не го осъдиш. Дори криминалната давност на това деяние да е изтекла, ти спокойно можеш да се обърнеш към

граждански съд.

Ейми замислено отпи от чашата си.

— Хей, почакай! — провикна се Джо. — Искам да вдигна тост...

Тя се пресегна и извади изпод масата един пакет.

— И да ти дам това.

В гърлото на Ейми заседна буца. Приятелството на Джо и Брад беше най-ценното нещо в живота ѝ.

— Нямаше нужда... — тихо промълви и погали копринената панделка. — Брад построи тази къща и това бе най-хубавият подарък за мен.

После погледна с насълзени очи Джо.

— Никога... никога не ще мога да ти се отплатя за това, че ми помогна да се преместя и настаня тук!

— Ако смяташ да се разкисваш и да изброяваш нещата, за които си ми благодарна, не забравяй да споменеш и следобедния купон — отвърна дяволито приятелката ѝ.

Ейми се разсмя и избърса очите си.

— Всъщност, купонът не беше лош. Отдавна не се бях виждала с някои хора. Една жена...

— Друг път ще се захласваме в спомени! — прекъсна я Джо. — Цял месец вече чакам да видя изражението ти, когато отвориш тази кутия.

— А аз искам да изпия шампанското си, преди да е изветряло — обади се Брад.

Ейми взе красиво опакованата кутия в скута си. Развърза панделката и освободи вплетения в нея букет от изкуствени цветя. Под станиола се бялна кутия. Отвори капака ѝ и ахна от изненада. Вътре бе същата онази кристална купа, в която се бе влюбила, още щом я бе зърнала в списанието „Таун енд Кънтри“ преди повече от година. С тайната надежда, че някой ден ще има дом, достоен да приюти това произведение на изкуството, бе изрязала рекламата и я бе закачила на таблото за важни бележки.

Благоговейно вдигна пред очите си красивата вещ.

— Почувствах, че точно сега е моментът да я имаш — рече ѝ Джо.

— Не зная какво да кажа... — отвърна тихо Ейми.

Не я учуди досетливостта на Джо, защото техните отношения отдавна бяха достигнали точката на мълчаливото разбирателство.

— Просто не казвай нищо! — усмихна се Брад.

— А сега е време тост! — вдигна чашата си Джо. — Да пием за приятелите и за любовта! Нека бъдат вечно наши спътници!

Ейми се вълнуваше прекалено много, за да изрече каквото и да било. Затова просто се чукна с приятелите си и отпи от кехлибарената течност.

— Какво ще правиш с писмото? — попита я Брад.

— Все още не знам. Но от любопитство ще се помъча да разбера що за човек е Стърлинг.

— Какво по-точно те интересува?

— Ти да не би да познаваш Уолтър Стърлинг?

— Да, но не толкова добре, колкото сина му Марк.

— За мен Марк Стърлинг не заслужава специално внимание. Съмнявам се, че въобще знае как се управлява предприятие, камо ли пък да използва властта за измама. На всичко отгоре, той не е бил много по-възрастен от мен, когато се е случило всичко това.

Брад се подсмихна.

— Не прибързвай с изводите си! Със сигурност знам, че още от деня на постъпването му във фармацевтичното предприятие „Сигма“, той дърпа конците там.

— В такъв случай, трябва да е истински факир, за да ощастливява едновременно и борда на директорите, и цялата тази тълпа от жени, които се въртят около него! — възкликна Ейми.

— Значи този Марк Стърлинг бил истински жребец — вметна Джо, наливайки шампанско в чашите — Откъде го познаваш Брад?

— Когато бях малък, той живееше две къщи по-надолу от нашата. До шести клас ходехме заедно на училище.

— Защо само до шести клас?

— Баща му го изпрати на изток в частно училище, което му гарантираше следването в Харвард.

— Не се учудвам, че му е трябвала допълнителна помощ — презрително процеди Ейми.

Знаеше, че няма никакво право да говори така, но достатъчно добре познаваше мъжете от типа на Марк Стърлинг, за да изпитва уважение или поне някаква търпимост към тях.

— Работата е там, че въобще не му беше необходима помощ. Марк спокойно можеше да завърши гимназия в Боулдър и да постъпи в който и да било колеж. Той беше от онези пълни отличници, които толкова много се открояват от станалите, че никой не си губи времето да им завижда.

— Дори и най-безобидните отличници се променят, когато навлязат в истинския живот — не отстъпваше Ейми.

Джо се прозя и сложи празната си чаша на масата.

— Говориш така, сякаш вече го познаваш.

— Познавам неговия тип. Ако добре си спомняш по мен все си падаха „двойници“ на Марк Стърлинг Колкото по-суетни и егоцентрични са те, толкова по...

— Мисля, че те очаква изненада — рече тихо Брад.

Ейми го изглежда недоверчиво. „Как може да е толкова категоричен за Марк Стърлинг, след като не го е виждал почти двадесет години?“ — мина ѝ през ума.

— Защо си толкова сигурен, че той не се е променил?

— Нямах търпение да ме попиташ за това.

И сякаш за да удължи напрегнатото ѝ очакване, Брад се облегна в стола си и бавно отпи от шампанското.

— По стечение на обстоятелствата в момента подготвям оферта за компанията „Сигма“ във връзка с нейния проект за разширение. През миналия месец обядвах с Марк няколко пъти.

Джо го замери с една смачкана салфетка.

— Можеше да ни го кажеш и по-рано!

— Никой не ме попита.

Ейми се засмя. Изкушаваше се да поразпита Брад за Марк и за състоянието на „Сигма“, но вече бе твърде късно за такъв сериозен разговор.

— Вие двамата не смятате ли да си ходите?

— Но аз исках да погледам как изгряват звездите — вяло запротестира Джо и се опита да сподави поредната си прозявка.

Брад нежно повдигна брадичката ѝ.

— Скъпа моя, не искам да те натъжавам, но те отдавна изгряха.

— Колко е часът? — въздъхна тя.

— Наближава десет и трийсет.

— И как се случи това?

— Хайде, ще ти обясня по пътя към къщи — усмихна се Брад и я прегърна през талията.

Ейми ги изпрати до пикапа и отново им благодари за партито и за голямата помощ, която и бяха оказали при настаняването ѝ в новото жилище.

Щом си заминаха, тя се върна на терасата и започна да прибира масата. В бутилката бе останало малко шампанско. Наля си го и се отправи към банята. Съблече се и с удоволствие се потопи в огромната вана „джакузи“.

Бавно отпи от тръпчивото питие и се облегна назад, вдишвайки омайващия аромат на шампоана „Обсешън“. Докато кръговото движение на водата масажираше умореното ѝ тяло, сетивната наслада я замая и отслаби волята ѝ.

Изведнъж в съзнанието ѝ нахлу съдържанието на бащиното ѝ писмо и го обгърна като голямо черно покривало.

Остави чашата си и се гмурна до брадичката във водата. Замисли се за неочакваните открития, които ѝ бе донесъл изминалият ден. Уолтър Стърлинг бе извършил престъпление, но беше наивно да се повдигат обвинения срещу него без неопровержими доказателства. Най-разумно бе да го забрави и да си гледа живота, само че не би могла да постъпи така. Собствената ѝ съвест нямаше да ѝ дава мира, ако поне не се опиташе да го изправи пред съда. Затова сега ѝ трябваше един хубав план за действие.

ТРЕТА ГЛАВА

Ейми нервно преглади полата си. За десети път през последните пет минути погледът ѝ обгърна кабинета на Марк Стърлинг. Вляво имаше библиотека, а вдясно — френски прозорец, от който се откриваше изглед към планината Флагстаф, застинала в своята сурова красота. Над тежкото дъбово бюро висеше сюрреалистична картина на Дали, а до тапицираното с червена кожа канапе бе поставена бронзова скулптура на Бенет.

Ейми неохотно си призна, че интериорът ѝ харесваше. Ако кабинетът бе неин, едва ли щеше да промени нещо, освен може би да смени килима с по-светъл или да окачи още една картина, за да балансира Дали.

Градусът на нетърпението ѝ непрекъснато се повишаваше. Ужасно мразеше да чака.

Докато реши какво да прави с писмото на баща си и после докато приведе плана си в действие, бяха изминали месеци. Отначало се бе колебала доста как да постъпи. Безсмислено бе да се обръща към властите, разчитайки само на едно писмо, писано преди двадесет и пет години. Трябваша ѝ далеч по-стабилни доказателства, за да изобличи Уолтър Стърлинг. Едната възможност беше да наеме човек, който да го проучи, но Ейми я бе отхвърлила. Другата бе сама да си събере необходимите доказателства.

В тягостната тишина, която я обгръщаше, меките удари на стенния часовник ѝ се сториха гръмовни. Свали очилата си и си потърка носа. Много трудно свикваше с тях, но Джо бе права, че те удивително я преобразяваха. Облечена бе в тъмносив официален костюм, гримът ѝ се изчерпваше с бледорозовото червило на устните, а косата ѝ бе стегната в кок. Дори родната ѝ майка не би могла да я познае.

Драстичната промяна във външния ѝ вид бе в резултат на решението ѝ да кандидатства за работа във фармацевтичната компания „Сигма“. Ако се бе насочила към чиновническо място, както смяташе

първоначално, видът ѝ не би бил от значение. Но после Ейми си бе избрала длъжността главен асистент и затова държеше да изглежда като невзрачна умница. Едно от първите неща, което беше научила в света на бизнеса бе, че красотата рядко върви ръка за ръка с интелекта.

Рискуваше, кандидатствайки за този пост, но чрез него най-бързо и лесно щеше да се добере до секретната документация на фирмата и до договора с подправения подпис.

„Ами какво ще правя, ако не го открия? Какво всъщност искам от Уолтър Стърлинг и от компанията «Сигма»?“ Имаше моменти, в които бе убедена, че ще намери покой, едва когато види Уолтър Стърлинг зад решетките. Но после си даваше ясна сметка, че в най-добрия случай би могла да се надява само на солидно парично обезщетение.

Сега трябваше да запази деловия си вид, докато Марк Стърлинг я интервюира за поста асистент на отсъстващия Стив Хардинг. И естествено, трябваше да го шашне със спокойствието си.

Автобиографията ѝ и професионалните препоръки бяха напълно изрядни. Отначало Фред Максвел, нейният шеф през последните седем години, упорито отказваше да я пусне, камо ли пък да ѝ даде препоръка. Трябваше ѝ цяла седмица, за да го убеди, че няма намерение да напуска „Максуел Систъмс“ завинаги.

Но успя да го спечели изцяло, едва когато му призна истинската причина за искания отпуск. След това Фред не само поддържаше каузата ѝ, но и се превърна в божи дар за Ейми, защото ѝ помогна да се свърже с всички, които трябваше да са предупредени, че си е сменила името.

И сега успехът на плана ѝ зависеше от способността ѝ да впечатли най-ухажвания плейбой в Колорадо със своите знания и с „искреното“ си желание да посвети остатъка от живота си на „Сигма“.

Ейми отново погледна часовника си. „Плейбойт“ закъсняваше вече двадесет минути и ако това бе вид изпитание, то беше доста тежичко и опъваше докрай нервите ѝ. Най-сетне не издържа и се надигна от стола. Тъкмо застана до прозореца, когато вратата се отвори. Сепната, Ейми се обърна толкова рязко, сякаш я хващаха да върши нещо нередно.

Марк Стърлинг се появи на прага със смръщено лице.

— Имаме ли уговорена среща?

От тона му Ейми разбра, че за предпочитане бе да отговори с „да“. Пое си дълбоко въздух и се опита да си възвърне самообладанието. „Значи такъв бил Марк Стърлинг!“ Трябваше да признае очевидните му достойнства, които не бе уловил изцяло дори фотографът на „Колорадо Лайфстайл“. Противно на очакванията ѝ, в действителност Стърлинг младши бе по-висок и не приличаше толкова на конте. Облеклото му си беше безупречно, както и на снимките в списанието: маркови мокасини, копринена кърпичка в джобчето на морскосиния двуреден костюм, но в жестовете и изражението му нямаше и следа от преструвка. Тъмнокестенявата му коса бе подстригана късо от двете страни и сресана отпред без път. Очите му бяха тъмни и дълбоки, оброчени с гъсти мигли. Те бяха най-впечатляващото нещо в необикновено красивото му лице. Ейми изправи рамене.

— Имахме среща в два часа, господин Стърлинг — предпазливо изрече тя. — Трябваше да ме интервюирате за длъжността главен асистент на господин Хардинг.

— Кой назначи срещата?

— Лично госпожица Пенкет.

— Страхувам се, че е станала грешка.

Марк понечи да каже на младата жена срещу себе си, че Стив Хардинг вече е назначил човек на този пост в последния момент преди заминаването си, но нещо във вида ѝ го спря. Имаше голям опит с жените и бързо усети, че тя нарочно се опитва да прикрие красотата си зад сив костюм и строга прическа. Любопитството му го подтикна да разбере към какво всъщност се стреми.

Ейми пък отчаяно се опитваше да запази спокойствие. Напразно бе подценявала излъчването на Марк Стърлинг. „По дяволите! Как можах така лековерно да се предоверя на статията за него?!“

— Ако сте зает, бих могла да дойда друг път господин Стърлинг. Когато се завърне господин Хардинг, например.

— Няма да е необходимо. Защо не седнете и не ми кажете кое ви подтикна да кандидатствате за работа в нашата компания?

Ейми тръгна към стола, на който бе седяла, докато го очакваше, и пътьом неволно докосна ръката му. Почувства лекия аромат на одеколона му. Той бе много фин и мъжествен и ѝ напомни за пролетните цветя в планината. Не този мъж бе очаквала да открие.

Сетивните ѝ възприятия се сблъскаха с предубежденията. Трябваше ѝ време, за да осмисли новите си впечатления от младия Стърлинг и отново да стъпи на солидна основа. Но време нямаше.

Марк седеше зад бюрото и наблюдаваше посетителката си, докато тя изваждаше от куфарчето си някакви листи. По-красива бе, отколкото му се беше сторила на пръв поглед. Дори без грим и скрити зад очила, очите ѝ силно го впечатлиха. В тъмните им дълбини проблясваше загадъчен огън, който възбуждаше любопитството му. Под нежната кожа на лицето ѝ изпъкваха високи скули, а по-надолу следваше деликатният овал на волева брадичка. Въпреки че по-голямата част от кестенявата ѝ коса бе скрита в кока, няколко свободно падащи златисти кичури ѝ придаваха живот.

Ейми вдигна глава и срещнат втренчения поглед на Марк Стърлинг. Потръпна от силата му и се ужаси при мисълта, че той е пробил маската ѝ.

— Ето моята автобиография, а също и препоръката от последния ми работодател...

Марк пое листите и ги сложи пред себе си, без дори да ги погледне.

— Сигурен съм, че притежавате необходимата квалификация. Иначе госпожица Пенкет никога не би ви допуснала тук.

Той се облегна назад.

— Това, което ме интересува, е защо предпочетохте да кандидатствате за работа в нашата компания, а не, да речем, в „Ай Би Ем“ или „Рокуел“.

Ейми очакваше този въпрос, но не толкова рано.

— Решението да сменя работата си не беше толкова лесно — започна тя, като си наложи да говори бавно и с увереност, каквато всъщност въобще не чувстваше.

При нормални обстоятелства щеше да си седи спокойно срещу Марк Стърлинг и да води делови разговор, но тези не бяха нормални. От изхода на срещата до голяма степен зависеше нейното бъдеще.

— Обаче осъзнах, че мога да осъществя целите си, само ако работя за голяма компания.

След като изчете всички възможни писания за психологията на интервюто за работа, Ейми бе стигнала до извода, че най-добрият подход е скромна демонстрация на самоувереност и амбиция.

— Но защо избрахте именно тази компания? — настоя Марк.

Ейми отново срещна смело погледа му и като че ли успя донякъде да прикрие слабостта си.

— През последните двадесет и пет години „Сигма“ се превърна в една от най-големите фармацевтични компании в САЩ. Смятам, че през следващия четвърт век тя ще се нареди сред най-големите в света. Искам да съм част от този растеж. Понеже не съм семейна, а и не смятам да се омъжвам, ще мога спокойно да се премествам, когато компанията разширява базата си на дейност.

— Защо смятате, че гледаме към международния пазар.

Сега Ейми трябваше да изиграе своя коз.

— От три години „Сигма“ тихомълком купува акциите на две европейски фармацевтични компании. Не мислите ли, че това е достатъчно основание за моята увереност?

Безкрайно признателна бе на Брад за тази ценна информация.

Усмивка на възхищение се появи върху устните на Марк.

— Виждам, че сте си научила урока, госпожице...

Той погледна автобиографията ѝ.

— Ммм... госпожице Тревър.

Едва сега Ейми се сети, че от притеснение бе забравила да му се представи. И тъй като грешката бе непоправима, тя само леко кимна в отговор на комплимента му.

— Сигурна съм, ще се съгласите, че противното би било непрофесионално, господин Стърлинг.

Марк взе от бюрото си препоръчителното писмо. Не беше нужно да го чете цялото, защото предчувстваше какво е съдържанието му. Освен това винаги, когато назначаваше човек на работа в „Сигма“, се доверяваше най-вече на инстинктите си, а в този момент те му внушаваха, че Ейми Тревър е рядка находка.

„Какво по дяволите да правя сега?!“ В компанията нямаше свободна длъжност, равностойна на главен асистент. Боеше се да не я обиди, ако ѝ предложеше по-нисък пост без перспективи за скорошно повишение. А усетът му подсказваше, че би било грешка да я загуби. Компанията наистина щеше да се разширява, щеше да има нужда само от способни хора и за предпочитане бе те да са минали през школата на „Сигма“.

„Но какво да правя междуременно с тази жена? — запита се отново. — Кой ще я обучи?“ Отговорът бе логичен, но Марк не можеше да го изрече гласно и затова го пропъди от съзнанието си. Въпреки че напоследък се разсипваше от работа, все още нямаше намерение да си назначава асистент.

А би било толкова разумно. Служебните проблеми понякога му отнемаха цели дни. Пренебрегваше важни проекти заради такива, които спешно изискваха внимание.

Марк взе решение без капка ентузиазъм и с големи опасения.

— Госпожице Тревър, боя се, че постът, за който кандидатствате, е вече зает.

— Не ви разбирам — отвърна Ейми и стисна страничните облегалки на стола.

— Преди да замине, господин Хардинг назначи един човек.

Тя затаи дъх от разочарование.

— Тогава защо...

— Честно казано, вие ме заинтригувахте.

Гневът надделя над разочарованието ѝ.

— Да не би да искате да ми кажете, че добре ви позабавлявах този следобед?! — процеди през зъби.

Марк не я изпускаше от очи, докато тя се бореше да възвърне самообладанието си.

— Не бих се изразил точно така.

Ейми си даде сметка, че не бива да изгаря всички мостове зад себе си. Преглътна яда си е се насили да се усмихне.

— Тъй като „Сигма“ бе номер едно в моя списък на предпочитаните компании, ще ви бъда много благодарна, ако ме имате предвид, щом се освободи някое място. Адресът и телефонът ми са в автобиографията.

Тя се надигна от стола си.

— Не казах, че няма да ви наема, госпожице Тревър, а само това, че желаното от вас място е вече заето.

Ейми бавно седна отново. Едно от нещата, които най-много мразеше в деловия свят, бе да се шикалкави. Оказваше се, че освен отявлен женкар, Марк Стърлинг беше и надуто копеле. Усети, че вече го бе намразила.

— И като каква смятате да ме наемете, господин Стърлинг?

Марк въздъхна обречено. Мина му през ума, че му предстои да направи най-голямата саможертва в живота си.

— Въпреки че никога не съм имал...

Той направи пауза, втренчвайки се в добре поддържаните нокти на дясната си ръка.

— Бих искал да станете моя главна асистентка, докато се освободи подходящо място.

— Ваша асистентка?! — едва не се задави Ейми.

— Само това мога да ви предлага засега.

Тя седеше като на тръни. Предложението му надхвърляше и най-смелите ѝ мечти. Ако действаше под прякото разпореждане на Марк Стърлинг, много скоро щеше да се добере до секретните документи на компанията. Проблемът се състоеше в това как да прикрива истинските си чувства към него, при положение, че щяха да бъдат заедно всеки ден.

„Хайде, стегни се! — заповяда си мислено. — Нима имаш избор! Отхвърлиш ли предложението му, разследването ти ще приключи веднъж завинаги!“

— Кога искате да започна?

Марк се мъчеше да си самовнуши, че решението му е правилно, но когато я погледна, веднага го връхлетя чувството, че току-що си е сложил камък на шията.

— Утре сутринта. Бъдете тук в седем!

— Окей, сър...

Ейми изпита безумно желание да избяга от него и да вдиша свежия въздух отвън. Стана и посегна към чантата си.

— Още нещо, госпожице Тревър.

— Слушам ви, сър.

— Щом ще работите за мен, държа да носите прилични дрехи във вашия размер.

Тя зяпна от изненада. Положи огромни усилия, за да не избухне. Кимна само в знак на съгласие, обърна се и напусна кабинета.

Марк поседя зад бюрото си известно време. После стана и отиде до прозореца. Ейми тъкмо се качваше в яркочервеното си порше. Мина му през ума, че тази екстравагантна кола много повече ѝ подходеше,

отколкото пуританския костюм и строгата прическа. Стори му се странно, че е проучила в детайли сделките на компанията, а не е разбрала нещо много просто — че не е необходимо жените, които работят в „Сигма“, да се крият под сиви дрехи, за да спечелят уважението на колегите си.

Проследи с поглед поршетото, докато то изчезна зад ъгъла. И тъй като не беше в стила му да разсъждава върху евентуалните си грешки, забрави за Ейми и се зае отново за работа.

Ейми се появи на служебния паркинг в седем без петнайсет. След интервюто предишния ден бе пробягала внушителното разстояние от къщата си до Боулдър и обратно, за да се разтовари от отрицателните си емоции. Кросът наистина бе повдигнал тонуса ѝ, но когато се бе събудила на сутринта, краката ѝ се бяха вдървили.

С тиха въздишка оправи косата си и се опита да слезе от спортната си кола. В този момент до нея спря зелен ягуар — седан.

— Случило ли се е нещо? — попита Марк, спускайки страничния прозорец.

В гласа му се долавяше искрена загриженост.

— Нищо повече от онова, което може да излекува един кратък престой в леглото — отвърна Ейми и се опита да се усмихне лъчезарно, но се получи само някаква гримаса.

Веднага осъзна, че е допуснала грешка с фамилиарния си тон. Преди да се опомни, Марк вече беше до нея. Бързо я огледа от главата до петите. За един съвсем кратък миг погледът му се задържа върху красиво очертания ѝ от полата ханш и се вдигна към едрите ѝ гърди, които напиреха изпод консервативно вталеното сако.

— Очевидно няма травми — констатира той.

— Те са в духа ми.

Този път Ейми успя наистина да се усмихне.

— И егото ми е ужасно наранено — добави тихо. Наведе се за чантата си, но пареща болка проряза гърба ѝ и тя застина в позата си. Марк я наблюдаваше внимателно.

— Мисля, че вече трябва да ми кажете какво ви е.

Ейми се постара да му отговори с възможно най-голямото достойнство, на което бе способна:

— Пред вас стои жена, която вече не се занимава с аеробика, и вчера си въобрази, че е в достатъчно добра форма, за да пробяга десет мили около една планина.

— Разбирам. Значи трябва да се проведат възстановителни процедури — засмя се той и хвана ръката ѝ. — Защо не започнем с една малка разходка до входа на сградата и обратно?

— Мога и сама... — запротестира Ейми.

Съпротивата ѝ имаше нулев ефект, защото Марк вече я водеше през паркинга.

— Защо точно вчера следобед решихте да се самоизтезавате? — попита той, спомняйки си как се бе втурнала към колата си след събеседването.

Изведнъж го загриза подозрението, че и Ейми като него не умира от желание да работят в екип.

Тя го изгледа и забеляза особените пламъчета в очите му. Обзе я паника, че по някакъв начин Марк е разбрал за нейните чувства към него.

— Аз... — заекна смутено.

— Струва ми се, че моментът е подходящ да си изясним отношенията — прекъсна я той.

Стигнаха до входа и направиха обратен завой.

— Вчера, след като си тръгнахте, осъзнах, че не се държах много мило с вас. Трябваше да ви посрещна така, както подобава на човек с вашата професионална квалификация. Позволете ми да ви уверя, че компанията „Сигма“... че аз съм щастлив да имаме в редиците си специалист с вашия...

Ейми го стрелна с очи.

— На всяка друга длъжност, но не и като ваш главен асистент, нали?

— Аз просто никога не съм изпитвал нужда...

— Или може би желание? Нали в момента се изясняваме!

Ейми бе работила упорито върху „трудовата си биография“ и седмици наред бе проучвала компанията, за да направи впечатление на интервюиращия. Но не бе предвидила, че събеседването би могло да бъде водено лично от Марк Стърлинг. Нито пък си бе представяла, че ще се справи толкова блестящо, та той да извърши нещо необичайно, като я наеме, и то на специално създадена за нея длъжност.

— Права сте. Дори само мисълта да работя редом с някого ме настройва клаустрофобично. Казвам го, за да знаете пред какво се изправяте, и ако от това не излезе нищо, вината няма да е у вас.

Ейми бе поразена. Марк не само бе проявил внимание към схванатите ѝ мускули, но и почти се бе извинил за държанието си предишния ден — две неща, които съвсем не бе очаквала от него.

— Искам също така да знаете, че ако ние двамата не успеем да се сработим, но все още имате желание да останете в компанията, ще бъдете преназначена, веднага щом се освободи друго място.

Този път бе ред на Ейми да се усмихне.

— И доколкото зависи от вас, сработването ни няма да стане много бързо, нали?

— Сигурно искате да ви отговоря честно?

Тя кимна и очите ѝ заблестяха при представата за истинското предизвикателство, стоящо пред нея.

— Колкото по-скоро се появи нещо друго, толкова по-добре.

В този момент паметта на Ейми услужливо ѝ напомни кой е Марк Стърлинг и за какво бе дошла при него. Трезва решимост угаси палавото пламъче в зениците ѝ.

Марк пусна ръката ѝ и се взря в лицето ѝ.

— Надявам се, разбирате, че в това не влагам нищо лично.

— О, да. Разбирам.

— Е, сега вече се изяснихме и ако сте готова, можем да започваме работа. Впрочем, край на официалностите. Преминаваме на „ти“. Окей?

— Окей.

Ейми понечи да тръгне към колата си, за да я заключи, но Марк я спря.

— Аз ще се погрижа за колите. Ти влизай вътре!

— Но няма нужда. Аз мога...

От изражението му разбра, че никога не бива да оспорва заповедите му.

— Ще ви... ще те почакам тук — компромисно отстъпи тя.

Марк измина разстоянието до автомобилите с лека пружинираща походка. Паркира ги и се върна, носейки под мишница чантата ѝ.

— Готова ли си?

— Да, сър — отвърна Ейми и за пръв път се усъмни в правотата на начинанието си.

Сутринта на своя първи работен ден Ейми прекара със Сюзън Даниълс, която я запозна с правилника за вътрешния ред, докато Марк даваше интервю на някакъв журналист. След това тя го зърна само за миг, защото му предстоеше среща с членовете на училищните настоятелства в Боулдър и Денвър във връзка с една специална програма, която трябваше да стартира през есента.

На обяд реши да прескочи до близкото заведение за бърза закуска. Миризмата на хамбургери и пържени картопки я замая, но Ейми решително се насочи към салатите, за да компенсира поне отчасти голямата купа със сладолед, която си бе позволила късно предишната вечер.

Когато се върна в офиса, Марк бе застанал до бюрото на Сюзън и четеше някакво писмо. При влизането ѝ той вдигна поглед и леко ѝ кимна, а после продължи да чете. След малко подаде листа на Сюзън и ѝ нареди Стив Лардинг да се заеме с проблема веднага щом се върне.

— Като че ли се движиш малко по-добре — насочи после вниманието си към Ейми.

— Тя го погледна и се запита дали винаги изглежда така великолепно и има ли въобще в гардероба си някакви джинси или дреха, която да не е шита по поръчка.

— Разходих се през обедната почивка и сега се чувствам поосвежена.

— Радвам се за теб.

След любезните реплики Марк се отправи към вратата, но след две-три крачки се спря.

— Отивам в лабораторията. Май трябва да дойдеш с мен.

— Готова съм — отвърна Ейми и започна да търси бележника и химикалката из чантата си.

— Намери ли се ли подходящо работно място в офиса за госпожица Тревър? — обърна се Марк към Сюзън.

— Хората от административната група работят по въпроса, господин Стърлинг, но те твърдят, че в това крило няма подходящо място. Ако трябва да бъде по-точна, според тях най-близкото свободно помещение до вашия кабинет била една от стаите за кофите и метлите.

— Ами ако на първо време сложим едно бюро тук при теб?

— Няма проблеми. Аз не възразявам хората, които идват при вас, да изчакват в коридора, стига и вие да нямате нищо против. Но според мен, най-добрият вариант е бюрото на госпожица Тревър да бъде в кабинета ви, поне докато завършат новото крило.

Ейми се ококори в очакване на неговото избухване, но избухване нямаше. Марк размени още няколко реплики със Сюзън и отново тръгна към вратата.

Ейми се обърна прекалено рязко, за да го последва, и мускулите ѝ остро запротестираха.

— Нищо ми няма — бързо рече тя в отговор на въпросителния му поглед.

— Тогава да вървим!

Прозвуча по-сурово, отколкото Марк възнамеряваше, но той не бе настроен за извинения. „Какво, по дяволите, ме подтикна да я назнача във фирмата?! Нито има работа за нея, нито пък място къде да я настаня. Може би ще минат седмици или месеци, преди да се оваканти някоя длъжност. А и новото крило няма да бъде готово за по-малко от година...“

Потънал в мрачни мисли, Марк отвори вратата и пропусна Ейми пред себе си.

— Господин Стърлинг, има още нещо — подвикна невинно Сюзън и по устните ѝ заигра усмивка.

Явно се забавляваше с неудобството на шефа си, причинено от новата асистентка.

— Сега пък какво има? — запита Марк с убийствен тон.

— Да направя ли резервация за госпожица Тревър?

В първия момент той не разбра въпроса ѝ, но когато се сети, стомахът му се сви. Веднъж завинаги трябваше да реши дали да приеме Ейми като своя асистентка или да се откаже от всичко това. След кратко стълкновение между чувствата и разума отсече:

— Направи!

— Каква резервация?! — обади се Ейми.

— По-късно ще говорим по този въпрос.

Марк беше прекалено обсебен от мисълта за благородната си саможертва, за да допусне, че Ейми би могла да има други планове за уикенда.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лабораторията на фармацевтичното предприятие „Сигма“ бе доста отдалечена от административния корпус. През по-голямата част от пътя Марк и Ейми неловко мълчаха.

По едно време Ейми не издържа и реши да го заговори, за да намали напрежението между тях.

— Как мина интервюто? — хвана се за първото нещо, което ѝ дойде на ума.

— Какво? — не я разбра Марк.

— Интервюто за списанието. Как протече?

— Като всяко друго.

След резкия отговор той побърза да смекчи тона.

— Вече започвам да си мисля, че всичките тези журналисти са наизустили едни и същи въпроси.

— Защо се занимаваш с тях, щом толкова ги мразиш?

Марк не обичаше да обсъжда своите действия с когото и да било, но сега се опита да бъде по-разговорлив.

— Те са част от плана за растежа на компанията.

— Не виждам връзката.

— Нашите клиенти ни смятат за нещо като необходимо зло. За тях ние имаме две лица: на спасители, когато създаваме ваксина срещу смъртоносен вирус, и на убийци, когато тази ваксина заразява един или два процента от населението. А има и такива, които съзнателно или не използват нашите продукти, за да сложат край на живота си. Но ние сме безсилни срещу тях.

— Значи проблем на връзките с обществеността.

— Проблемът е още по-сложен, когато младите хора не знаят дали някога ще успеят да спестят пари за собствено жилище, а ние произвеждаме масово лекарства, една доза, от които струва повече от долар. Отдавна трябваше да обясним на хората причините за тази скъпотия. Вече не можем да разчитаме дори на единствената си сигурна инвестиция — лекарствата без рецепта. Колкото и странно да

е, има побъркани, които слагат отрова в медикаментите срещу главоболие и настинка.

Ейми с изненада откри, че тази тема я заинтригува.

— Може би лош имидж на фармацевтиката създават филмите и книгите, показващи безскрупулни фармацевтични компании, които съзнателно пробутват вредни за здравето медикаменти — вметна тя.

— Съгласен съм с теб, но това е най-малкият проблем. Самата индустрия трябва да поеме голяма част от вината за лошото име, с което се ползваме. Ние вършим работата си при затворени врати, а всяко предприятие, което иска да спечели доверието на своите клиенти, трябва поне да си дава вид, че няма какво да крие.

— И ти провеждаш еднолична кампания за реабилитиране на фармацевтичната индустрия, като даваш интервюта за медиите?

— Нямам такива възвишени цели. Достатъчно ми е „Сигма“ да има полза от всичко това.

Двамата спряха пред огромна двойна врата, охранявана от млад пазач.

— Добър ден, господин Стърлинг — поздрави младежът и кимна на Ейми.

— Джеф, това е Ейми — новата ми асистентка. Отсега нататък ще я виждаш редовно. Тя ще получи пропуск за лабораторията след приключването на рутинната проверка, а дотогава ще ти бъде благодарен, ако я пускаш с потвърждение от мен или Сюзън.

— Окей, сър.

Джеф натисна някакъв бутон на таблото пред себе си, разнесе се звън и вратата се отвори.

Ейми въздъхна с облекчение, като си спомни колко труд бяха хвърлили с Фред Максвел, за да ѝ бъде осигурено безупречно минало.

Тръгнаха наляво по тесен коридор. Марк се спря пред втората врата и почука.

— Трябва да проверя нещо — обърна се към Ейми. — Няма да ни отнеме много време.

Когато отвътре се чу едно приглушено „да“, влязоха в помещението.

Мъж на средна възраст с къса черна коса и очила с телени рамки вдигна очи от книгата, която четеше.

— О, Марк, какво те води насам? Запознай ме с твоята приятелка! — усмихна се той.

— Това е новата ми асистентка, госпожица Ейми Тревър. Ейми, представям ти доктор Грегъри Уинстън. След тази официална процедура Марк побърза да премине към същността на своето посещение.

— Чух, че все още имаш трудности с микроскопите, и реших да се отбия, за да видя мога ли да помогна с нещо.

Грег стана и заобиколи бюрото си.

— Закъснял си. Тази сутрин се появи представител на производителя. Той твърди, че проблемът се дължал на немарливост от страна на доставчика.

— Вярваш ли на това?

— Въздържам се от мнение, преди да съм проверил как работят новите микроскопи.

— Кога трябва да пристигнат?

— Обещаха ми до края на седмицата.

— А ти на това вярваш ли? — усмихна се Марк.

— В никакъв случай.

— Е, щом не мога да ти бъда от полза, ще те оставя да работиш.

— Радвам се, че се запознахме, госпожице Тревър — обърна се Грег към Ейми.

— Моля ви, наричайте ме Ейми.

Лицето му грейна в широка усмивка.

— Окей, Ейми.

Марк и Ейми излязоха в коридора.

— Сигурно ще се изненадаш, като ти кажа, че Грег е един от най-известните учени — изследователи в страната. Освен това е и сред най-дейните ергени в щата.

Ейми бе озадачена. „Нима Марк Стърлинг клюкарства за пикантните увлечения на Грег или просто ме предупреждава, че той ще се завърти около мен?“ И в двата случая звучеше странно от устата на човек като него.

— Грег ли ръководи екипа, който работи върху новото лекарство против артрит?

— Не, ръководител е Чарли Соупър. Грег работи в областта на антибиотиците.

— Защо се занимава точно с антибиотици? На пазара е пълно с тях, а според мен такъв солиден учен е по-целесъобразно да търси лек против рака или спина.

— Ако не създадем ново поколение антибиотици, ракът и спинът ще изглеждат като незначителни проблеми в недалечно бъдеще.

— Не те разбирам.

Марк не се изненада особено, че Ейми не е информирана за трескавата надпревара за създаването на нови антибиотици. Медиите все още не бяха надушили какво става.

— След като години наред лекарите лекомислено предписваха антибиотици, сега навсякъде се множат нови типове бактерии, които са устойчиви срещу тях. Ако не ги атакуваме ефикасно с нови синтетични антибиотици, медицината може да се върне в Средновековието. Едно порязване би могло да ти коства живота, а с трансплантацията на органи ще бъде свършено поради страх от инфекции.

Всичко това звучеше почти невероятно.

— Нямах представа, че... Напредват ли в изследванията?

— Те са като всяко друго нещо. Можем да успеем днес, а може и след цели двайсет години. Понякога всичко е въпрос на щастлива случайност.

— Кога е открит последният антибиотик?

— През 1964-та година.

— Значи преди повече от четвърт век!

— Сега поне успяваме да запознаем лекарите с проблема и да ги убедим да бъдат по-внимателни с антибиотичите. Всичко това ще предотврати катастрофата и ще ни даде повече време за изследвания.

Когато стигнаха до дъното на коридора, Марк се пресегна и отвори вратата пред тях. Озоваха се в просторна и светла лаборатория, в която работеха десетина души в бели престилки.

Приятна жена с къса прошарена коса и дълбоки бръчки около очите вдигна глава от микроскопа и махна с ръка на Марк.

— Как е, красавецо? — усмихна се тя и слезе от високия стол.

— Как може да е, след като съм при теб в тази кула от слонова кост?

Жената прегърна Марк, а после изпитателно огледа Ейми.

— Значи ти си асистентката, за която дочух. Здравсти. Аз съм Вера — протегна ѝ ръка тя.

— Ейми Тревър.

— Имам странното чувство, че те познавам, а съм сигурна, че никога не сме се срещали. Може би ми приличаш на някоя моя позната.

Вера не пускаше ръката на Ейми и продължаваше да я гледа втренчено.

— Дявол да ме вземе! Не се сецям коя може да бъде, но сякаш това се е случвало преди. Нещо като „дежа вю“!

— Не обръщай внимание на Вера — намеси се Марк с усмивка. — На моменти си мисля, че е откачила след трийсет години работа в лабораторията.

„Трийсет години?!“ Ейми изстина. Често ѝ бяха казвали, че приличала много на баща си, и вероятно в паметта на Вера бяха изплували неговите черти. Всичко щеше да отиде по дяволите, ако възрастната жена направеше връзката. Отсега нататък трябваше да избягва посещенията в лабораторията.

— Често се припознават в мен — каза Ейми и смело се усмихна.

После бавно измъкна ръката си и я пъкна в джоба на полата си.

— Да... може би и аз бъркам — отвърна Вера, но очевидно не бе убедена в това.

— Секретарката на доктор Соупър ми каза, че днес следобед ще го намеря тук — обърна се Марк към нея. — Не си го виждала, нали?

Въпреки, че си бе придала вид на човек, който следи всяка дума на своя шеф, Ейми си мислеше за съвсем други неща. Планът ѝ за действие не се развиваше според очакванията ѝ. Продължаваше да държи страната на баща си, но гневът ѝ постепенно стихваше. Трябваше да спечели доверието на Марк, за да се добере до личните досиета, но в същото време започваха да я измъчват известни угризения на съвестта. Тя не беше от хората, които предават другите, а пък Марк като че ли не беше онзи надут петел, какъвто си го бе представяла.

Помъчи се да се отърси от нерадостните си мисли. Вече бе твърде късно за колебания, фактите си бяха все същите и основанията ѝ да бъде на това място бяха все така силни, както в деня, когато бе получила закъснялото писмото на своя баща.

Марк я побутна за лакътя, за да я подсети, че трябва да тръгват. В коридора той навъсено я изгледа.

— Ама че номер!

— Номер ли?! — премигна Ейми.

— Караш хората да си мислят, че ги слушаш най-внимателно, а всъщност въобще не си в час. Сигурно така имаш доста време за себе си.

Безсмислено бе да отхвърля обвиненията му.

— Съжалявам... Това няма да се повтори.

— Абсолютно си права — изрече тихо, но твърдо Марк. — Защото повтори ли се, това ще е последното нещо, което ще направиш като моя асистентка. Разговорите, на които ще се наложи да присъстваш, невинаги ще грабват пъргавия ти ум — добави с неприкрит сарказъм, — но ако слушаш внимателно, би могла и да научиш нещо полезно.

Марк рязко се обърна и закри обратно по коридора. Ейми дори не се опита да върви в крак с него. Когато стигна до кабинета му, той отдавна бе потънал зад тежката дъбова врата.

Сюзън я погледна развеселено и подхвърли:

— Май не всичко в лабораторията е минало гладко.

— Да, можеше да бъде и по-добре — едва си пое дъх Ейми.

Прекоси помещението и хвана дръжката на бравата.

— На твоє място не бих влязла при него — рече й Сюзън. — С годините разбрах, че когато е силно ядосан за нещо, по-добре е да не го закачаш няколко часа.

Ейми се поколеба, но тъй като страхливостта не й бе присъща, само след миг се оказа в „леговището на звяра“.

Марк стоеше до прозореца, загледан в дивата красота на планината Флагстаф. Когато чу как вратата се отваря и затваря зад някого, присви очи и стисна зъби от едва сдържан гняв. Бе наредил най-строго на Сюзън да не пуска никого, без да го предупреди.

Рязко се извърна.

Ейми срещна войнствения му поглед с ледено спокойствие.

— Мисля, че днес достатъчно дълго бяхме заедно — процеди той.

— Когато сгреша, аз се извинявам и очаквам да ме разберат. Станалото — станало. Нормално е да забравим за него и да продължим

нашата работа.

— Честно казано, все още се чудя каква е тази „наша“ работа!

Ейми усети сериозността на положението. Ако държеше да запази мястото си, трябваше да вземе инициативата.

— Господин Стърлинг, искам да знаеш, че те разбирам...

Прочете в очите му облекчение и осъзна, че Марк очаква от нея да напусне доброволно.

— Но не толкова, че да се откажа от работата, която е залог за моето бъдеще.

Ейми се облегна на студената стена.

— По принцип аз съм много самостоятелна. Още щом постъпих на предишната си работа, ми дадоха свобода да решавам и действам сама. Когато реших да се преместя в по-голяма компания, най-трудно ми бе да приема факта, че там свободата ми ще бъде ограничена...

— Май се опитваш да ми кажеш нещо? — прекъсна я Марк.

Вместо да се ядоса от злъчната му забележка, тя въздъхна с облекчение. Почувства едва ли не съжаление към него. Марк Стърлинг беше човек с принципи и никога нямаше да я уволни просто ей така.

— Искам да ти кажа, че разбирам твоята позиция и вярвам, че ние двамата ще преодолеем трудностите, които може да породи нашата обща привързаност към свободата.

Изведнъж в паметта на Марк изплува една случка с отворена туба лепило, което се бе разляло на едната му ръка. Той импулсивно бе посегнал с другата, за да го отстрани, и в следващия миг се бе почувствал също толкова безпомощен, глупав и безвъзвратно загазил, колкото сега.

Преди да успее да ѝ отговори, вътрешният телефон звънна.

— Да?

— Само искам да ви съобщя, че направих резервация за госпожица Тревър, и тя ще може да ви придружи утре — рече Сюзън.

Ейми с изненада видя, че Марк се усмихна.

— Благодаря, Сюзън, но не беше необходимо да се застъпваш за госпожица Тревър. Тя и сама се справя доста добре.

— Радвам се да го чуя и съвсем не съм учудена. — След кратко мълчание Сюзън добави: — Е, ако това е всичко, аз ще се заема отново с работата си.

— Действай.

Марк прекъсна връзката и седна на ръба на бюрото. Сякаш цяла вечност се визира в лицето на Ейми, преди неохотно да произнесе:

— Бих желал да прекараш известно време в нашия правен отдел. Срещу нас се води дело, за чийто развой искам да бъда осведомяван на минутата. И тъй като ти все пак трябва да вършиш нещо, ще станеш моята свръзка с този случай. Това означава, че след като се запознаеш подробно с него, ще очаквам от теб да ми даваш точна информация за всичко, което ме интересува.

Марк я изчака да го попита нещо, но тъй като Ейми си премълча, продължи:

— Щом приключиш с правния отдел...

Телефонът отново иззвъня и той намръщен вдигна слушалката.

— В момента съм малко зает, Уолтър. Какво искаш?

Ейми се заслуша внимателно в разговора, който явно не беше приятен на Марк.

— Невъзможно е! Не искам този човек да припарва до „Сигма“, а теб не искам... Зная, че нямам право да диктувам живота ти... Просто не искам да остава с впечатлението, че ние държим да работим с него по този проект. Не, не ми се обаждай в събота. През уикенда ще отсъствам от града. По-добре ме потърси следващата седмица. Добре. До скоро, Уолтър.

Марк затвори апарата и погледна Ейми.

— Та, докъде бяхме стигнали?

Сякаш този телефонен разговор не се бе състоял. Като че ли Уолтър беше досадна муха, бръмнала в ухото му и отлетяла.

— Говорехме какво трябва да свърша през следващата седмица. Но преди да продължиш, май би трябвало да ми кажеш къде заминавам утре. Бих искала да съм подготвена.

Марк се позамисли.

— Няма нужда да се готвиш специално за уикенда. Вземам те само, за да се запознаеш с хората, с които ще контактуваш през следващите месеци.

— Уикенд ли?! И къде ще ходим? — попита Ейми със завидно спокойствие.

— В долината Напа.

— В Калифорния?

— Точно така.

— Защо?

— Отиваме на благотворителния винен аукцион, който посещавам всяка година.

Ейми престана да търси причините за решението му да я вземе със себе си на такова светско събиране и бързо каза:

— Освен, че ти дава възможност да участваш в голяма благотворителна проява, аукционът, предполагам, е добър повод за възстановяване на стари контакти и за създаване на нови.

Марк се усмихна и леко кимна, очевидно доволен от нейната досетливост.

— Какви дрехи да си взема? — попита уж небрежно тя.

Марк я огледа критично.

— За обедите можеш да минеш с това, което носиш в момента. Вечер обикновено жените са по-елегантни.

— Колко елегантни?

— Не се тревожи толкова. Просто се обличай като за концерт или балет в Денвър.

Ейми веднага си даде сметка, че нямаше да успее да си купи подходящи дрехи за новата си самоличност. Гардеробът ѝ беше препълнен само с изключително елегантни уникали, които сега не ѝ вършеха никаква работа.

— Утре кога ще потеглим?

— В десет и половина.

— Аз...

Марк взе една дебела папка от бюрото си.

— Ако нямаш повече въпроси, мисля, че трябва да посветиш остатъка от работния си ден на докладите, които ми изпратиха търговците тази сутрин. След седмица ще има официално представяне на борда на директорите и бих искал да си готова за всякакви въпроси.

— Но...

— Какво има? — попита той с нотка на раздражение в гласа.

Немислимо бе Ейми да отваря дума за пазаруване точно в този момент.

— Нищо — отвърна тя. — Просто се чудех къде би искал да се отдам на учене.

Успя да се измъкне едва в седем вечерта. После се втурна като обезумяла да търси подходяща коктейлна рокля за „новата“ Ейми.

Навсякъде шестваше безвкусицата. Почти невъзможно бе да намери нещо семпло и елегантно. След като обиколи безрезултатно пет бутика, сети се за Джо. „О, по дяволите! Защо си губя времето да обикалям Боулдър, когато Джо има цял куп дрехи, каквито Ейми Тревър би носила: консервативни, скучни, показващи само толкова плът, колкото е абсолютно наложително. Да, това е идеалният избор за госпожица Тревър.“

Ейми се забърза към дома на семейство Тайлър. Джо тъкмо се връщаше от летището, където бе оставила Брад. Той бе заминал в командировка в Уайоминг във връзка с някакъв проект, по който работеше неговата строителна компания. Когато Ейми събщи на приятелката си причината за своето късно посещение, Джо прихна да се смее.

— Само като си помисля как ми пробутваше някой от твоите фрапантни тоалети, когато имах по-специална среща! Никога не ми е минавало през ума, че някой ден ти ще пожелаеш да носиш нещо мое.

— Отчаяна съм!

— О, благодаря ти, много си мила — изохка Джо.

— Много добре знаеш, че не исках да прозвучи така.

— Напротив! Но това няма значение, защото днес ми е щастлив ден, а аз не се разстройвам в такива дни.

Джо отново се разсмя от сърце.

— Историята се пише точно тук, в моята всекидневна!

— Свърши ли вече?

— Не ме прекъсвай точно сега, когато съм в стихията си!

— Давам ти само една минута!

Джо не се стресна и продължи да се подсмивва.

— Колко рокли ти трябва?

— Четири или дори пет...

— Но аз нямам толкова.

— Е, добре. Да видим с какво разполагаш тогава. Може и да импровизираме.

Разликата в теглото и височината на двете млади жени бе нищожна, но като личности те бяха много различни. При нормални обстоятелства никога не биха разменили дрехите си. Гардеробът на Ейми изобилстваше с произведения на авангардни дизайнери в ярки

цветове, а облеклото на Джо бе подходящо за съпруга на някой крайно консервативен лидер.

Около полунощ Ейми праметна избраните рокли през ръка и прегърна приятелката си.

— Ти си истинско съкровище! Нямах представа колко съм ти признателна, и в същото време ми е страшно неудобно, че ти причинявам това неудобство. Ако нещо изникне, преди да се върна, и нямаш какво да си облечеш, иди вкъщи и вземи, каквото си пожелаеш!

— Брад го няма и едва ли ще отида на толкова специално място, че да ми се наложи да прибягвам до твоите тоалети. А сега се прибирай да поспиш! Чака те страхотен уикенд и въобще не бих искала да съм на твое място.

— Благодаря, че ми напомни — простена Ейми и тръгна към колата си.

След като внимателно постави роклите на седалката до себе си, тя запали двигателя, махна на Джо за сбогом и потегли. Няколко пресечки по-надолу спря на червен светофар и машинално потърка носа си там, където се бяха врязали непривичните очила. Погледна дрехите на приятелката си и се замисли за голямата промяна, преобърнала живота ѝ само за два месеца.

В началото не се бе и съмнявала, че ще се върне към обичайното си ежедневие, веднага щом приключи с разследването на „Сигма“. Но колкото по-дълбоко затъваше в лъжи и увъртания, толкова по-ясно осъзнаваше, че няма връщане назад. Почувства се ужасно.

ПЕТА ГЛАВА

В прочутата калифорнийска долина Напа гроздоберът беше в своя разгар. Навсякъде цареше празнична атмосфера. Тук се правеха най-добрите вина в страната. Беше пълно с туристи, които наблюдаваха гроздобера или посещаваха десетките винарни, предлагащи безплатни мостри от миналогодишни реколти.

Повечето хора просто се любуваха на изключително красивата местност и се радваха на възможността лично да изберат вината, с които да зарадват гостите си на зимните партита.

За едно отбрано общество обаче пребиваването в Напа си беше истински маратон от атракции, който завършваше с пищен спектакъл. В продължение на четири дни членовете му опитваха специалитетите на майстор — готвачи, посещаваха изискани приеми и имаха привилегията да наддават за една бутилка вино, която накрая им излизаше колкото нова кола.

Марк бе сред този елит. Беше официално поканен тук и от него се очакваше да прави високи залози, да отнесе със себе си порядъчно количество от най-отбраните вина и да подпомогне солидно четирите благотворителни фонда.

Привечер двамата с Ейми пристигнаха в курорта „Клинтън Хилс“, където трябваше да отседнат. Заради някакво произшествие на моста „Златната врата“ те изминаха няколкото мили от Сан Франциско дотам за почти два пъти повече време, отколкото огромното разстояние между Денвър и Сан Франциско.

Марк паркира и погледна часовника си.

— Можеш ли да се приготвиш за половин час? — обърна се после към Ейми.

— За какво да се приготвя?

— В шест и половина има коктейл, а в седем — вечеря.

— Разбира се — заяви смело тя, твърдо решена през този уикенд да му докаже на всяка цена своите делови качества.

С крайчеца на окоето си видя как зад колата, която Марк бе наел, спира лъскав червен лотос. От него излезе ослепителна блондинка и тръгна към тях. Облечена бе в розова рокля, плътно прилепнала към тялото ѝ и с цепка до средата на бедрото от едната страна. Походката ѝ бе бавна и грациозна — истински пир за очите на десетината мъже, които открито я бяха зяпнали.

Когато се приближи до Марк, на лицето ѝ грейна лъчезарна усмивка.

— Най-последно! — въздъхна тя и се сгуши в разтворените му обятия.

Целувката, с която го дари, бе нещо повече от обикновен поздрав, но не беше и прекалено интимна.

— Вече си мислех, че няма да те видя — изчурулика красавицата и кокетно изтри червилото от устните му.

— Имаше задръстване и затова закъсняхме.

— Закъсняхме?!

— С мен е и новата ми асистентка.

Блондинката прегърна Марк през кръста и се взря в Ейми.

— Каралайн Хюстън, моя добра стара приятелка. Ейми Тревър — представи ги Марк една на друга.

Ейми подаде ръката си и за нейна изненада, Каралайн ѝ отвърна със сърдечна усмивка.

На свой ред Ейми също се усмихна.

— Ще приема „добра“, но не и „стара“!

— Ще дойдеш ли довечера на тържеството? — попита я Каралайн.

— Тя... Всъщност да, ако тръгнем навреме оттук — отговори Марк вместо нея.

Каралайн го освободи от прегръдката си.

— Съжалявам, не исках да ви бавя. Ще се видим по-късно.

Той я притегли към себе си.

— Не бързай толкова. Мисля, че мога да поостана няколко минути, през които искам да съм само с теб.

След това се обърна към Ейми.

— Защо не ни регистрираш в хотела? Остави моя ключ на бара.

Говореше ѝ така, сякаш тя умееше да прави чудеса. Изключено бе да извърши регистрацията, да изтича долу, за да остави неговия

ключ, и в крайна сметка да се приготви навреме.

— Да, сър — отговори му по начин, подобаващ на една дисциплинирана служителка.

След двадесет минути влетя в стаята си и започна да тършува из куфара за подходящи дрехи. Грабна първата попаднала ѝ рокля — широка, в прасковен цвят и невъобразимо измачкана. При нормални обстоятелства дори и не би помислила да облича нещо, с което сякаш се е търкаляла кой знае къде, но сегашните обстоятелства не бяха нормални.

Вместо да търси ютия, внимателно положи роклята на леглото и я преглади с ръце там, където гънките бяха най-дълбоки. После се втурна към банята и бързо се огледа в огледалото. По пътя от летището насам Марк бе шофирал при отворени прозорци и сега непослушни кичури увенчаваха лицето ѝ. Издърпа омразните фиби от строгия си кок, разпусна косата си и разтърка изтръпналата си глава. Никога нямаше да разбере ония жени, които по цял ден ходеха с вдигната коса. Нейната беше толкова гъста и тежка, че вечер винаги си лягаше с главоболие.

Погледна с копнеж към душа, но поради липса на време, само поизтърка тялото си с влажна кърпа, преди да се вмъкне в роклята. Първите три копчета остави разкопчани. Добави златна верижка и подходящи обеци, като си каза, че е естествено една асистентка да прояви поне мъничко вкус във вечерния си тоалет. Но когато отново се погледна в огледалото, видя не Ейми Тревър, а Ейми Фейнстън. Трябваше да се прости с аксесоарите, а също и да закопчае всички копчета, с изключение на най-горното. После неохотно опъна косата си в мъчителния кок. А щом си сложи и очилата, напълно заприлича на онази жена, която Марк очакваше да види.

Тъй като не се бяха уговорили да се срещнат, реши да му се обади в неговия апартамент. Приблужи се до вратата и понечи да почука, но я спря гръмогласен смях. Не, нямаше никаква грешка — това беше апартаментът на Марк, а вътре сякаш се вихреше страхотен купон.

Тъкмо се чудеше какво да прави, когато Каралайн Хюстън отвори.

— Ейми! — възкликна тя и сложи прекрасната си ръка на гърдите. — Изплаши ме. Бях тръгнала да взема още лед.

— Тук ли е господин Стърлинг? — попита Ейми. Каралайн се засмя на смутеното ѝ изражение.

— Трябваше да те предупредя да не се стряскаш от онова, което ще чуеш и видиш през уикенда. Чисто и просто, това означава, че Марк най-после е тук. Но сигурно и сама знаеш колко популярен е шефът ти. Хайде влизай, какво чакаш!

Ейми колебливо погледна към вътрешността на апартамента. Марк не се виждаше в компанията, състояща се предимно от красиви жени, сред които „мъждукаха“ три мъжки екземпляра.

Пристъпи с чувството, че сякаш е някакво мушкато, неумело боднато в букет от дългостеблени рози — чувство, което ѝ бе непознато досега. Чинно поздрави присъстващите, които Каралайн ѝ представи. Те от своя страна критично я огледаха от главата до петите и във въздуха увисна един мълчалив въпрос: „За какво му е на Марк такава като нея?“

Някой ѝ мушна чаша с червено вино в ръката и после ѝ посочи поднос, отрупан с плодове, сирена и бисквити. Ейми се запита откъде се бе взело цялото това изобилие от храна и напитки. Дали Марк предварително ги бе поръчал или неговите приятели бяха подготвили пиршеството.

Зад гърба ѝ се отвори врата. Обърна се леко и с крайчеца на окото си видя Марк да излиза от спалнята. Някаква жена до нея затаи дъх, а друга плахо въздъхна. Смешно ѝ стана заради тези абсурдни реакции. Сякаш пред тях изведнъж се бе появила някоя филмова звезда. Но в следния миг Ейми го огледа по-внимателно и смехът ѝ се превърна в буца, която заседна в гърлото ѝ.

През живота си бе видяла само няколко мъже, на които фракът действително отиваше. Бе стигнала до извода, че мъжете просто не се чувстваха удобно в този „пингвински“ костюм и това непрекъснато им личеше. А Марк крачеше свободно и елегантно, сякаш фракът бе изобретен специално за него.

— Извинете ме, че се забавих.

Една жена с огненочервена коса му подаде чаша вино и Марк я ощастливи с усмивка, която така я смути, че тя поруменя.

Той отпи от виното и започна да си разменя реплики с хората около себе си, а после направи неуспешен опит да си проправи път към вратата. Ейми се забавляваше с гледката. „Кой би си помислил, че

шефът на една фармацевтична компания има толкова заклетни обожателки! А може би именно вниманието, с което те го обсипват, е истинската причина за неговото идване тук всяка година?“ Ейми изпита някакво странно чувство, което много приличаше на разочарование. „Но това е лудост! Защо да съм разочарована от Марк Стърлинг, след като той напълно оправдава очакванията ми?!“

Точно в този миг улови втренчения му поглед. Явно щедрото женско внимание, което получаваше, въобще не му доставяше удоволствие и дори като че ли го отегчаваше.

След няколко минути Марк все пак успя да се добере до вратата и с немалко усилия опразни апартамента си от шумната тайфа. Ейми остана последна.

— Не искам да ми противоречиш за нищо — каза ѝ тихо той, когато минаваше покрай него.

Тя учудено го погледна, но Марк се направи, че въобще не е забелязал учудването ѝ.

Когато всички стигнаха до паркинга и се завърза спор кой в коя кола ще седне, Марк се извини и заяви, че няма да прави компания никому, защото двамата с Ейми щели да работят по някакъв неотложен проблем.

Той се усмихна и безпомощно вдигна рамене пред протестните вопли на разочарованите дами. Накрая обеща, че ще се постарает да се занимава с бизнес възможно най-малко през уикенда, и това като че ли ги поуспокои.

— Успя ли да се запознаеш с Роджър Корниш? — обърна се към Ейми, щом останаха насаме в колата.

— Висок, с побелели слепоочия, изискан?

— Да, това е той.

Марк запали двигателя, включи на скорост и даде газ.

— Та какво за него? — обади се Ейми след минута.

— О... Корниш е свързан с университета в Станфорд и е един от тези, които е важно да познаваш.

— И после? — настоя тя.

Марк съчастнически ѝ смигна.

— И за да не те държа в неведение, ще ти кажа, че той е нашият „неотложен проблем“ — причината, заради която трябваше да отидем сами на партито.

— Сега вече разбирам.

Ейми погледна ръцете си, чинно лежащи в скута ѝ, и изведнъж изтърси:

— Само не ми казвай, че цялото това внимание ти е досадно!

Начаса съжали за думите си. Те не само че бяха недопустими за човек на нейното място, но Марк не биваше да узнае дори, че е забелязала женското ято, което се кипреше около него.

Сприхавият и тон като че ли го развесели.

— Боя се, че въпросът е деликатен. Каквото и да отговоря, ще изляза глупак.

— Съжалявам...

— Не се извинявай. Трябва да ти кажа, че е уморително да си в центъра на вниманието, дори когато харесваш хората, които са те сложили там.

— Така ли ще бъде през целия уикенд?

— Вниманието ли? Помни, че виждам някои от тези хора веднъж в годината.

„Да, и това е единствената възможност за младите неомъжени жени да те накарат да повярваш, че заради тях си струва да се разделиш с ергенския живот“ — помисли си Ейми, но този път си премълча. Добре знаеше, че жена, прехвърлила трийсетте, няма прекалено големи шансове да си намери съпруг и затова съвсем не бе чудно, че тези, които се стремяха към брак, бяха готови да се хвърлят в краката на една идеална партия като Марк.

— Да смятам ли, че отговорът е положителен?

За миг лицето му придоби измъчено изражение.

— Боя се, че да.

— Сигурно е доста трудно да заживееш отново нормално, след като си отидеш оттук? — подметна Ейми.

Марк ѝ хвърли дяволит поглед.

— А откъде си сигурна, че живея нормално?

Тя се засмя. Явно Марк Стърлинг не беше от хората, които се главозамайват от успехите си, и Ейми искрено се възхити от липсата на суетност у него.

— Не мислиш ли, че сега е време да ми кажеш и нещо за себе си, Ейми Тревър? Остават ни още дващестина мили, а току-що си дадох

сметка, че не познавам жената, с която тепърва ще прекарвам голяма част от времето си.

Ейми някак подсъзнателно усети, че Марк наистина се интересуваше от нея, и това силно я смути.

— Няма кой знае какво...

— Къде живееше, когато беше на десет години?

— В Боулдър.

— А на петгодишна възраст?

— В Боулдър.

— На петнайсет?

Ейми отново се засмя.

— Родена съм в Боулдър. Там пораснах и дори там се записах в колеж.

— Обзалагам се, че като малка си била руса.

— Да, а също и доста закръглена.

Марк я изгледа косо.

— Да не повярва човек! — изрече той с нескрит респект.

Ейми почувства, че кръвта нахлу в лицето ѝ. „Какво става с мен?! Та, аз никога не се изчервявам!“

— Само с много воля успявам да поддържам формата си...

— Аз пък си мислех, че си хапваш каквото и колкото си искаш, без въобще да ти личи.

— Де да беше прав! Само като ми замирише на ябълков пай и вече усещам как ми се лепва на ханша.

„Аз ли съм тази, която толкова непринудено разговаря с Марк Стърлинг?“ В съзнанието ѝ зазвъня предупредително звънче.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но през този уикенд ще бъдеш изложена на големи кулинарни изкушения и...

— Спри! Щом чуя за ядене и полудявам. Закуската отдавна бе само спомен и сега стомахът ѝ вече се бунтуваше.

Марк се запита как ли би реагирала Ейми, ако ѝ кажеше, че харесва телосложението ѝ, и че въобще предпочита жени със здрав апетит, които изглеждат така, сякаш могат да се справят с едноседмичен преход в планината. Нищо не му бе по-досадно от това, да покани една жена на вечеря, а тя да не хапне дори и трохичка, защото после трябвало да изглежда добре в модния си тоалет. Когато

прегръщаше жена, не искаше да се страхува, че тя би могла да се счупи в ръцете му.

— Имаш ли братя и сестри?

Ейми осъзнаваше, че не бива да му разказва за себе си, но не се сещаше как да смени темата.

— Аз съм единствено дете в семейството — неохотно отвърна. — Баща ми почина, когато бях на три години, и мама не се омъжи повторно.

— Странно! — рече тихо Марк. — И аз съм единствено дете. Мама умря, когато бях на девет, и двайсет години след смъртта ѝ баща ми се ожени за друга, от която няма деца.

— Трудно ли ти беше да живееш без майка?

— Да, трудно ми беше. А на теб трудно ли ти беше без баща?

— Ако той беше до мен, сега щях да бъда друг човек.

— Как така?

Ейми се загледа навън през страничното стъкло. Лозята се бяха ширнали чак до планините, а някои дори бяха изпълзели и по ниските склонове. Залязващото слънце багреше разкъсаните облаци в оранжево-розово. От някакво градинско барбекю се издигаше синкав дим.

Отново обърна поглед към Марк. Нейният враг искаше да узнае как ѝ се е отразила бащината смърт. Ставаше ѝ все по-трудно да го мрази.

— Никога преди не съм мислила за тези неща, но смятам, че реакцията на мама към смъртта на татко е една от основните причини да не се омъжа досега. Той беше всичко за нея. Струва ми се, че с поведението си мама ме научи да не се задоволявам с по-малко от това, което е тя имала в лицето на баща ми. Ще се омъжа само тогава, когато срещна човек като него.

„Защо, по дяволите, му разказвам всичките тези неща?!“

Обикновено Марк ставаше неспокоен, когато някоя жена отваряше дума за брак по какъвто и да било повод. А с Ейми не само че не се чувстваше притеснен, а и му се искаше да узнае колкото се може повече за чувствата ѝ.

— А може би досега си мислила главно за кариерата си и този единствен мъж, когото търсиш, се е появил, но точно тогава ти си седяла пред компютъра и не си го забелязала?

Ейми се усмихна.

— Възможно е, но не ми се вярва това да се е случило. След като завърших колежа, излизах с различни мъже и стигнах до извода, че тези, които отговарят на моите изисквания, отдавна не съществуват.

— Значи вече си престанала да търсиш и си решила да живееш само заради работата си?

Тя срещна погледа му и това, което видя в него, я смути.

— Откъде знаеш?

— Ти ми каза.

„Ах, да, интервюто!“ — мина ѝ през ума.

— Значи ме проверяваш дали онзи ден съм говорела сериозно за това, че винаги мога да се преместя?

— Не! „Сигма“ и твоята работа в компанията нямат нищо общо със сегашния ни разговор. Просто се чудех как е възможно жена като теб, способна да си създаде сериозна връзка, да няма желание за такава.

— Същото бих могла да те попитам и аз.

Разговорът им бе станал вече много личен, но Ейми не знаеше как да го обърне в друга посока или пък може би не искаше.

— Много съм си добре така — тихо отвърна Марк.

— Това не е отговор. Аз бях откровена с теб. Сега е твой ред. Защо си все още ерген, след като си на трийсет и пет години?

„Какво ми става? Семейното му положение въобще не е моя работа!“

Марк така се умълча, че Ейми се уплаши, да не би да е прекалила.

Най-сетне той неохотно поде:

— Чувал съм, че когато децата пораснат, те подсъзнателно следват примера на своите родители, дори ако не одобряват техните методи на възпитание. Оженя ли се, ще поискам да имам деца, но никога няма да си простя, ако ги възпитам така, както баща ми възпитаваше мен...

Марк даде мигач и зави по тясна, дълга алея, от двете страни, на която растяха разкошни палми.

— Така че нямам причина да се женя.

Той спря до един фонтан, който се намираще в центъра на голяма кръгла площадка. Срещу него се извисяваше синьо-бяла викторианска

къща, а пред нея върху широка морава бяха пръснати масички с ярки чадъри. Навсякъде имаше цветя. Келнерите бяха облечени в кестеняви костюми и бледорозови ризи, а на реверите им бе забоден по един червено-бял карамфил. Те ловко си пробиваха път през тълпата от гости и отнасяха подносите с ордьоври. В специално построени павилиончета чинно стояха виночерпци, готови всеки момент да наливат и възхваляват качествата на предлаганите тази вечер вина.

— Удивително! — възкликна Ейми и слезе от колата.

— Семейство Бейкър ще се радват да узнаят, че някой е забелязал усилията им — рече Марк.

Хвана я под ръка и я поведе към къщата.

— Докога ще останем тук?

— Вечерята е обявена за осем, но едва ли ще я сервират преди девет.

— И моята задача е да се запозная с тези хора?

Той се спря, притегли я до себе си и тихо ѝ заговори:

— Виждаш ли онзи огромен мъж с очилата до червено-белия чадър?

Ейми скришом погледна натам.

— Онзи, който сякаш е ял нещо, което не му понася?

Марк се усмихна.

— Казва се Феликс Емерсън и е един от най-добрите специалисти по международно право в света. А високата тъмнокоса жена, която държи обувките си, е Мери Саймън. Тя познава банковото дело по-добре от всеки друг. Не се оставяй да те заблуди бабешкият ѝ вид, защото в заседателната зала е истинска фурия.

Ейми старателно запамятаваше цялата информация за тези хора.

След като се присъединиха към гостите, Марк отстъпи пред настойчивите молби на няколко красавици, които държаха да чуят мнението му за сетивните въздействия на парфюма, а тя пристъпи към изпълнението на задачата си.

Коктейлът и последвалата го официална вечеря ѝ харесаха. Обслужването беше фантастично, а всичко, което опита — доста вкусно. Хората, с които се запозна, бяха умни, начетени и когато напълно се отпусна в компанията им, Ейми откри, че са и много забавни.

През цялото време Марк беше на значително разстояние от нея и винаги в компанията на някоя красива жена. Щом стана време за ресторанта, двамата потеглиха в различни коли. На вечерята седяха на една маса, но в противоположни краища. И тук Марк бе обграден от хубавици, всяка от които упорито се стремеше да привлече вниманието му.

Ейми започна да изпитва раздразнение от безкрайния им флирт. Как и с кого прекарва времето си през уикенда Марк, не беше нейна работа, но въпреки че си знаеше мястото, не можеше да се отърси от чувството, че той я е завел на купон като своя приятелка и я е изоставил.

Съвсем скоро разбра, че предстои най-лошото. След вечеря Марк дискретно й прошепна, че нямало да се прибере в хотела, защото имал други планове. Ейми се огледа и съзря една брюнетка с очи на сърна, която нетърпеливо го очакваше на входа.

Когато свърши с наставленията, Марк й връчи ключовете от колата си и добави:

— Утре те искам в седем и половина на закуска в моята стая! Нетърпелив съм да узная впечатленията ти от вечерта.

„Като капак на всичко и това ли?!“ Ейми вътрешно кипеше от яд, но криво-ляво се усмихна.

— Ще бъда точна.

Петнайсетте мили до хотела, които измина тази нощ, й се сториха като хиляда.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Ейми тъкмо се канеше да почука на вратата му, когато Марк изневиделица се появи зад гърба ѝ.

— Добро утро! — рече ѝ той и се пресегна да отключи апартамента си.

Ейми премигна от изненада. По всичко личеше, че шефът ѝ се прибираще едва сега. Беше без папийонка и пояс, а фрака си носеше праметнат през рамо. Брадата му бе набола и косата падаше небрежно на челото му. Разкопчаната риза откриваше съблазнителна гледка към леко окосмените му гърди, но Ейми бързо отмести погледа си.

Гняв и тръпки на сексуално желание се сблъскаха у нея. „Как смее да прекарва нощта с друга жена, след като е довел мен в Калифорния! Всъщност, с какво право се интересувам за нощните му похождения, щом те въобще не ме засягат?“

— Добро утро — успя да отвърне Ейми със забележително спокойствие при положение, че в душата ѝ вилнееше буря.

Изведнъж усети, че се задушжава от неговата близост, и направи няколко крачки назад, за да си поеме дъх.

— Бих могла да дойда по-късно... — продължи да отстъпва тя. — След като си вземеш душ и се оправиш... Може би искаш и да поспиш.

„По дяволите! Защо подхвърлям такива глупави реплики и се държа така, сякаш никога през живота си не съм виждала мъж с разкопчана риза?!“

Марк спокойно отключи вратата на апартамента си, без да забележи нито нейната нервност, нито огъня в очите ѝ.

— Не е нужно да идваш по-късно. Можеш спокойно да останеш и да поръчаш закуска за двама ни, докато аз се приведа в ред.

Той захвърли ключа на масичката ѝ се отпрати към спалнята, като пътьом окончателно разкопча ризата си.

— Нетърпелив съм да чуя впечатленията ти от хората, с които снощи се запозна — рече ѝ през рамо.

Ейми неохотно влезе в дневната. През всичките ѝ двадесет и осем години никой мъж не я бе третираше като безполово същество. Обикновено се ядосваше, когато мъжките погледи се плъзгаха по тялото ѝ, ала сега вече знаеше, че далеч по-неприятно е да гледат на теб като на някаква статуя.

Когато Марк я назначи за своя асистентка, тя дори не предполагаше, че в неговите очи ще изглежда напълно безлична. Но нали именно с тази цел толкова старателно бе подбрала дрехите и прическата си?

Все пак отношенията им трябваше да почиват на твърди правила и Ейми смяташе да му го каже, веднага щом се появи. С колко жени се люби в извънработно време, си бе лично негова работа. Но щом я вземаше със себе си, значи ставаше въпрос за служебно пътуване и в този случай тя имаше право да очаква от него определено поведение.

Сърцето ѝ се сви заради посоката, която отново вземаха мислите ѝ. „Защо ми е толкова трудно да контролирам чувствата си към Марк? Какво ме засяга личният му живот?!“

Докато го чакаше, за сетен път си напомни, че единственото нещо, към което трябва да се стреми, е доверието му. Трябваше да се добере до секретния архив, а никога нямаше да успее, ако продължаваше да се терзае заради дребни и незначителни неща.

„Как само ме погледна преди малко!“ Ейми вдигна ръце от отчаяние. „През живота си съм виждала много мъжки гърди и гърдите на Марк с нищо особено не се отличават от тези на другите мъже. Тогава как да си обясня смешното пърхане в душата си?!“

Марк се отпусна под горещата струя на душа. Прекарал бе тежка нощ. Първо трябваше да помогне на Шели Мърдок да изтрезнее, за да я убеди, че няма да реши семейните си проблеми, като му се отдаде. После, след като вече бе изпила доста кафе, тя бе повторила и потретила, че се чувствала много гузна, задето е предложила да се любят. През останалото време двамата бяха водили дълъг и на моменти мъчителен разговор за съдбата на Шели при евентуална раздяла с Брус.

Марк познаваше и двамата още от колежа и му беше болно и неловко, когато Шели му се бе „изповядала“ за причините, довели до отчуждението им. След като бе научил пошлите подробности, той се бе постарал да я увери, че Брус е тръгнал с друга, само заради наранената

си гордост. Че двете поредни лоши години на рекламната агенция, която държи с брат си, и реалната опасност от фалит вероятно са разклатили нервите му. Ала логическото обяснение на повода за изневярата на Брус съвсем не бе успокоило Шели.

До сутринта Марк бе успял поне да изтръгне обещание от нея, че ще се види с Брус, и двамата ще се опитат да изгледят нещата помежду си. След всичко това той бе решил, че е извършил едно добро дело.

Сепна се, като се сети, че асистентката му го чака, и спря душа.

Ейми продължаваше да бъде загадка за него. Тъкмо когато си въобразяваше, че я е проумял, тя отново му се изплъзваше. Въпреки че всячески се опитваше да прикрие физическата си красотата, тя бе съвсем очевидна, както и силният ѝ характер. Като всяка добра асистентка Ейми се стараяше безпрекословно да изпълнява заповедите му, ала очите ѝ гневно заблестяваха всеки път, когато разговорът се насочваше към обстоятелствата около нейното назначение. През тези четири дни на тяхното познанство Ейми бе проявила неочаквано чувство за хумор, което понякога граничеше със сарказъм, но никога не нарушаваше добрия тон.

В самолета Марк дискретно я бе наблюдавал как чете вестник, любопитен да узнае кои статии ще привлекат вниманието ѝ и кои карикатури ще я накарат да се усмихне. Не се бе изненадал особено, когато Ейми се бе спряла на същите статии, които той бе прочел сутринта.

Докато пътуваха през долината Напа, Ейми не бе прикривала искреното си възхищение от природните красоти. Ала предишната нощ държанието ѝ на коктейла и после на вечерята бе било някак странно сковано. Марк не си спомняше кога за последен път жена го бе привличала по този начин и той не бе имал никакво желание да се съпротивлява на чара ѝ. Добре осъзнаваше, че не биваше да допуска никакви лични отношения. За да не се случи нещо нежелано помежду им, смяташе, че най-добре е да продължава да се отнася към нея като към безполово същество.

Избърса се с хавлията и отиде да се облече в спалнята. Тъкмо си обуваше панталона, когато на вратата се почука.

— Да?

— Закуската ти вече е тук — оповести Ейми.

— Благодаря. Идвам след малко.

Тя нервно закрочи напред-назад из просторния хол. Бе постъпила глупаво, давайки воля на въображението си, и щом веднъж си представи Марк гол в банята, нито телевизията, нито списанията на масичката бяха в състояние да заличат изкусителния му образ.

Почувства се като воайор. Опита се да определи поведението си и се оказа, че постъпва точно така, както мразеше мъжете да се отнасят към нея. Начинът, по който си мислеше за Марк през последните десет минути, бе на порочна жена. Великолепното тяло на Марк беше непрекъснато във въображението ѝ.

Вратата на спалнята се отвори и Ейми рязко се обърна. Сърцето ѝ лудо заби, когато Марк се изправи насреща ѝ бос и гол до кръста. По къдравите косъмчета на широките му гърди като ситни бисерчета блестяха водни капчици.

„О, само това не! — простена вътрешно тя. — Тъкмо това ми липсваше сега — да се появи полугол пред мен!“

В утробата ѝ лумна огън, а по бузите ѝ изби руменина, която бързо пролази и по врата ѝ. Паникьоса се при мисълта, че само след миг глупавите ѝ фантазии щяха да бъдат изписани върху лицето ѝ, и целият свят щеше да научи за тях. Всъщност не целият свят, а точно този мъж, който в никакъв случай не биваше да ги узнае.

— Извинявай, че те изплаших — рече Марк, явно смутен от странното ѝ държание. — Само исках да ти кажа да започваш без мен. Няма смисъл и двамата да ядем студени яйца.

— Благодаря, но аз все пак ще те почакам... — смънка Ейми.

В този момент да яде яйца ѝ звучеше като да дъвче сухи рибешки глави. Трябваше колкото се може по-скоро да избяга оттук — да се поразходи, да направи нещо, за да избистри разсъдъка си. Може би трябваше да отиде направо на плажа и да зарови главата си в пясъка, за да се накаже за това, че се беше забъркала в такава каша.

— Тогава ще си метна само една риза — заяви Марк и изчезна в спалнята.

„И дори няма да си направиш труда да я закопчаеш!“ — отчаяно си помисли Ейми.

Опасенията ѝ се потвърдиха. Марк се върна по риза с навити ръкави и незапасана в панталона. Явно възнамеряваше да закусва в този вид.

„Ами сега?!“

— Ейми, какво има?

— Какво би могло...

Изведнъж тя реши да сложи край на мъките си.

— Да, има нещо наистина. Смятам, че щом ще работим заедно, трябва да си изясним някои неща още в самото начало!

Ейми пъкна ръце в джобовете си и отново започна да се разхожда насам-натам.

— Трудно ми е да започна, защото личният ти живот не е моя работа, както и моят не е твоя. Но ти имаш репутация на... Как да го кажа...

— На донжуан — рече безстрастно Марк. — Асоциацията ти е тривиална, но все пак точна.

Ейми забеляза някаква промяна в него и тъй като я сметна за нормална, продължи в същия дух:

— Значи вече си наясно какво ме безпокои?

— Да, но не бих посмял да говоря от твое име.

Тя се спря и се втренчи в лицето му. Можеше да се закълне, че в гласа му се прокрадна насмешлива нотка, но очите му я гледаха все така безизразно.

— Сигурно разбираш, че репутацията ми трябва да остане чиста и...

— И ако някой те види в моята стая толкова рано сутринта, се опасяваш, че ще си лепнеш петно завинаги. Това ли искаше да ми кажеш?

— Не е само това, че могат да ме видят тук...

— Нима те притеснява външният ми вид?

— Трябва да признаеш, че не е в твоя стил да се обличаш небрежно. Ако някой дойде...

Марк скръсти ръце на гърдите си и се изправи заплашително.

— От одумки ли се страхуваш, госпожице Тревър, или може би от мен? — изрече с измамно спокоен тон.

Ейми се вцепени.

— Не знаех, че трябва да се боя от теб, господин Стърлинг — отвърна твърдо тя.

— Е, нали ни знаеш нас донжуаните. Невинаги се държим като джентълмени.

— Не се страхувам! Все още не съм срещнала мъжа, на когото няма да мога да устоя.

— Тоест, този, когото няма да държиш на разстояние? Затова ли се криеш в грозни дрехи и толкова свирепо опъваш косата си, сякаш се боиш да не падне?

Ейми дълбоко си пое въздух, преди да отговори.

— Опитваш се да ми кажеш, че би предпочел да имаш до себе си кукла, която само да краси офиса ти?

— Ако добре си спомняш, моето желание беше да работя сам в кабинета си.

Тя си даде сметка, че спорът им бе отишъл твърде далеч от първоначалното ѝ намерение. Ако не внимаваше, отново я грозеше опасността да загуби работата си.

— Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос.

— Точно така. Сега разнищваме тази глупост за твоята репутация.

— Глупост ли?! — едва не се задави Ейми.

— Защо само за миг не спреш и не се замислиш какви ги дрънкаш? Нима наистина допускаш, че мога да назнача жена на заплата, само за да се любя с нея?

Марк започна бавно да закопчава ризата си.

— Никога не съм плащал на жена за секс — продължи той с дрезгав баритон. — Защо да го правя сега?! Можеш да спиш спокойно, госпожице Тревър, защото чувствата ни са взаимни. А сега бих искал да закуся, ако нямаш какво повече да ми кажеш.

— Ако не възразяваш, аз пък бих желала да се поразходя през това време.

— Възразявам! Трябва да обсъдим насаме някои неща преди обяда.

Безсмислено бе да се спори с него, затова Ейми дръпна един стол и седна на масата.

— Впечатленията ми от Роджър Корниш... — поде сухо.

— Чакай малко! — прекъсна я Марк и отвори плъзгащата се стъклена врата, която водеше към малка тераса с изглед към игрището за голф. — Май ще закуся навън. Някакви възражения?

— Нима те биха имали някакво значение?

— Вероятно не. Освен ако не са важни, разбира се. Нямах алергия към слънцето или нещо от този род, нали?

Внезапно Ейми прозря колко са нелепи спорът им и надвисналата помежду им враждебност и не можа да сдържи усмивката си.

— И след случилото се току-що, сигурно ще ти бъде трудно да повярваш, че когато не съм край теб, аз всъщност съм много приятен човек.

Предложението ѝ за мир бе съвсем неочаквано за Марк, но той нямаше намерение да го отхвърля и на свой ред се усмихна.

— Въобще няма да ми е трудно да повярвам — намигна ѝ. — А може би аз предизвиквам най-доброто у теб?

— Ако мислиш, че тази сутрин се проявих в най-добрата си светлина, моли се да не ме видиш в най-лошата!

— Хайде да вървим! — ласкаво я подкани Марк и взе подноса със закуската. — Да се залавяме с това, преди съвсем да е изстинало!

Останалата част от уикенда премина под знака на помирението им. Когато неделята се изтърколи, Ейми с изненада откри, че ще тъгува по слънчевата Калифорния. Въпреки че с Марк се виждаха рядко след съботната сутрин, тя научи доста за него от приятелите му и наученото ѝ хареса.

Той бе високо ценен в бизнес средите. Почти всички, с които Ейми разговаря, спрягаха името му с думата „почтен“. Жените го обожаваха, защото ги караше да се чувстват желани. Голяма част от тях обичаха Марк или го бяха обичали. Въпреки че бе непостоянен в чувствата си, те винаги оставаха лоялни към него. Съжаляваха, когато ги напуснеше, но никога не се огорчаваха. Мъжете пък му се възхищаваха и търсеха приятелството му, без да се страхуват от неговия успех и популярност.

По време на тричасовия полет обратно към Колорадо Ейми с болка осъзна, че и тя се бе поддала на чара му. Но за щастие, бе открила навреме грешката си и това щеше да ѝ помогне да не затъва по-дълбоко. Убедена бе, че ще държи положението в свои ръце, докато е наясно с чувствата си. Не беше толкова глупава, та да си въобразява, че крехкото ѝ влечение към Марк е голямата любов, която чакаше.

След като пристигнаха в Денвър, Марк ѝ каза да си почине през следващите два дни, заради напрегнатия уикенд, още повече, че

задачата ѝ в правния отдел не била спешна. Ейми понечи да откаже, но после размисли. Въпреки голямото си желание да работи по своя план, който я бе довел в „Сигма“, чувстваше, че след преживяното с Марк в Калифорния трябваше за известно време да страни от него.

През първия почивен ден се зае с обичайните домакински дреболии: оплеви цветните лехи, които бе засадила от двете страни на алеята към къщата; изми прозорците и колата си, а вечерта разопакова няколко кашона с вещи на майка ѝ, които бе съхранявала четири години. Тъй като търсеше място за извадените от кашоните неща, последния отвори едва в десет часа. Между ленените покривки откри метална кутия със снимки, които не беше срещала в семейните албуми. Отнесе я в спалнята и се изтегна удобно на леглото. Започна да разглежда фотографиите една по една. Лесно разпозна на тях роднини, които преди не беше виждала. Майчината ръка бе изписала с познатия ясен почерк датите, имената на хората и връзката им със семейството.

След двучасово „пътуване в миналото“ Ейми си даде сметка, че ако не се поразходи, вратът ѝ съвсем ще се схване. Изтърколи се от леглото и се запъти към кухнята, за да си приготви нещо за хапване. Изпитваше угризения заради чревоугодничеството си през уикенда, но нямаше желание да се качи на кантара. Затова не ѝ беше трудно да изпразни кутиите със сладолед и да добави парче сирене към диетичната си кола. Влезе в спалнята и тутакси видя на пода една снимка, която привлече вниманието ѝ. Внимателно я вдигна и започна да я разглежда. На стълбището пред някаква сграда се бяха строили много хора. В средата на първата редица стояха две жени с децата си. Едната със сигурност беше майка ѝ, а момиченцето до нея — самата тя, едва прекрачила бебешката възраст. Другата жена не я заинтригува, но от вида на момченцето ѝ я полазиха студени тръпки. То бе удивително красиво. Преди още да прочете текста на гърба на фотографията, Ейми се досети кои са жената и детето, и това ѝ подежда като токов удар. „Не може да бъде!“ — простена вътрешно. Ала всичко подсказваше, че може: възрастта на момчето седем или осем години; цветът на косата и очите; чертите на лицето... Това без съмнение беше Марк Стърлинг, а жената, поставила ръка на рамото му — неговата майка.

Ейми напрегнато се взря в четирите човешки фигури. Струваше ѝ се, че ако се съсредоточи достатъчно, би могла да научи от тях неща,

които биха ѝ помогнали да разбере случилото се преди толкова много години.

Позите на двете жени загатваха за близко приятелство между тях, но никога не бе чувала майка си да споменава за майката на Марк. „Може би защото тя е починала твърде млада или заради Уолтър Стърлинг и неговата измама?“ Ейми се почувства странно при мисълта, че с Марк са се срещали и познавали толкова отдавна. Сякаш тази снимка задълбочаваше връзката между тях.

След като не получи отговор на въпросите, които я измъчваха, сложи фотографията на нощното си шкафче и излезе на терасата. Времето сякаш спря и тя се потопи в красотата и спокойствието на нощта, забравяйки за миг пътя, който сама си бе избрала, и който вече нямаше желание да продължи.

Във вторник Марк пристигна на работа час и половина по-рано от обикновено. Научи, че докато е бил в Калифорния, са дали разрешение за стартиране на предложената от него разяснителна програма за наркотиците в училищата на Денвър и Боулдър. Идеята му бе обучението по нея да започне от шести клас и той твърдо вярваше, че ако разбули тази тайнственост, която витаеше около наркотиците, и научно обясни краткотрайните и дълготрайните последствия от дрогирането, много деца ще се откажат да ги опитват. Смяташе лично да се заеме с проекта, макар че все не му достигаше време.

Тъкмо се бе зачел в една статия от известен психолог за въздействието на децата наркомани върху техните братя и сестри, когато някой почука. Преди да успее да отговори, вратата се откряна и Ейми застана на прага.

— Прегледах отчетите за продажбите върху бюрото на Съюзън и сега се нуждая от по-нататъшни напътствия.

Марк се облегна назад, малко смутен от радостта, която го бе обзела при нейната поява.

— Какво правиш тук? Нали ти дадох два почивни дни?

— Един ми стига.

— Ако с това си целяла да ме впечатлиш, трябва да ти кажа, че успя!

Той хвърли молива си на бюрото, стана и взе сакото си.

— Влизай! Сигурно ще се намери работа и за теб.

Ейми понечи да му каже да не е необходимо да облича сакото си само заради нея, но после реши, че колкото по-малко говорят по този въпрос, толкова по-добре.

Пристъпи навътре, огледа се и видя едно ново бюро, разположено срещу това на Марк. Върху гладката му дъбова повърхност имаше телефон, лампа и дори цвете в саксия.

— Нима ще ми позволиш да остана? — усмихна се закачливо.

— А нима имам друг избор?

— В началото може би имаше, но не и сега. Тук вече се чувствам като у дома си.

Ейми отиде до бюрото си и седна на стола.

— Много е удобен. А цветето...

— Идеята беше на Сюзън.

— О... Добре, че ми каза! Няма да забравя да ѝ благодаря.

— Тя се смущава от такива неща.

Ейми намигна съчастнически.

— Да, особено когато идеята не е нейна.

— Мислиш се за много умна, нали?

— Не. Просто те познавам по-добре, отколкото предполагаш.

От приятелите му бе научила, че е винаги готов да направи нещо, макар и малко, за да разведри нечие настроение. Отначало подобно поведение ѝ се стори подозрително, но след като чу толкова истории за неговия алтруизъм и внимателно го наблюдава, Ейми реши, че тази загриженост просто му е присъща.

— О, звучи страшно!

Въпреки шеговития тон, с който бе изречено това, Ейми усети някакво предупреждение в гласа му. Вече осъзнаваше, че Марк целенасочено работи върху представата на хората за себе си. Те го виждаха такъв, какъвто сам искаше да бъде в техните очи, и едва ли щеше да я насърчи в опитите ѝ да прозре истинската му същност.

— Не се бой! Никому няма да кажа колко си чувствителен! — отвърна му иронично.

Марк внимателно я погледна. Сигурен бе, че в последния момент Ейми се бе отказала да изрече онова, което ѝ е било на ума. В Калифорния се бе убедил, че тя е много проникателна по отношение на хората. Вероятно си мислеше, че вече познава и него. Интересно му

бе да узнае мнението ѝ за себе си, но тази сутрин вече се бе огънал достатъчно в решението си да поддържа с нея чисто служебни контакти.

— На приказки ли си дошла тук или на работа? — попита я с по-суров тон, отколкото му се искаше.

На езика му бе да ѝ се извини, но бързо се отказа.

Внезапната промяна в отношението му нито изненада, нито смути Ейми. Донякъде дори я зарадва. Явно и двамата, водени от свои собствени подбуди, бяха решили, че е абсолютно важно отношенията им да бъдат строго професионални, а това бе добре дошло за нея и нейната мисия.

— Кажи ми само какво да направя — изрече тихо.

СЕДМА ГЛАВА

Марк се извърна към вратата, когато Ейми връхлетя като хала в кабинета на връщане от обяд. Вече близо месец двамата работеха в едно помещение, а той изпитваше все същото приятно чувство, когато тя се появяваше на прага.

— Знаеше ли, че в Калифорнийския университет работят по създаването на лекарство за артрит, извлечено от корал, намерен в Карибско море? — рече задъхано Ейми и му подаде изрязана от вестник статия.

— А тук споменава ли се, че е четири пъти по-ефикасно от всяко противовъзпалително, което масово предписват в момента? — усмихна се Марк.

— Значи вече знаеш всичко за него?

— Журналистите последни научават за новостите в нашия бизнес. Обикновено ги осведомяваме, едва когато е направена съществена крачка към откритието, а това става бавно.

— А какво влияние има откритието на Калифорнийския университет върху работата на Чарли Соупър?

— Никакво. Обезболяващите и противовъзпалителни лекарства само притъпяват симптомите на артритата, Чарли разработва истински лек срещу него.

Ейми взе изрезката, смачка я и я запрати в кошчето за отпадъци.

— Е, дотук с моята сензационна новина!

Марк импулсивно я прегърна през раменете.

— Съжалявам, че ти провалих „изненадата“.

Приятелската му прегръдка придоби по-особен смисъл, когато тя почувства тежестта на ръката му и топлината, която сякаш запали гърба ѝ. Страхуваше се, че ако се отдръпнеше прекалено бързо, Марк ще усети дълбокото ѝ смущение.

„По дяволите! Та ние се разбираме толкова добре. Но щом всичко е наред, защо тогава ми се подкосяват краката дори само при един нормален човешки жест?!“

— Няма нищо... — засмя се нервно. — Може би ще успее друг път.

Марк я пусна също тъй небрежно, както я бе и прегърнал, умело прикривайки бурята, която бушуваше вътре в него.

— Как върви съдебният процес? — хвана се за първата хрумнала му тема, за да възвърне официалния характер на техните отношения.

— Спечелихме ново отлагане на делото.

— Добре! Искам да ги схрускаме!

В досегашната си практика като шеф на фармацевтичното предприятие „Сигма“ Марк помнеше три дела, които наистина бяха важни. Той бе инструктирал адвокатите си да приключат с тях възможно най-бързо, за да се избегнат големите разходи и лошата реклама, а също и да се докаже готовността на компанията да поема отговорност, когато нещата се влошат. Дребнавите дела обаче се водеха до последна капка кръв.

— А успя ли да уредиш среща с Уилсън и Леймбиър в Лондон?

— Уилсън е готов да изслуша предложението ни, но Леймбиър отказва да обсъжда възможността да работи за „Сигма“. „Империалисти“, „сребролюбци“, „пладнешки обирджии“ — това са само част от по-колоритните му епитети по наш адрес.

— Най-лошото е, че той е феноменален.

— А няма ли да създаде повече проблеми, отколкото би разрешил, ако дойде да работи за нас?

Напоследък Ейми все по-често говореше за „Сигма“ като за „наша“. Колкото и да се съпротивляваше, ентузиазмът на Марк бе заразителен. „Докъде ще ме доведе това?“ — запита се обезпокоена.

— Готов съм да се примиря с някои неща, за да привлека на своя страна такъв ум като Леймбиър.

Вътрешният телефон иззвъня. Марк се пресегна и натисна бутона.

— Да?

— Господин Стърлинг, госпожица Хопкинс е тук.

— Нека влезе.

Ейми настръхна, предчувствайки глупавата ревност, която щеше да я обземе още с появяването на поредната му приятелка. Вече бе успяла да си вгълпи, че това всъщност не е ревност, а по-скоро негодувание. Марк губеше ценно време в безсмислени разговори с

разни празноглави хубавици, докато в службата имаше толкова много работа за вършене.

Но жената, която бавно влезе в кабинета, не приличаше на останалите му приятелки. Хубостта ѝ бе естествена и неподправена — от блестящата черна коса, която свободно падаше на раменете ѝ, до семплата плетена рокля, елегантно обгърнала тялото ѝ. Усмивката ѝ разкри прекрасни зъби. Гримът ѝ бе поставен толкова изкусно, че въобще не се набиваше на очи. От нея се излъчваше някаква изключителна интелигентност.

Когато Марк ѝ я представи, Ейми с огромни усилия успя да се усмихне. След няколко тягостни минути той и Анжела Хопкинс излязоха хванати за ръце, а Ейми си каза, че ако не може да се върне на старата си работа след напускането на „Сигма“, спокойно би могла да си изкарва хляба като актриса.

Следобедът си беше живо мъчение за нея. Напрегнато се вслушваше да чуе някакъв звук от кабинета на Сюзън, а чуеше ли, поглеждаше с напрегнато очакване към вратата. Колкото и да си напомняше, че се стреми само към доверието на Марк, странното безпокойство продължаваше да всява смут в душата ѝ.

Терзаеха я мрачни мисли. „От какво се боя? Ако отношенията между Марк и Анжела се задълбочат, всичко между нас ще се промени. Всичко ли?! Та аз съм негова асистентка и нищо повече. Ами ако Анжела предпочита той да работи с мъж? Не, невъзможно е тя или която и да било друга на нейно място да го ревнува от добрата стара Ейми Тревър. Всъщност, Анжела не е за него. Не е негов тип. Кого се опитвам да заблуждавам? Та тази жена е красива, интелигентна, изискана и сигурно е направила блестяща кариера. Сигурно умее да разговаря умно и забавно по време на вечеря в скъп ресторант или на блестящо светско парти...“

Ейми се отгласна със стола си от бюрото. Трябваше да се махне час по-скоро отгук, за да не извърши нещо глупаво — да изкрещи например. Впрочем, така поне би се освободила от напрежението, което я изпълваше до краен предел.

Въпреки че бе необичайно студено за средата на октомври, не си взе палтото и бързо излезе през страничната врата, за да се поразходи наоколо. Върна се след час, зъзнеца от студ. От топлината в сградата

измръзналото ѝ лице и ръцете ѝ веднага се зачервиха. Страничната врата имаше автоматична ключалка и понеже си бе забравила ключа, трябваше да мине през кабинета на Сюзън. Надяваше се, че всички са си отишли, и че ще избегне отговорите на неудобни въпроси.

Да, всички си бяха заминали, с изключение на Марк и Анжела, които тъкмо се сбогуваха страстно, когато Ейми влезе. Щом я видя, Анжела собственически прегърна Марк и ѝ хвърли ослепителна усмивка.

— Извинете... — заекна Ейми. — Не исках да ви прекъсвам.

Марк се взря в нея и изведнъж се намръщи.

— Какво, по дяволите, е станало с теб?

— Защо мислиш, че нещо е станало с мен?

Анжела отговори вместо него.

— Погледни се в огледалото, скъпа! Носът ти е червен като на Дядо Коледа.

Ейми невинно се усмихна и изчурулика медено:

— Може би съм сбъркала призванието си?

Марк гръмко се разсмя. Ейми влезе в кабинета и след малко той я последва.

— Мисля, че ще простиш подмятането на Анжела, веднага щом разбереш причината.

Ейми си премълча и дори не го удостои с поглед. Марк прекоси помещението, седна на ръба на бюро ѝ и търпеливо зачака.

— Виждаш ли — поде бавно, когато се увери, че тя го слуша. — Анжела ме ревнува от теб. Все не успявам да я убедя, че няма причина за ревността ѝ.

Ейми почувства, че поаленява.

— Но защо... Това е смешно... Направо съм шокирана...

Скочи на крака, но Марк бе препречил единствения ѝ път за бягство.

— Ти не ѝ ли обясни... — промълви и отново седна.

— Да, но Анжела си знае своето.

Ейми взе един молив и започна да го върти между пръстите си.

— Но защо ще те ревнува точно от мен? Тя сигурно знае за всички онези жени, с които излизаш. Ние с теб никога... Искам да кажа, че... По дяволите, знаеш какво искам да кажа!

Марк съзнаваше, че трябва да приключи темата. В определена степен Ейми вече бе получила извинение и обяснение. Не биваше да задълбочава разговора за Анжела и нейната ревност, защото така само щеше да усложни отношенията си с Ейми, а това бе последното нещо, което искаше. След търканията им в началото двамата най-после се бяха сработили. Бе открил, че е хубаво да си има асистент. Не искаше да загуби Ейми, защото тя отлично се справяше със служебните си задължения.

— Все още чакам отговор, господин Стърлинг.

Тревожеше го упоритостта, с която отбягваше да го нарича Марк, както то наричаха останалите служители в „Сигма“. Официалният тон спускаше бариера помежду им, а Марк не обичаше бариерите. Но имаше и нещо друго — нещо загадъчно в поведението ѝ. Като че ли тя нарочно странеше не само от него, но и от всички останали служители на компанията.

— С Анжела се знаем отдавна — поде бавно Марк. — Дори за известно време бяхме сгодени.

Той вдигна рамене, чудейки се как да ѝ каже останалото, защото то можеше да прозвучи като намек за самата Ейми.

— Анжела е от малкото хора, които разбират, че за мен умната жена е по-секси от кукличката. Тя също така знае, че не бих те взел за своя асистентка, ако не те смятам хмм... да речем, за способна. Е, трябва ли да продължавам?

— Не! — отвърна бързо Ейми, смутена от думите му.

Последва неловко мълчание.

Тя посегна да прибере един немирн кичур в строгия си кок. „Сигурно изглеждам ужасно — помисли си мрачно. — Но нали точно така исках да изглеждам в очите му?“

— Защо винаги прибираш косата си по този начин? — попита я Марк.

— Пусна ли я свободно, ще си създам допълнителни грижи, пък и смятам, че тази прическа е подходяща за служебния ми пост.

Той не беше на същото мнение, но не му се искаше да спори. Един такъв спор само би затвърдил навика, който си бяха създали — да се занимават с дреболии всеки път, когато имаше опасност разговорът им да стане прекалено личен.

— Обзалагам се, че имаш хубава коса — каза ѝ тихо.

Имаше мигове, в които тайно я наблюдаваше и си я представяше с разпусната коса, позлатена от слънцето и разлюляна от лекия есенен вятър.

В гърлото на Ейми заседна буца и тя с мъка отрони:

— Господин Стърлинг, не смятам, че времето и мястото са подходящи за подобен род разговори.

— Тогава защо не поговорим другаде? Каня те на вечеря! Така ще можем да си бърбим цяла вечер за твоята коса, без да засягаме чувството ти за приличие.

Марк веднага разбра, че бе направил грешка. Поканата за вечеря беше най-сигурният начин да сложи край на чисто служебните им отношения.

— Аз въ... — заекна Ейми.

Той я спря с ръка.

— Забрави това, което току-що ти казах. Не исках да те притесня по този начин!

Стана и отиде при бюрото си. След като се овладя, отново я погледна.

— Между другото, още не си ме информирала защо се появи толкова премръзнала.

Със смущаваща яснота Ейми си припомни мъчителния следобед. Не само Анжела бе страдала от ревност този ден.

— Стори ми се, че съм забравила да заключа колата си, и отидох да проверя, без да си облека палтото.

Марк запрехвърля някакви папки пред себе си.

— И беше ли забравила? — наруши възцарилата се тишина след минута.

— Какво? — сепна се тя.

— Да заключиш колата си.

— О, това ли... Не, колата си беше заключена.

Ейми установи, че ръцете ѝ треперят. Час по-скоро трябваше да се маха отгук, преди Марк да е усетил вълнението ѝ. „Нима той наистина се впечатлява повече от ума, отколкото от тялото на една жена? Може би това ще е причината за безкрайната върволица от красиви, но не особено умни нежни създания, които ежедневно дефилират в офиса му — те просто не заплашват ергенското му съществуване. А Анжела?...“

Ейми погледна Марк, който се бе зачел в някакъв лабораторен анализ.

— Мисля да си тръгвам...

Погледите им се срещнаха.

— И добре ще направиш! Виж, утре нямаме важна работа. Защо не си починеш? И без това миналата седмица работи повече от мен.

— Благодаря. Сигурно ще се възползвам от предложението ти.

Тя измъкна чантата си от долното чекмедже.

— Май ще ме хваща настинка и току-виж съм я изпреварила, ако утре взема предпазни мерки — промърмори под носа си.

— А аз се страхувах, че е нещо по-лошо от настиване.

Ейми лъчезарно се усмихна.

— Не се тревожи за мен! По-държлива съм, отколкото изглеждам.

Ала в действителност въобще не се чувстваше такава. Не се боеше от хремата, а от депресията, която коварно я обземаше. Копнееше да се прибере у дома, да се мушне в леглото и никога да не излиза навън.

„По дяволите, по дяволите, по дяволите!... Как можах само за три месеца да преобърна живота си наопаки?!“

Вместо да си тръгне направо за къщи, Ейми пое към каньона с надеждата, че красотата на есенната природа ще я поразтуши.

Една жестока несправедливост бе кръстосала пътищата им с Марк. На баща ѝ бяха отнели нещо, което по право му принадлежеше, и от нея зависеше дали измамникът ще бъде наказан. Това бе справедлива кауза, но наказан трябваше да бъде Уолтър Стърлинг, а той практически вече нямаше нищо общо с компанията. Работейки за „Сигма“, Ейми бе осъзнала, че успехите и постиженията на фирмата през последните дванадесет години са пряк резултат от усилията на Марк, обаче без откритието на нейния баща тя вероятно не би просъществувала.

Все пак не беше честно да съди Марк за нищо, което не бе направил. Тогава възникваше въпросът как да постъпи.

Ейми се разхожда с колата, докато слънцето залезе зад Скалистите планини и небето избледня. От пътния знак разбра, че се е отдалечила на доста мили от града. Беше ужасно гладна, уморена и се намираще в същата безизходица, както преди няколко часа.

Направи обратен завой и пое назад. Отби се в малко крайпътно магазинче, за да си вземе пържени картопки и диетична кола с намерение да позалъже глада си. Когато след час и половина обаче паркира колата пред къщата си, храната си стоеше недокосната на седалката до нея.

На следващата сутрин Марк реши първо да се отбие при Чарли Соупър в лабораторията. Той също имаше навик да я посещава, вместо да се усамотява в кабинета си. Не го откри там и затова продължи нагоре.

В асансьора пътува със Стив Хардинг, който отвори дума за молбата си от предишната седмица да докладва за общите разходи. Марк се опита да насочи разговора към изследователската дейност, но не успя и накрая го покани да се отбие по-късно в кабинета му, за да обсъдят на спокойствие проблемите.

Тази сутрин работата му въобще не спореше. Писмата се трупаха на бюрото, телефонът непрекъснато звънеше, а когато Сюзън го помоли да я освободи следобеда, Марк ѝ се озъби и след десет минути ѝ се извини. Преди да си тръгне, тя отговаряше на всички телефонни позвънявания и на своя глава отмени срещите му за следващите дни. На въпроса му защо го е направила отвърна, че приличал на мечка, разлютена от забил се в лапата ѝ трън, и че въобще не е за пред хора.

Въпреки че дълго размишлява, Марк не можа точно да определи какво става с него. Едно обаче знаеше със сигурност — откакто се бе появила Ейми, в подредения му живот бе настъпил коренен прелом и за разлика от преди, сега не се сещаше какво да направи, за да възвърне обичайното си спокойствие.

За пръв път от месеци насам си тръгна рано от офиса. Отначало възнамеряваше да отиде на гости у някой приятел, но като се качи на магистралата, пое право към къщи.

Апартаментът му се стори студен, влажен и необичайно пуст. Запали навсякъде осветлението, сложи компактдиск на Дан Фогелбърг в стереоуредбата и си приготви питие. Заслушан в песните за изгубената и намерена любов, застана до прозореца и се загледа във високите каменни корпуси на Колорадския университет.

Израснал бе с тази гледка. Ръждивите на цвят сгради му бяха служили за ориентир при първите плахи пътешествия в Боулдър. А когато беше осъзнал какво всъщност представляваха те, бе започнал да мечтае за деня, в който ще влезе в тях като студент.

Ала баща му имаше други планове за бъдещето. Макар че университетът в Колорадо бе сред авторитетните висши учебни заведения в страната, той не бе достатъчно добър за неговия син. Или поне нямаше славата на Харвард — слава, която според Уолтър оставяше своя белег върху питомците му за цял живот. И до ден-днешен, когато представяше сина си, старецът не пропускаше да отвори дума и за Харвард.

Малко след смъртта на жена си, Уолтър Стърлинг бе решил да изпрати сина си в подготвително училище на изток. Марк бе запротестира, че не искал да напуска дома си и приятелите си, но той начаса го бе срязал, че било крайно време да започне да се държи като мъж. Покрусен от смъртта на майка си и отношението на баща си, на Марк му бяха били необходими почти две години, за да се адаптира към училищната среда. Спортът окончателно бе съборил бариерите между него и съучениците му, но той вече бе опознал тежестта на самотата.

На тридесет и пет години имаше приятели по целия свят, но никой не го познаваше истински. Казал му го бе един психиатър, с когото се бе запознал и вечерял на летището в Далас, докато чакаше полета си. Тогава Марк нито бе потвърдил, нито отхвърлил констатацията му. После двамата бяха разговаряли за любовта, доверието и уязвимостта. На сбогуване психиатърът приятелски го бе предупредил, че ще дойде ден, в който Марк най-после ще допусне някого до себе си, и тогава защитната му броня ще рухне с гръм и трясък.

Тогава Марк бе приел думите му така, както приемаше дежурните астрологични прогнози във вестниците. Ала сега бе започнал да се разколебава в непоклатимостта на своята душевна крепост и това го плашеше. Все още не можеше да си обясни тревожното вълнение, което предизвикваше у него Ейми. Опитваше се да си самовнуши, че това не би могло да е любов, че тя просто му харесва, както стотиците жени, които бе имал и които му предстоеше да срещне.

Почти си бе вгълпил, че нейната непристъпност я прави да изглежда толкова „специална“. Не биваше да я въвлича в романтично преживяване, само за да разбере истинските си чувства към нея. Това би означавало край на идеалните му служебни отношения с единствената жена, чието остроумие и смях пропъждаха лошите му настроения.

Ейми наистина имаше остър ум, какъвто рядко се срещаше. Работеше бързо и чисто като компютрите, които толкова добре познаваше. Освен всичко друго тя бе и тънък познавач на хората, готова винаги да види под грима истинското им лице.

Марк се дръпна от прозореца и отиде да си приготви ново питие. После дълго стоя на бара, загледан в златистата течност.

Трябваше да ѝ се обади сутринта, за да провери как се чувства. „Ами ако наистина е болна? Дали има близки, на които може да разчита?“ Бяха работили заедно доста време, а той почти не я познаваше. Потърси името ѝ в телефонния указател и след като не го откри, се обади на справки. Оттам му отговориха, че нямало никаква Е. Тревър или Ейми Тревър в Боулдър, а също така и в съседните селища.

Но Марк бе сигурен, че е виждал телефонен номер в молбата ѝ за работа. Остави недопитата си чаша на бара, грабна палтото си и се втурна навън, решен да я открие още тази нощ.

Фаровете на червеното порше пронизаха тъмнината, когато Ейми го подкара по тесния криволичещ път, спускаш се надолу от имението на Джо и Брад. Не бе възнамерявала да се заседява толкова дълго след вечерята, но приятелите ѝ настояваха, а и тя не изгаряше от желание да се прибира в пустия си дом.

Добре знаеше, че не ще може да заблуди Джо с престорената си веселост. Петнадесет минути след като бе влязла в къщата на семейство Тайлър, приятелката ѝ вече бе я убедила да сподели какво ѝ тежи на сърцето. Усети странна лекота, когато си призна ужасната грешка, която бе направила, постъпвайки на работа в „Сигма“.

Брад много внимателно бе изслушал горчивата ѝ изповед и накрая бе обобщил:

— Ейми, ако добре си спомняш, аз се опитах да те предупредя, че Марк не е този, за когото го мислиш.

— Да, така беше, но аз не те послушах.

— А сега какво смяташ да правиш? — обади се Джо.

— Точно там е проблемът, че не знам какво да правя...

— На мен ми се струва, че най-разумното в случая е да напуснеш „Сигма“ и да се върнеш на работа при Фред Максвел — предложи Брад.

— Мислила съм много по този въпрос. Но всеки път си представям онова, което майка ми е трябвало да изтърпи след смъртта на баща ми заради безскрупулността на жестокия Уолтър Стърлинг.

Гласът на Ейми затрепери от гняв.

— Той е превърнал майка ми в своя жертва и аз никога няма да му простя за това.

— Ти също си била жертва — вметна Джо.

— Не ми пука за мен! Родителите ми са тези, които са били ограбени, и тук не става дума толкова за пари, колкото за дълг. А каква почит към паметта им ще им засвидетелствам аз, щом съм готова да се откажа от битката още при първата трудност!

Джо и Брад се спогледаха тревожно.

— Ейми — нежно каза приятелката ѝ, — сигурна съм, че те не биха искали от теб нищо, заради което ще страдаш.

Ейми тъжно се усмихна.

— Безсмислено е да продължаваме този разговор. Самата аз неведнъж съм правила опити да се помирят с миналото, но видя ли писмото на баща си, веднага ме спохождат угризения на съвестта, че бягам от трудностите. Джо, той е бил бесен, когато го е писал. Ако тогава не се бе споминал, сигурна съм, че до последния си дъх щеше да се бори за полагащия му се дял от компанията.

Ейми замълча и се загледа в една горяща цепеница в камината, която избълва облак искри.

— Е, в известен смисъл той наистина се е борил до смъртта си.

— Не вярвам обаче да е мислел, че синът е отговорен за бащините грехове — рече Джо.

— Ако Уолтър Стърлинг бе въвн от играта, щях да се съглася с теб — отвърна Ейми, все още загледала в танцуващите пламъци.

— Видя ли вече Уолтър? — попита Брад.

— Не, все още е в Европа. Уж търсел място за строеж на нов завод, а всъщност се забавлява, перчейки се насам-натам.

Джо се засмя.

— Явно вече си в течение на клюките в „Сигма“. — Сюзън, секретарката на Марк, е неизчерпаем източник на информация и винаги е готова да сподели с мен всичко, което става в компанията. Тя ми подхвърли, че съм била подходяща за Марк, и че съм щяла му помогна да излезе от черупката си. За какво ли ми намеква?

Разговорът продължи в този дух още известно време, а през останалата част от вечерта Джо и Брад ѝ разказаха какво им се бе случило през последните седмици.

Ейми си тръгна в добро настроение, решена да се наспи хубаво, за да бъде във форма на следващия ден.

Дрезгавият вой на поршето, раздиращ тишината на нощта, стихна, когато Ейми се отби от главния път. Скоро фаровете уловиха светлоотражателите, които бе поставила от двете страни на алеята, водеща към къщата ѝ. И понеже можеше да паркира колата си дори със затворени очи, взе последните петдесетина метра с доста висока скорост и едва не се блъсна в един зелен ягуар.

ОСМА ГЛАВА

Ейми рязко натисна спирачките и успя да спре на сантиметри от задната му броня. Няколко мига постоя, вцепенена от изненада. Лъскавият зелен автомобил отпред със сигурност принадлежеше на Марк. При тази мисъл сърцето ѝ сякаш първо скочи в гърлото, а после светкавично падна в петите ѝ. „Какво прави колата му пред моята къща в единайсет и половина вечерта?!“

— Отлични рефлексии! — похвали я Марк, приближавайки се към нея. — Вече се чудех дали ще успееш да спреш навреме.

Ейми праметна дългите си крака и слезе от поршето.

— Какво търсиш тук?!

— Дойдох, за да проверя дали си добре, имаш ли нужда от пилешка супа или от нежни грижи...

Погледът му я обгърна цялата.

— Май че тревогата ми е била напразна. Ти изглеждаш по-здрава от всякога.

— Защото не настинах.

Ейми забеляза гневния блясък в очите му.

— Случило ли се е нещо?

— Какво трябва да се е случило?

— Стори ми се, че видях...

— Е, случило се е само това, че съм полуизмръзнал и се чувствам като истински идиот.

— Така ли ще продължаваме?

— Как?

Марк се постара гласът му да прозвучи възможно най-спокойно.

— Ще ми се сърдиш, защото не ме завари на смъртно ложе, така ли? — изрече иронично Ейми.

— Можеше поне да ме посрещнеш по чехли и с термометър под мишницата след целия този път, който изминах.

— Ами ако вместо това ти предложи чаша кафе?

Тя добре знаеше, че не бива да го кани вкъщи.

Всяка тяхна среща извън службата можеше да доведе до усложнения. Но някак се бе затъжила за него и сега се чувстваше прекалено размекната, за да го отпрати.

— Приемам.

— Тогава последвай ме.

Ейми тръгна по каменната пътека, която водеше до входната врата. Когато чу Марк да се препъва по неравната настилка, подаде му ръка.

— Обикновено оставям външните лампи да светят, но тази вечер съм забравила.

Опита се да не мисли колко ѝ е приятно да държи ръката му. Ужасно ѝ се искаше невинното им докосване да би имало по-дълбок смисъл. Когато стигнаха до вратата, тя го пусна и затършува из джоба си.

— Под наем ли живееш тук? — попита я Марк.

Той вече бе успял да огледа къщата. Бе му си видяла скъпа и съвсем нова, а гледката наоколо — неповторима. За човек, който сменя професията си, бе малко странно да разпуска кесията си за такова жилище точно в този момент.

— Не, къщата е моя... — смънка Ейми. Уморила се бе да го лъже. „Нека си мисли, че съм получила наследство.“

— Един приятел ми я построи през лятото.

— Винаги съм искал да имам нещо такова — изолирано и в същото време близо до града.

Тя отключи вратата и се пресегна да светне.

— Какво те спира да си построиш?

— Най-вече времето. То никога не ми достига — отвърна Марк и я последва в антрето.

Ейми захвърли чантата си на дивана и съблече палтото си. Когато свали от главата си вълнения шал, тя се обърна към него и по очите му разбра каква непоправима грешка бе направила, поканвайки го да остане.

— Да не би да имаш навика да излизаш без очилата си? — попита я Марк със страшно сериозен тон.

Ейми изстина.

— Контактни лещи... — заекна тя. — Понякога нося контактни лещи.

Погледът му бавно се плъзна по тялото ѝ. Облечена бе в сиво-кафяв панталон от туид, широк сив кашмирен пуловер и носеше кафяви боти. Всички тези неща бяха стилни и скъпи. Косата ѝ, която бе по-дълга отколкото Марк очакваше, беше сресана на една страна и засенчваше отчасти лицето ѝ. Въпреки че гримът ѝ бе съвсем лек, ефектът беше поразителен. Ейми беше една от най-красивите жени, които той бе срещал през живота си. Мислено се запита дали преценката му се дължеше на избуяващите у него чувства или Ейми наистина беше прекрасна. В този момент започна да го терзае и още един въпрос: „Защо е крила от мен истинската си същност през цялото това време?!“

Приблужи към нея, за да я огледа по-добре в светлината на стенния аплик. Ейми се отдръпна леко, почти незабележимо, но Марк посегна импулсивно и я сграбчи за ръката.

— Какво, за Бога, става тук?!

— Нищо... — прошепна тя.

Марк освободи китката ѝ и плъзна длан нагоре към рамото ѝ. Изгаряше от желание да я целуне, да усети сладостта и топлината на кожата ѝ...

— Не ти вярвам!

Въздухът около тях натежа.

— В службата съм една, вкъщи — съвсем друга.

— А аз съм един и същ навсякъде. Защо ти...

Докосването му я зашеметяваше.

— Защото съм жена...

— Какво значение има това?

Марк много бавно посегна към косата ѝ. Както и бе очаквал, тя бе мека като коприна. Да, прекрасно знаеше, че всяко интимно докосване е като фатално подхлъзване, но не можеше да се овладее. Ръката му нежно обгърна тила ѝ и той бавно пристъпи напред...

Ейми се разкъсваше между желанието Марк да я целуне и страха, който я подтикваше да бяга. Тялото ѝ омекна и тя подканящо отметна глава назад. В последния момент обаче паниката ѝ надделя и тя се отскубна от прегръдката му. Дишаше тежко, като че ли бе пробягала дълго разстояние.

— Ето, затова се обличам така в службата! — процеди през зъби и незадоволеността ѝ прерасна в безпричинен гняв.

Ръката на Марк рухна като отсечена с брадва. Дори кофа ледена вода не би го отрезвила толкова бързо.

— Извинявай... Нямах никакво право да ти налитам така.

„Ако само за една нощ бих могла да стана друга и да дам воля на чувствата, които ме разкъсват!“ Ейми облиза пламналите си устни. „Мили Боже, какво да правя сега?! Имам ли право да измъчвам по този начин и себе, и него? Някак си не е честно. Нима не заслужаваме поне възможността да разберем какво изпитваме един към друг...“

— Може би ще отложим пиенето на кафе — горчиво изрече тя.

Марк се взря в пребледнялото ѝ лице.

— Утре ще дойдеш ли на работа?

„Как ще се изправя отново срещу него? А нима ще издържа, без да го видя?!“

— Да, ще дойда...

Прониза я остра болка. Очите ѝ плувнаха в сълзи и Ейми сведе глава. Не биваше да показва на Марк своята слабост.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш... — промълви тихо.

— Ейми, погледни ме!

Не можеше да го стори, защото очите ѝ щяха да му кажат всичко.

— Моля те, Ейми!

— Марк... не прави нещата по-трудни отколкото вече са. Нужно ми е време, за да си помисля.

Марк осъзна, че трябваше да се махне оттук, докато все още имаше сили за това.

— Окей, отивам си. Ще се видим утре в службата.

Той излезе, а Ейми остана на мястото си и с натезало сърце се заслуша в отдалечаващите се стъпки.

Изведнъж Марк отново се появи на прага.

— Ако ми дадеш ключовете си, ще мога да преместя твоята кола, за да измъкна моята.

Въпреки случилото се тази нощ, тя намери сили да се усмихне.

— Аз ще я преместя.

Марк затвори очи под напора на желанието си. Никога не бе пожелавал жена така, както сега желаше Ейми. Тя смущаваше мислите му денем и властваше в сънищата му нощем. Беше като треска, която го изгаряше и заличаваше спомените за други жени.

Когато отново вдигна клепачи, видя, че тя върви насреща му, и бързо отстъпи встрани, за да ѝ направи път да мине.

Ейми оценяваше жеста на Марк. За пръв път срещаше мъж, който даваше предимство на нейните чувства. Наистина ли обаче бе толкова „идеален“? Нямаше ли да се намери нещичко у него, което да затвърди недоверието ѝ към прекалено красивите и изискани мъже?

Тя отвори вратата и светна външните лампи. После запали поршето си и го отмести. Понечи да предупреди Марк за някои неравности по пътя, но в последния момент реши да не удължава допълнително сбогуването им.

След две минути ягуарът му потъна в тъмнината на нощта, а Ейми се почувства безутешно самотна.

На следващата сутрин се събуди рано — нещо, което беше обичайно за нея, но като се сети, че с Марк ще бъдат цял час сами, реши да не ходи преди пристигането на Сюзън. Облече дебел пуловер и излезе на терасата, за да изпие кафето си.

През дългата безсънна нощ бе мислила много за отношението си към Марк. Очевидно емоционалното състояние, в което се намираше, бе станало главен виновник за влечението ѝ към него. Навярно всяка друга на нейното място, която живееше в постоянно нервно напрежение, лесно би хлътнала по мъж като Марк. Не, Ейми не можеше да отрече, че той бе различен от другите мъже в живота ѝ, и че помежду им съществуваше взаимно привличане. Но въпреки шеметното развитие на отношенията им, въпреки общите моменти в тяхното минало, не биваше да се предоверява на емоциите си, когато ставаше дума за нещо толкова сериозно като любовта.

Отново трябваше да започне да излиза с приятели, да се появява в обществото. Не беше ходила на среща с мъж от шест месеца и нищо чудно, че Марк ѝ изглеждаше толкова специален.

Допи кафето си, влезе в дневната и позвъни на Джо.

— Тъкмо излизах — изрече задъхано в слушалката приятелката ѝ. — Какво мога да направя за теб?

— Спомняш ли си онзи познат на Брад, който си търсел партньорка за някакъв благотворителен банкет довечера?

— Снощи говорехме за Джейсън и май няма да ми се наложи да измъчвам паметта си — засмя се Джо.

— Ако този Джейсън все още не си е намерил някоя, аз съм насреща.

— Каква е тази внезапна промяна?

— Току-що осъзнах, че ако продължавам само да работя, ще се превърна в скучна и безлична жена.

— Въобще не ти вярвам, но сега не разполагам с време за разпити, тъй че ще ти се размине. Ще кажа на Брад да му се обади и да му съобщи адреса ти. Ще можеш ли да се приготвиш до седем?

— Дали ще е правилно да взема моята кола?

— За Бога, Ейми! Уверявам те, че това момче ще ти хареса. Той е с цяла класа над останалите.

— Вярвам ти, но все пак предпочитам да взема поршето си.

— Добре, добре! Ще те чакаме на входа в седем и трийсет.

— Би ли ми обяснила как да стигна до клуба, защото не познавам добре тази част на Денвър.

— Нито пък аз. Ще попитам Брад и ще ти звънна довечера. Окей?

— Благодаря ти, че се грижиш за мен, Джо. Наистина имам нужда от това. Не съм излизала цяла вечност.

— Не мога да повярвам! — изненада се Джо. — Ти си жена, която може да излиза всяка вечер, ако има желание.

Ейми се разсмя попресилено.

— Но не и с мъж като Джейсън. Такива вече рядко се срещат, нали? Е, дано наистина е такъв, за какъвто ми го представяте ти и Брад.

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурна в това!

— О, аз винаги ти вярвам, мила приятелко. А сега се отправяй, закъдето си била тръгнала, за да не закъснееш.

Ейми затвори апарата и влезе в кухнята, за да изпие още едно кафе. Оставаха й дващестина минути, през които отново да размишлява за Марк и за случилото се предната вечер. Дващестина минути, през които да се опита да анализира безумното желание, което той бе пробудил у нея, и което замъгляваше трезвия ѝ разсъдък.

Предстоеше ѝ дълъг и тежък ден.

Когато пристигна в офиса, Марк не беше там. Сюзън бе натоварена да ѝ предаде, че бил зает до обяд, и че тя сама трябвало да довърши доклада за училищното настоятелство.

През следващите четири часа Ейми проучва биографиите на хората, които бяха изяви́ли желание да провеждат програмата за борбата с наркотиците в училищата. После написа своите препоръки.

Стана време за обяд, а Марк все още го нямаше.

Ейми почака малко и отиде да хапне нещо. На връщане се спря до бюрото на Сюзън.

— Някакви вести от господин Стърлинг? — попита я уж между другото.

— Обади се и каза, че днес няма да дойде в офиса. Отивал извън града за уикенда и заръча да ти предам, че и ти спокойно можеш да си починеш следобед.

За да скрие разочарованието си, Ейми започна да преглежда пощата.

— Малко внезапно, нали... А случайно да е споменал къде отива?

— Когато изчезне така изведнъж, никой не знае къде отива. Казва само, че трябвало да се махне за малко, за да „презаредял батериите си“.

— Е, аз не мисля да се възползвам от предложението му. Вчера имах свободен ден, така че сега ще остана тук, в случай че възникне някакъв проблем.

Последното нещо, от което Ейми имаше нужда в този момент, бе да стои със скръстени ръце и да мисли. Ала въпреки че си намери работа, часовете се ни́жеха много бавно този следобед. При всяко позвъняване на телефона Ейми подскачаше, а на всеки десет минути поглеждаше към часовника. И когато най-после си тръгна в четири и половина, призна пред себе си, че през цялото време е очаквала Марк да се обади, за да ѝ даде някакви инструкции или просто да се сбогува с нея.

Като се прибра вкъщи, в телефонния ѝ секретар имаше съобщение от Джо с подробни указания за пътя до кънтри клуба. Въпреки че нямаше особено настроение да излиза, Ейми специално се постара за грима и прическата си. Спря се на една рокля, която си бе

донесла от последното пътуване до Ню Йорк и все още не беше обличала. Тя бе сътворена, за да съблазнява — дълга до земята, с голи рамене, ушита от електриково синя копринена тафта, която нежно шумолеше при всяко движение на тялото.

Но мъжът, когото Ейми искаше да съблазни, бе заминал някъде с някоя от многобройните си приятелки, които умираха да бъдат съблазнени от него.

След като цял ден бе размишлявала, Ейми беше стигнала до извода, че е невъзможно с Марк да се върнат към старите си делови отношения. Плахо се надяваше, че през уикенда би могло да й хрумне нещо. Но колкото и да се опитваше да избягва същността на проблема, фактите вече бодяха очите ѝ. Трябваше да напусне „Сигма“.

За да избяга от бремето на неприятните мисли, грабна наметката си и се запъти към вратата.

Марк разсеяно се усмихна на вица, който разказаха на масата. Анжела го докосна по лакътя, за да привлече вниманието му.

— Ще получиш целувка, ако ми кажеш за какво си се умислил — изкусително му прошепна.

— Само ще те отегча.

— Ти не би могъл да ме отегчиш!

Той покри с длан ръката ѝ.

— Просто се чудех как бих могъл да се измъкна, без да обидя никого.

Анжела се вцепени.

— Искаш да кажеш майка ми? Надявах се, че тук ще ти хареса...

— Извинявай, Анжела, но тази вечер съм лош събеседник и не съм за компания. Може би въобще не трябваше да идвам.

Марк би дал мило и драго, само и само да не присъства на годишнината на майка ѝ, ала още преди седмица бе обещал, че ще дойде.

— Случило ли се е нещо? Искам да кажа... нещо конкретно ли те тревожи?

— Нищо особено...

Анжела предизвикателно се притисна към него.

— Да не би новата асистентка пак да ти създава проблеми?

— Откъде ти хрумна това? — предпазливо попита Марк.

— О, просто онзи ден, когато бях в службата ти, усетих нещо. Госпожица... въз... — сбърчи носле Анжела — Тревър, нали?

Тъй като Марк не захвапа въдицата, тя продължи:

— Та останах с впечатлението, че госпожица Тревър е жена с характер.

Марк се усмихна.

— За разлика от госпожица Хопкинс, която случайно познавам.

Анжела се протегна и го целуна по бузата.

— Не ставай лош, Марк!

В този миг с крайчеца на окото си той улови един яркосин проблясък — насреща му седеше самата госпожица Ейми Тревър.

„Какво, за Бога, прави Марк тук?!“ Ейми усети, че коленете ѝ омекват, и с благодарност се облегна на ръката на Джейсън Макмъри.

— Добре ли си? — попита я той.

— Да, добре съм... — нервно му се усмихна Ейми.

— Сигурна ли си?

Джейсън наистина заслужаваше хвалбите на Джо и Брад — беше висок, красив и интелигентен. Тя нямаше никакво право да му се сърди, ако вече се бе разочаровал от нея, защото откакто бяха заедно, или мълчеше, или говореше баналности. Не можеше да се съсредоточи за повече от десет секунди.

Ейми се обърна и установи, че Марк все още я гледа. „Но какво прави той тук? — запита се отново. — Нали уж беше заминал извън града за уикенда? Няма ли спасение от него?!“

Джейсън се наведе към нея и ѝ прошепна:

— Какво ти е? Сякаш току-що си видяла призрак.

— Не призрак, а самия Марк Стърлинг.

— Шегуваш се, нали?! — ахна Джо и се огледа наоколо. — Марк е тук?!

Дори за човек с нервите на приятелката ѝ Джоузефин реакцията бе малко силничка.

— Има ли някаква особена причина да не бъде тук?

— Ами ако те види с Брад и мен? Забравих да ти кажа, че компанията на Брад спечели търга за строежа на новия комплекс на „Сигма“. Сигурно се досещаш, че ако Марк го зърне, веднага ще дойде да го поздрави. И ако сега смяташ живота си за бъркотия, изчакай да

чуеш отговора на Брад, когато Марк го попита откъде се познаваме. Можеш спокойно да ми вярваш, че Брад не умее да лъже.

— Не трябва да се паникьосваме!

Джо я погледна с недоумение.

— „Не трябва да се паникьосваме“? Имаш ли по-добра идея?

— Марк не би дошъл, докато сервират вечерята. Ами ако Брад го изпревари и първи отиде да го поздрави? Така Марк няма да ни види заедно.

— Ами по време на танците?

— Просто трябва да внимаваме да не се движим заедно.

— А как ще обясним всичко на Джейсън?

— За половин час все ще измислим нещо.

— Помисли си пак! — рече Джо и се сниши над масата.

Ейми проследи погледа ѝ и видя, че към тях се приближава Марк. Оставаше ѝ само един път за бягство — страничната врата.

Когато след десет минути излезе от дамската тоалетна, той я чакаше облегнат на стената.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Облечи това! — властно каза Марк и ѝ подаде фрака си.

Погледът му я предупреди, че не бива да спори точно сега. Ейми го взе и го наметна върху раменете си.

— Казах ти да го облечеш!

С подчертано бавни движения тя мушна ръцете си в ръкавите. Топлината му плътно я обгърна, а ароматът му я замая.

— Готово! А сега ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

Марк мълчаливо я хвана за ръката и я поведе навън. По една чакълена пътека я отведе до закътана беседка.

— Сега ще направя нещо, което отдавна мечтая да направя — рече ѝ с дрезгав глас.

В следващия миг обгърна лицето ѝ с длани, зарови пръсти в косите ѝ и бавно се приведе към нея.

Ейми стоеше като хипнотизирана. Ала щом горещият му дъх я опари, желанието ѝ изригна с пълна сила. С тих вик отметна глава назад и срещна устните му.

Страстният ѝ отговор изненада Марк и окончателно сринна задръжките му. Той простена и трескаво я привлече към себе си. Езикът му разтвори устните ѝ и жадно се докосна до изкусителната влага на нейната уста.

Ейми обви ръце около врата му и се повдигна на пръсти в стремежа си да го почувства по-пълно. Тялото ѝ гореше от копнеж за ласките му. В този момент нищо друго нямаше значение — нито къде са, нито с кого бяха дошли или пък какво ще си кажат в светлината на деня.

Марк целуваше устните, очите, носа ѝ.

— Ела с мен... сега! — шепнеше ѝ умолително.

— Не мога. Ние не можем... — задъхано промълви Ейми.

— Но защо?

Сянката на разума отново надвисваше над желанието ѝ.

— Знаеш защо, Марк.

— Не, не знам защо. Никога досега не съм бил по-сигурен в чувствата си. Каж ми, че ти не изпитваш същото към мен, и аз ще те оставя на мира!

Ейми нито можеше да му признае истината, нито да го излъже.

— Каж ми! — настоя Марк.

Тя вдигна поглед и в полумрака на беседката се взря в очите му. В тях имаше гореща молба за искреност.

— Аз, аз споделям твоите чувства... — най-после изрече Ейми.

Марк си отдъхна и с разтуптяно сърце отново я притегли към себе си. Сгущена на гърдите му, тя отчаяно се молеше за тяхното спасение.

— Не повярвах на очите си, когато те видях тук тази вечер — прошепна ѝ Марк. — Стори ми се като синьо видение... като сън.

Той леко я отдалечи от себе си и погали с поглед бадемовите ѝ очи, веждите, сочните ѝ устни.

— Дъхът ми спря, когато те видях, красавице.

Марк се усмихна, щастлив от нежната им близост.

— Казвал ли ти е някой, че си много красива?

Ейми целуна шията му и аромат на мускус изпълни ноздрите ѝ.

— Никой, който ме е интересувал.

Той мълчаливо я гледа още няколко мига, преди с мъка да изрече:

— Мисля, че се влюбвам в теб, Ейми.

— О, Марк!

Мислите хаотично се блъскаха в съзнанието ѝ. „Как да му кажа, че не бива да ме обича, след като го желая най-много от всичко на света?! А моите родители? А моят дълг към тях? Нима вече загърбвам клетвата си да отмъстя за стореното им приживе зло?...“

— Не казвай нищо сега! — рече Марк. — Дай ни време!

— Не ми трябва време, Марк — тъжно отвърна Ейми. — Вече знам, че те обичам.

Доскоро се опитваше да отрича своите чувства. Преструваше се, че ставащото между нея и Марк е просто мимолетно увлечение, което само леко усложнява тайната ѝ мисия в „Сигма“. Но през уикендите я обземаше някаква празнота, която изчезваше едва в понеделник сутринта, когато отново двамата се срещнеха. А нощем неспокойно се мяташе в леглото и често кръстосваше спалнята в безуспешни опити да притъпи нарастващия в душата ѝ глад.

— Ейми... — дрезгаво ѝ прошепна Марк. — Или веднага ще се върнем в клуба, или отиваме някъде, където ще можем...

Загатнатото обещание в думите му запали кръвта и.

— Марк... не можем да изчезнем просто така. Анжела ще изпрати полиция по петите ти, ако вече не го е направила, а и аз не мога да постъпя така с Джейсън.

За миг той се вцепени, а после тихо се засмя.

— Май за пръв път в живота си почувствах ревност.

Ейми прокара пръст по устните му. Досега не беше забелязвала малката бенка в ъгъла на устата му. Знаеше толкова малко за него, а ужасно ѝ се искаше да го познава добре.

— Нямах основание да ревнуваш. С Джейсън се запознахме едва тази вечер, но вече съм абсолютно сигурна, че той няма да поиска да ме види втори път.

— Не мога да кажа, че съжалявам за това.

Ейми се усмихна на неговата откровеност.

— Но това не значи, че сега не трябва да се върна при него.

В последвалата целувка Марк вложи всичката необуздана сила на своята страст. После двамата тръгнаха ръка за ръка към клуба, неспособни да говорят поради случилото се току-що с тях.

На входа Ейми свали фрака от раменете си и му го подаде. Марк загадъчно се усмихна.

— Какво има? — попита го тя.

— Мислех си колко еротично е усещането да бъда пропит от аромата на твоя парфюм и колко трудно ще ми бъде да скрия чувствата си от всички онези хора в залата.

Парфюмът, който Ейми си бе сложила тази вечер, бе специално направен за нея и притежаваше характерен мирис.

— Ами ако Анжела...

— В никакъв случай! — прекъсна я Марк. — Тя прекалява с нейния, тъй че е невъзможно да усети нечий друг. Честно казано, ти ме притесняваш в този момент.

— Какво искаш да кажеш?

— Изглеждаш така... Не зная как точно да ти го обясня, Ейми. Изглеждаш така, сякаш си правила точно това, което наистина си правила. Устните ти, очите ти... Около теб има особено сияние, което неминуемо ще привлече вниманието на околните.

Ейми сложи ръка на устата си.

— Ами ако се наплискам...

— Една шепа вода не ще угаси погледа ти.

Марк се усмихна отново.

— Единственото спасение е да се гмурнеш в басейна.

„Господи, тя е толкова красива!“ Погледът му се плъзна от лицето ѝ към нежната извивка на шията и после към крехките ѝ млечнобели рамене. Някак неволно очите му се спряха на гърдите ѝ, напирасци изпод дълбоко изрязаното деколте на роклята. С разтуптяно сърце Марк си представи как те изпълват шепите му и как зърната им набъбват под нежните му ласки.

Вдигна глава и установи, че тя го наблюдава.

— Май не съм единствената, която трябва да се притеснява за особения си поглед.

Марк я взе в обятията си и жадно я целуна.

— Защо, по дяволите, сме тръгнали да се връщаме при всичките онези хора, след като и двамата искаме да бъдем сами?

— Защото спазваме общоприетите норми за приличие.

— Е, това няма да е задълго. След колко време ще можеш да се измъкнеш?

— След половин час.

— Давам ти десет минути — безапелационно отсече Марк.

— Едва ли ще успея...

— Десет минути! Ще те чакам на паркинга.

— Марк...

Той леко повдигна брадичката ѝ и настойчиво я целуна по устните.

— Десет минути!

Ейми кимна утвърдително. Изглежда това го задоволи и Марк я пусна.

Когато Ейми пристигна в уреченото време, той вече я очакваше до колата си. Бе се измъкнала по-лесно, отколкото очакваше. Джейсън бе приел с разбиране и дори със загриженост извинението ѝ, че не се чувствала добре. Брад и Джо се бяха успокоили, че в края на краищата тя бе намерила изход от заплетената ситуация, и че Марк не бе разбрал за тяхното познанство.

— Къде отиваме? — с неочаквана свенливост попита Ейми.

— Няма значение. Къде би искала?

— У нас.

— Добре.

Марк понечи да ѝ отвори вратата на купето.

— Но аз не мога да пътувам с теб, защото колата ми е тук.

— Тогава ще карам след теб. Къде си паркирала?

Разговорът им бе толкова обикновен, сякаш до преди малко не бяха изгаряли от страст.

— От другата страна на паркинга, до фонтана.

Когато бръкна в чантата си да извади ключовете, ръцете на Ейми силно трепереха. Марк не пропусна да забележи безпокойството ѝ.

— Да не би да се колебаеш, Ейми?

Да, тя се колебаеше, но не в чувствата си към него, а вътрешно в себе си.

— Не...

Ейми срещна очите му. Дълго време двамата се гледаха, без да продумат. Изведнъж я прониза болезнена мисъл: „Независимо от развързката на нашата история, аз ще го загубя като приятел!“

— Марк, минавало ли ти е през ума, че тази нощ ще промени много неща?

Марк я привлече към себе си и отмахна един немирен кичур коса от лицето ѝ.

— Ейми, вече няма връщане назад. Промяната е факт.

Ейми осъзна, че той бе прав. Двамата бяха признали любовта си един на друг и вече нищо не можеше да бъде както преди. Погали лицето му, а Марк взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— От какво се боиш?

— От себе си... — промълви тя след дълга пауза.

Отговорът ѝ го изненада.

— Защо от себе си?

— Аз не исках да се влюбвам в теб, но въпреки всичко те обикнах. И ето, вече не мога да се владея, когато ти си до мен.

— Да не би да се страхуваш, че ще те нараня?

Ейми имаше всички основания за това. През последния месец Марк непрекъснато бе демонстрирал голямата си слабост към жените. Ала Ейми не можеше да знае, че той излиза с такива, които търсят само забавления и нищо повече. Не знаеше също така, че преди нея се

бе обяснил в любов само на една жена — на Анжела, към която отдавна вече не изпитваше особени чувства.

— Може би се страхувам, че накрая и двамата ще страдаме.

„Но нали добре знам, че животът е пълен с рискове? Защо тъкмо сега се държа като страхливка?!“

— Аз съм готов да рискувам, Ейми.

Тя уморено се сви в наметката си и Марк разтвори палтото си, за да я приюти до себе си.

— Никога не съм пожелавал жена така, както желая теб — прошепна ѝ и зарови лице в косите ѝ.

— О, Марк! Аз наистина не исках да стане така.

Той не разбра смисъла на думите ѝ, но усети, че нещо ѝ тежи.

— Да не би да съжеляваш за това, че се обикнахме?

— Не... Не и докато ти не съжалиш!

— Никога няма да престана да те обичам така, както те обичам в този миг!

Тежестта в гърдите ѝ застрашително нарастваше. Побиха я ледени тръпки.

— Марк, заведи ме вкъщи и ме люби! — отрони тихо и се притисна о него.

Целувката му прогони тежките мисли от главата ѝ и я изпълни с трепетно очакване.

Когато Ейми паркира пред къщата си, съмненията ѝ се бяха върнали отново. Почти се бе вцепенила от страх заради онова, което скоро щеше да се случи. Марк спря колата си плътно до нейната, излезе и отиде да ѝ отвори вратата.

Ейми го погледна и насила си усмихна.

— Хайде, Ейми! — нежно я подкани той. — Просто си представи, че съм дошъл да изпия едно кафе, което ми дължиш.

Този път алеята, водеща към къщата ѝ, беше добре осветена и нямаше нужда да го води за ръката. Ала Ейми го хвана както първия път и се притисна към тялото му, сякаш искаше да вземе от неговата сила и увереност. Когато стигнаха до стълбите, изтича напред, за да отключи.

Щом влязоха, тя тръгна към дневната, като пътьом захвърли наметката и чантата си на дивана в антрето, а после свали обувките си на високи токчета.

Марк остана до входната врата, загледан замислено подире и. „Какво толкова я тревожи, че отново се отдръпва от мен?“ Ако не беше сигурен, че привличането им е взаимно, тази нощ не би я последвал в жилището ѝ. Ейми му бе казала, че го обича, а в същото време като че ли се ужасяваше от чувството си.

Тя стоеше в дневната, а Марк в антрето и мълчанието, което се бе възцарило помежду им, болеше. Най-после той се приближи до нея, обхвана ѝ нежно лицето и се взря в зениците ѝ.

— Мисля, че най-добре ще е да си вървя.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Къде ще отидеш?

— Днес си тръгнах от работа с намерението да прекарам уикенда в една вила до Естес парк и не виждам причина да не замина. Там ходя винаги, когато ми се иска да остана сам и да си помисля. Сигурно...

— За мен ли ще мислиш?

— Да — тихо отвърна Марк.

Ейми усещаше, че не може да го отпрати просто ей така. Имаха да си кажат толкова много неща. Трябваше да му обясни всичко.

— Може ли да дойда с теб?

Сърцето на Марк подскочи. Тази вила бе неговата „светая светих“ и той винаги ходеше там самичък. Но сега повече от всичко друго на света му се искаше да вземе Ейми със себе си.

— Не е много изискана...

— Има ли тоалетна? — усмихна се тя.

Марк също се усмихна.

— Само една.

Страхуваше се да мръдне, за да не развали магията, която отново се бе създала помежду им.

— Но трябва да те предупредя, че миялната машина понякога се държи странно.

Очите на Ейми закачливо проблеснаха.

— Хайде да се обзаложим, че знам как да я поправя.

— Мислиш се за много умна, нали?

Любовта ѝ към него я изпълни с желание, което вече граничеше с болка. Невъзможно бе да потиска чувствата си. Надигна се на пръсти и обви ръцете си около врата му.

— Целуни ме, Марк!

— О, Ейми... — устните на Ейми пламнаха от огъня на страстта му, която бе започнала да зрее в него още през онзи първи ден, когато я бе видял скромно седнала в кабинета му. Езикът му властно се втурна в устата ѝ, молейки я, настоявайки да се отърси веднъж завинаги от онова, което ѝ пречеше да му се отдаде свободно.

Дланите му започнаха бавно да гаят топлатата ѝ кожа. Устните му изследваха лицето ѝ, а после и съвършенството на нейната шия и раменете ѝ. После Марк прокара с езика си влажна диря до улейчето между гърдите ѝ. Ейми се изви назад и с лека въздишка прошепна името му. Тази единствена дума бе като бяло знаме и същевременно като триумфална победа на копнежа ѝ да бъде с него. Вече нямаше сили, пък и желание да се съпротивлява нито на Марк, нито на себе си.

Той с възмущение усети промяната в поведението ѝ. Вдигна глава и я погледна.

— Сигурна ли си?

Ейми кимна.

— Кажете ми го!

— Сигурна съм. Сигурна съм — усмихна се щастливо тя. — Да, сигурна съм.

Марк я взе на ръце и я завъртя. Полата ѝ се изду като камбанка от вихъра, а косите се разпиляха по гърба ѝ. Безмълвно се сгуши на гърдите му, когато той я понесе към спалнята.

Марк бавно я пусна на пода до леглото. В живота си бе имал много жени, но към никоя не бе посягал с такъв трепет. Целият пламваше, само като си представеше Ейми гола. Обърна я с гръб към себе си и започна бавно да сваля ципа ѝ, който свършваше чак под ханша. Наслаждаваше се на всеки милиметър от нейната кожа, на всяко свое откритие — малките лунички, триъгълният белег...

Най-после роклята ѝ бе отворена. Отметна косата ѝ и бавно прокара език надолу по гръбнака ѝ.

Кръвта на Ейми се разбушува и тя притихна в сладката си болка.

Марк мушна ръцете си под фината материя на роклята и обгърна талията ѝ. Ейми се наклони назад и се отпусна глава на рамото му. С почти неуловимо движение той свали роклята ѝ и тя се свлече на пода. Големите му длани обхванаха твърдите ѝ гърди, а зъбите му погъделичкаха шията ѝ. С глухо стенание Ейми притисна ръцете си към неговите, изви се и срещна отворените му устни. Езикът ѝ

нетърпеливо се стрелна в топлата пещера на устата му с обещание за скорошния любовен акт.

Марк я обърна с лице към себе си. Светлината от дневната меко очертаваше релефа на стройното ѝ тяло.

— Колко си красива!

Не за първи път ѝ се възхищаваха, но за първи път Ейми оцени по достойнство тези простички думи. Страшно ѝ се искаше да бъде хубава в неговите очи. Застанала гола пред него, не изпитваше дори капчица свян, а само някаква чудна освободеност.

Вдигна роклята си от пода и я преметна на един стол. После се зае да сваля папийонката на Марк. Бавно съблече фрака му и посегна към копчетата на ризата. Когато стигна до пояса му, направи гримаса.

— Как можа да се навлечеш толкова!

Той се усмихна и побърза да ѝ помогне. След малко всички детайли от вечерното му облекло се присъединиха към роклята и на стола.

Марк отметна завивките на леглото и протегна ръка към Ейми. Тя леко трепереше, когато се гушна в обятията му.

— Студено ли ти е?

— Малко...

Марк внимателно я положи на леглото и легна до нея. С езика си погали набъбналите зърна на гърдите ѝ и жадно ги засмука. Откъм слабините я пролазиха тръпки на удоволствие. Той прокара ръка по плоския ѝ корем, закръгления ханш и безпогрешно се насочи към пулсиращата сърцевина на желанието ѝ. Тя бе влажна и го очакваше. Тихо простенвайки, Ейми започна да трие бедрата си в неговите.

След като досега всячески му бе показвала нежеланието си да се сближават, готовността, с която му се отдаваше в този момент, леко го изненада. Доверието ѝ бе дар, който обещаваше щастливо съвместно бъдеще. То го изпълни със спокойствие и доволство, каквито досега не бе изпитвал.

— Обичам те — рече ѝ някак учудено.

— О, Марк...

Ейми се изплаши ужасно от тези думи, които толкова копнееше да чуе!

— Разбираш ли колко удивително е, че се намерихме? Помисли си само, Ейми! Как си могла да се спреш точно на „Сигма“...

Тя сложи пръст на устните му.

— Нека не говорим за това сега!

Страхът се прокрадна надолу и присви стомаха ѝ. „Как ще реагира той, когато разбере, че в срещата ни няма нищо случайно?!“ Нито можеше да му признае истината, нито да я премълчи.

— Права си — въздъхна Марк. — Цял живот после ще се чудим на страхотния си късмет. А сега...

Лудо я целуна и тя му отговори. След това подканващо разтвори бедра, за да го приеме в себе си.

Марк коленичи между тях и проникна в нея. Сливането на телата им взриви утробата ѝ с ликуваща радост. След като толкова дълго време бяха копнели един за друг, двамата едновременно и с шеметна бързина достигнаха върха на екстаза си.

После задъхани и потни се отпуснаха в прегръдките си.

Сега, в негата на прегорялата си страст, Ейми с любопитство откриваше някои неща, които преди ѝ бяха убягвали. За човек, който работеше седнал зад бюро, ръцете и краката на Марк бяха изключително мускулести, а коремът — плосък и твърд. В полумрака на спалнята забеляза няколко сребърни косъмчетата по гърдите му. „Кога ли и гъстата му черна коса ще започне да сребрее? — мина ѝ през ума. — Толкова много неща не знам за него. Харесва ли стари филми, алергичен ли е към нещо, обича ли да чете... Дано обича книгите! Той е на трийсет и пет, а аз — на двайсет и осем. И двамата сме зрели, самостоятелни хора, съзнателно избрали да живеят сами.“ Ейми осъзнаваше, че Марк бе направил своя избор не по-лесно от нея. Животът на самотника означаваше трудно и често мъчително отричане от ролята, която обществото бе определило за мъжа и жената. След дългите лутания, след усещането за гордост и свобода, които бяха дошли с решението ѝ да приеме съдбата на самотна жена, нима можеше да позволи една-единствена нощ с Марк отново да я накара да застане на кръстопът?

Той нежно я целуна по слепоочието.

— И ти ли си потънала в мислите си като мен? — попита я тихо.

— Не смея дори да ги изкажа на глас. — Наистина ли се страхуваш?

— Ужасявам се...

— И аз.

— И сега? — въздъхна Ейми.

Марк я прегърна.

— В този момент знам само, че не искам да те загубя.

— Марк, чуваш ли се какво говориш? Задавал ли си си въпроса какво наистина означава това?

— Да... и усещането е невероятно.

Ейми седна в леглото и придърпа завивката към гърдите си.

— Всичко стана толкова бързо... Само преди малко повече от месец за пръв път влязох в кабинета ти.

Марк също се надигна и обгърна раменете ѝ.

— Няма да те притеснявам, Ейми. Пред нас е целият живот!

Ейми изтръпна. „Той дори не подозира причината за тревогата ми. Как да разкрия пред него мрежата от лъжи, която изплетох, за да ме вземе на работа в «Сигма»? Имам ли въобще желание за това? Но нали винаги съм вярвала, че любовта се крепи преди всичко на взаимното доверие? Всъщност, аз ще загубя любовта му в момента, в който той узнае истината. Мили Боже, какво да правя?!“...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Все още спейки, Ейми усети апетитния аромат на печено месо и подсъзнателно го прие като част от своя сън. Интимната вечеря за двама в малък френски ресторант постепенно се превърна в закуска в английска странноприемница. Марк се пресегна през масата, за да ѝ сложи в устата крехко парченце бекон. Устните ѝ докоснаха пръстите му, ръката му погали брадичката ѝ...

— Време е да ставаш! — сепна я плътният му глас.

Смути се. Не очакваше да чуе точно това. Струваше ѝ се, че Марк тъкмо се канеше да ѝ казва колко добре се чувства тук, и че никога не би пожелал да се върнат в Боулдър.

— Хайде, Ейми! Губим време. Отвори очи.

— Марк... Какво...

В следващия миг в съзнанието ѝ изплуваха спомените от изминалата нощ — шеметният ритъм на първото им любовно сливане... вторият път, когато вече се бяха любили по-спокойно... и най-накрая — дългите часове, през които се бяха наслаждавали един на друг и в щастливо опиянение бяха изучавали телата си...

— Добро утро! — изрецитира Марк и седна на леглото. — Добре ли спа?

Той наистина бе до нея и това беше прекрасно. Ейми се усмихна и сладко се протегна.

— Не помня откога не съм спала по-добре. Марк се наведе, за да я целуне, и тя обви с ръце врата му.

— Радвам се, защото ни предстои един славен ден, и не бих искал да го проспим.

— На нас ли?

В този момент Ейми забеляза необичайното му облекло — широк, ръчно изплетен пуловер и изтъркани джинси. Стори ѝ се по-красив от всякога.

— Все още искаш да дойдеш с мен, нали?

Не след дълго тя се досети, че Марк ѝ говори за онази своя вила в Естес парк.

— Разбира се, че искам.

Ейми седна в леглото и старателно обви с чаршафа голото си тяло. На насмешката в очите му отговори със свенлива усмивка и вдигане на раменете.

— Май ще ми трябва време, за да свикна с твоето присъствие...

— Искаш ли да изляза, докато се облечеш?

Тя се поколеба и накрая реши да смени деликатната тема.

— Какъв е този фантастичен аромат?

— Закуската, която ще изстине, ако скоро не се поразмърдаш. А сега да изляза ли или да остана?

— Да...

— Какво „да“?

— Да, искам...

„Държа се като ученичка! Какво ми става?!“ Ейми стисна зъби и отметна завивките.

— Щом искаш, остани.

Марк доволно се ухили.

— Знаех си, че рано или късно ще се предадеш. Трябваше просто да се запаса с търпение.

Тя се престори на възмутена, грабна възглавницата си и я запрати по него. Марк през смях отблъсна удара. След няколко неуспешни опита да пробие защитата му, Ейми си даде вид, че се предава.

Ала когато връхлетя да го напада в гръб, той бързо я „обезвреди“ и я просна върху краката си.

Смехът ѝ секна, щом видя пламтящия му поглед.

— Ами закуската?

— Веднъж май закусахме с теб студени яйца и доколкото си спомням, хич не бяха зле — отвърна Марк и бавно прокара пръсти по шията ѝ.

— Аз пък въобще не помня нищо от тази наша закуска в Калифорния.

По тялото ѝ се разливаше чудна топлина.

— Не разбираш ли за какво намеквам?

Гласът му бе нисък и омайващ.

— Закуската сега не ме интересува.

— Аз пък си мислех, че си много гладен — подразни го Ейми.
Ръката му бавно се спускаше към гърдите ѝ.

— Благодарение на теб смених приоритетите си. Марк леко докосна зърното на гърдта ѝ и то настръхна в очакване.

— Предполагам, че така ще бъде през целия уикенд... — измърка тя.

— Надежда ли усещам в гласа ти или страх? Ейми нежно привлече главата му надолу към гърдите си.

— Винаги довършвай започнатото!

Марк пое зърното ѝ с уста. Тя се изви към него, разтърсена от болезненото желание да го усети вътре в себе си. Сякаш не се бяха любили до забрава само преди часове.

Неудържимо желание обхвана и Марк. Той се изненада, че е способен да се възбуди така скоро след една толкова бурна любовна нощ. Досега не помнеше да е имал подобен случай, но и Ейми бе първата жена, към която чувствата му надхвърляха чисто физическото желание и неговото задоволяване. Свали пуловера и джинсите си и бавно легна върху нея.

Ейми го погали по гърба, обгърна талията му, а после обхвана стегнатите му задни полукълба. Вълнуващият отклик на плътта му ѝ даваше чудно усещане за власт. Когато му доставяше наслада, нейното собствено удоволствие нарастваше стократно. Мушна ръката си между бедрата му и бавно го погали.

Марк изстена и се претърколи, за да даде възможност на шарещите ѝ пръсти да достигнат до невероятно еректиралата му пулсираща мъжественост. Взе гърдта ѝ в дланта си и леко потри с палец вирнатото ѝ зърно. Когато я целуна, езикът му нежно обходи вътрешността на устните ѝ, а после похотливо се стрелна дълбоко в устата ѝ.

Докато я прегръщаше, целуваше и любеше, ясно осъзна своето бъдеще. За него Ейми се бе превърнала в златна купа, пълна с животворен еликсир. Беше сигурен, че колкото и да пиеше от този еликсир, жаждата му никога нямаше да бъде утолена.

Бавно и предано я доведе до екстаза на оргазма. Никога преди не бе изпитвал такова удовлетворение от секса. Всеки път, когато се любеха, беше по-хубаво от предишния — всеки споделен миг го привързваше още повече към нея.

После, когато лежаха отпуснати в сладка нега, Марк започна да си представя предстоящия им съвместен живот. Представи си техните сутрини и вечери, спокойните им мигове, гордостта, която щеше да изпитва, когато Ейми го придружаваше на светски събирания. Искаше да ѝ покаже толкова много места, които бе посетил. Интуитивно чувстваше, че очарованието им ще добие ново измерение за него, след като ги видеше отново заедно с Ейми. Тя трябваше да се запознае и с всички негови приятели, които живееха в тези градове и страни.

Искаше му се Ейми да бъде постоянно до него, но не знаеше точно как да стане това. За Марк бракът винаги бе означавал раждане и отглеждане на деца. И докато мнението му за доживотна обвързаност с жена се бе попроменило, негативното му отношение към децата си оставаше все същото.

Изведнъж почувства хлад. „Ами ако децата са важни за Ейми?“ Това би било напълно в реда на нещата и той не можеше да отрече правото ѝ на майчинство. Веднъж бе споделил с нея мнението си по този въпрос, но не беше сигурен дали го бе разбрала правилно.

Отърси се от тъжните си мисли, обърна се към Ейми и я целуна по челото.

— Умирам от глад! Я да видим каква закуска съм приготвил!

Тъкмо се канеше да се измъкне от леглото, когато забеляза една снимка, подпряна на лампата върху нощното шкафче. Изненадан сбърчи чело. Познаваше хората на фотографията, но недоумяваше как тя изобщо бе попаднала тук.

Дъхът на Ейми секна, когато видя втренчения му взор. „По дяволите! Как можах да я сложа на такова видно място!“ Никога досега не ѝ бе минавало през ума, че е възможно Марк да се озове в спалнята ѝ.

Той дълго се взира в кадъра, преди да попита с равен глас:

— Откъде имаш тази снимка?

Обзе я паника.

— Ами... Намерих я в една стара кутия, която принадлежи на мой приятел...

Нито искаше да добавя нови лъжи към онези, които вече му бе наговорила, нито пък можеше да му каже голата истина. Нужно ѝ бе време, за да намери по-безболезнен и за двамата начин, по който да го стори.

Опита се да продължи с небрежен тон:

— Когато я видях, погледът ми... не знам защо... попадна на теб. Дори и като дете си бил много красив. Разбира се, не можех да позволя на... приятеля си да захвърли снимката.

Надяваше се, че е скалпила правдоподобно обяснение, и че Марк ще престане с въпросите си.

— Нямах нищо против това, че съм я запазила, нали?

Той я изгледа косо.

— Не. Нямам нищо против.

— Случило ли се е нещо?

В гърлото ѝ сякаш бе заседнала буца. Потискаше я неприятното чувство, че с всяко свое извъртане, колкото и дребно да бе то, забиваше все по-дълбоки клинове помежду им.

— Това е моята майка. Отдавна не бях виждал нейна снимка.

Последва дълга пауза.

— Тя почина малко, след като бе направена тази фотография...

Ейми се приближи до него и склони глава на рамото му.

— Сигурно тежко си го изживял...

— Докато беше жива, не си давах сметка колко много означава за мен. Деветгодишните момчета обикновено си мислят, че нямат нужда от никого.

Ейми потръпна от състрадание. От това, което бе узнала за Уолтър Стърлинг, не ѝ оставаше никакво съмнение, че топлината, грижите и обичта си бяха отишли от живота на Марк заедно с неговата майка.

— Така и не успях да опозная баща си — отрони тихо. — Почина, когато бях на три години. Беше прекалено зает и май почти не го виждах...

„Всъщност това не е съвсем така — помисли си. — Ами дванайсетте целувки? А общата ни тайна?“ До края на живота си щеше да се измъчва, че не е могла да научи за истинските си отношения със своя баща. Споменът бе погребан заедно с него.

— Загубата му ме порази, едва когато осъзнах, че другите деца си имат и бащи.

Марк несъзнателно галеше снимката.

— Къде каза, че си я намерила?

„Моля те, престани да ме разпитваш, защото не искам да те лъжа повече!“

— В някаква кутия със стари вещи, докато помагах на един приятел да почисти, килера си.

— Кой е той?

— Стар приятел, чийто баща е работил в „Сигма“ по времето, когато е правена. Мисля, че той е тук някъде отзад.

Ейми затаи дъх в очакване на следващия му въпрос, но Марк като че ли бе удовлетворен от отговора ѝ.

— Ти познаваш ли всичките хора на кадъра? — запита тя на свой ред.

Марк поклати глава.

— Не, но си спомням някои обстоятелства около фотографията. Веднъж баща ми даде голям банкет за всички служители в „Сигма“. Говореше се, че сме били минали първия етап от изпитанието на нов антибиотик, от който зависело бъдещето на компанията. Тогава той нареди да се направи тази групова снимка и да се отпечата на коледни картички. Сигурно много от тези картички се търкалят по мазетата и таваните в Боулдър. Банкетът се е запечатал ясно в паметта ми, защото доколкото си спомням, той бе първата и последна проява на бащината ми щедрост.

— Сигурно този антибиотик впоследствие е изстрелял „Сигма“ в първата редица.

В гласа ѝ прозвуча горчивина. Прониза я остра болка. „Ще си простя ли някога, че изоставих каузата на своя баща?!“

Марк я погледна изпитателно.

— Винаги ме е учудвала голямата ти информираност за „Сигма“.

— Когато искаш нещо достатъчно силно, си вършиш работата.

Той отново се взря в снимката.

— Ще имаш ли нещо против, ако я задържа.

Как би могла да му откаже, след като твърдеше, че в нея не ценяла нищо друго, освен детския образ на мъжа, с когото се бе любила току-що?

— Не, ако в замяна ми подариш друга, и то правена малко по-скоро — успя да каже най-накрая.

Марк стана и посегна към дрехите си.

— Аз самият нямам никакви лични снимки, но ако ми напомниш, ще накарам Съюзън да ти извади копие от онази, която ми правиха за миналогодишния бюлетин на компанията.

Ейми навлече халата си и го последва в кухнята. Докато закусваха, се стараеше да насочва разговора към безопасни теми, за да си даде време за възстановяване на емоционалната си стабилност.

След час, вече на път към Естес парк, почти бе успяла да превъзмогне чувството, че е предала родителите си.

Тъй като добре познаваше високия жизнен стандарт на Марк, Ейми не бе взела на сериозно твърдението му, че вилата му била нещо подобно на селска къща сред горски пуцинак.

Когато пристигнаха, искрено се изненада, че предварително описание, което ѝ бе дал, почти съвпаднаше с действителността. Испита някакво вътрешно задоволство, узнавайки, че Марк я е построил сам през лятото на двадесет и петата си година.

— Нямах представа, че си толкова талантлив и сръчен! — възкликна, отстъпвайки назад, за да се наслади на предната веранда, която минаваше по цялата дължина на къщата.

— Напук на желанието на баща ми да се връщам вкъщи и да работя в бизнеса по време на моите летни ваканции като колежанин, аз прекарвах първите няколко години в изучаване на строителния замаят от по-големия брат на моя съквартирант — усмихна се Марк. — Не съм сигурен дали желая да живея на най-горния етаж на построен от мен блок, но къщата изглежда се държи здраво.

Ейми го последва към стълбището. Хареса ѝ откровената му и скромна преценка на собствените му умения. Според нея едно от най-привлекателните неща във всеки мъж бе самоувереността. Крадешком хвърли поглед към стройната му фигура с широки рамене, плосък корем и тесен ханш. Усети някакъв сгряващ пламък в утробата си. В Марк имаше прекалено много привлекателни неща.

За да отклони мислите си в друга посока, се обърна да огледа околния пейзаж. Хладният климат бе сътворил чудесни островчета в жълто и оранжево там, където трепетликите се сливаха с тъмнозеленото на бора и смърча от планинските склонове. Повисоките върхове на Скалистите планини бяха покрити със сняг, а сивото идваше откъм острите скали, върху които нищо не растеше. Небето беше прозрачно чисто и синьо. Слабият ветреца от време на

време довяваше аромата на борова смола и неуловимо вещаеше промяна. Само след няколко седмици всичко щеше да потъне в белота, но засега потоците все още бълбукаха свободно и трепетликите пазеха листата си за последния кратък миг преди началото на есенното разсъбличане. Това може би беше най-очарователният сезон на годината по тези места.

Марк отключи, отвори вратата и отстъпи встрани, за да направи път на Ейми да влезе първа. След ярката слънчева светлина тя за момент престана да вижда и се спря, за да привикнат очите ѝ към мрака. Лъхна я лека миризма на плесен, което показваше, че къщата е била необитаема продължително време.

Марк се досети каква е причината за спирането ѝ. Прекоси стаята и започна да отваря прозорците и да откача капациите им. С всеки приток на светлина изпъкваха отделни детайли. Вляво имаше каменна камина с вдигнато огнище и грубо издялана дървена полица. От двете страни на камината, пък имаше добре подредени рафтове, а на стената висеше голяма гравюра от Ремингтън. Отпред бе разположено небрежно тапицирано канапе с облегалки, измайсторени от клони, а до него — люлеещ се стол с възглавници от същата цветна щампа както на канапето. Подът бе застлан с голямо плетено черджо.

В ъгъла на помещението се намираше кухненският бокс — малък, но много функционален, с шкафчета от чам, покрити с жълти плочки плотове, хладилник и газова печка. Кръглата маса с четири стола допълваше мебелировката му.

Ейми потръпна от хлад и погледна към Мърк.

— Чудесно е, но къде спиш?

Той кимна към тавана.

Ейми се озърна за стълба, но не забеляза такава.

— Окей, предавам се. Как се качваш там?

Марк се усмихна, приближи се до стената, протегна ръка и дръпна някакво въже. От тавана се спусна скрита стълба, която сякаш изпълни стаята.

— Хитро измислено! — възкликна Ейми. — Така печелиш доста място. Мога ли да се кача?

Марк ѝ подаде най-малкия сак.

— Да, но не тръгвай с празни ръце.

Тя праметна кожения ремък през рамо и сграбчи дебелото, служещо за парапет, въже.

На тавана имаше голямо легло с нощно шкафче от едната страна и малък бюфет от другата. И тук подът бе покрит с цветно плетено чердже.

Марк се появи, носейки останалия багаж.

— Къщата ти ми харесва! — обяви Ейми. Обърна се и поривисто го прегърна.

— Това ме прави щастлив — отвърна той.

— Често ли идваш тук?

Марк целуна връхчето на носа ѝ.

— Не толкова често, колкото бих желал.

— Водиш ли... — поде Ейми и сконфузено замълча.

Не бе уверена дали е разумно да го разпитва за другите жени в живота му. Би могла да си навлече някоя неприятност.

— Имах предвид... дали обикновено идваш с приятели — продължи след малко.

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— През всичките години, откакто идвам тук, никога не е имало друга жена с мен.

Ейми се усмихна. Ако имаше нужда от потвърждение, че за него тя е нещо по-особено, Марк току-що ѝ го бе дал.

— Радвам се — изчурулика закачливо и му поднесе устните си за целувка. — Държах се странно днес и това е по твоя вина. Ти ме извади от равновесие.

— Как така?

— Първо те видях по джинси и по пуловер, а ето че сега се озовах и в чудесната ти къща.

Той се засмя.

— Ейми, имам пълен гардероб с пуловери и джинси. Освен бельото и чорапите, те са всъщност единственото нещо, което си купувам сам.

— Но...

— Всичко друго ми е направено от двама невероятни, бих добавил, многострадални шивачи, които разбраха, че по принцип аз не се интересувам особено какво нося. Начинът ми на живот изисква да изглеждам добре, когато съм на обществено място. Те имат мерките ми

и знаят какво най-много ми отива, така че когато решат, че се нуждая от обновяване на гардероба, ушиват това, което си мислят, че ми е необходимо, добавят аксесоарите и ми го изпращат. Системата е чудесна, не мислиш ли?

Ейми потръпна, спомняйки си как преди го срещне бе подхранвала омразата си към него с несправедливото обвинение, че е конте. Нито веднъж не ѝ бе идвало на ум, че стилът му на обличане е просто част от бизнеса му.

— Ти със сигурност си заблудил много хора.

Марк я погледна озадачено.

— За какво съм ги заблудил?

— За истинския човек под маската за пред обществото.

— Никога от никого не съм се опитвал да скрия кой съм, Ейми. Винаги съм вярвал, че честността е на първо място в моите отношения с хората. Колкото и да звучи странно, аз наистина имам нужда от някого, който да ми избира дрехите.

— Тогава значи съм била сляпа за това, което си ти в действителност. Вероятно съм изчела прекалено много реклами за теб и това ми е блокирало сетивата.

— Разочарована ли си, че сам не ходя в „Брукс Брадърс“ или „Савил Роу“?

— Не си просиш комплименти, нали?

Марк се засмя.

— Винаги съм готов за комплименти.

Ейми прокара ръце по тялото му и ги мушна в задните джобове на джинсите му.

— Как мога да съм сигурна, че това, което ще ти кажа, няма да ти влезе в главата?

— Гарантирам ти, че ще влезе — отвърна ѝ сериозно той. — Разбери най-сетне, че твоето мнение ме интересува много.

Сърцето ѝ лудо заби. Всеки миг, всяка дума, всеки негов поглед задълбочаваха любовта и увеличаваха страха ѝ.

— Добре, печелиш. Няма значение дали си със смокинг или джинси, или дори... — Ейми се усмихна прелъстително. — Гол... Ти си най-красивият мъж, когото някога съм виждала.

— О-о! Не очаквах нещо чак толкова хубаво. Тя се сгуши в него.

— Сега, когато ти обясних колко добре изглеждаш според мен, искаш ли да ти покажа колко е прекрасно усещането, когато ме любиш?

— Не, твърдо не! — изохка престорено Марк. — Магазините в града скоро ще затварят и съм обречен на мъчителна гладна смърт през уикенда.

— Марк... — измърка Ейми.

— Какво?

— Обичам те!

Каза му го вече не закачливо, а много нежно и с някаква отчаяна молба, която го изпълни с лошо предчувствие.

— Какво има, Ейми? Какво те тревожи?

— Не искам да те загубя...

Той я прегърна силно.

— Няма да ме загубиш. Прекалено дълго те чаках, за да позволя някой или нещо да ни раздели.

Ейми гальовно потърка буза о мекия му пуловер.

— Преди по-малко от година се захлех, че ще живея сама, като ярък пример за женска независимост. А я ме виж сега!

— Ако търсиш от мен съчувствие, сбъркала си адреса. Никой не е бил по-твърдо решен от мен да следва пътя си сам. Дори и ти, любов моя.

Марк повдигна брадичката й.

— А сега ме погледни!

Тя се подчини и срещна устните му. Усети интуитивно, че вече е станала част от неговия живот. След малко Марк въздъхна и я пусна.

— Хайде да се махаме оттук и да подишаме чист въздух. Нещо ми подсказва, че ако не тръгнем веднага, никога няма да го направим.

Когато влязоха в града, Ейми видя един магазин за коледни украшения и помоли Марк да спре.

— Събирам такива неща — обясни му тя.

— Ето, че си била сантиментална!

Заклучението му улучи точно в целта.

— Откъде ти хрумна?!

— Сетих се за обзавеждането на къщата ти. Масите и етажерките от стъкло и месинг, ниският сгъваем бял диван и зеленият ориенталски килим не се връзват много със старомодно коледно дърво.

— Това показва само моята многостранност.

— Или по-скоро усилията ти да се пребориш с онази страна от същността ти, която не пасва на старателно изградения ти имидж.

— Да не би да си специализирал психология в колежа? — сопна му се Ейми.

Той се засмя.

— Изучавах я факултативно.

— Значи нямаш нужната квалификация, за да се занимаваш с моята сложна личност. За това е нужен човек с ранг поне на магистър.

Ейми отвори вратата на ягуара и високомерно го изгледа.

— Идваш ли?

— За нищо на света не бих пропуснал този шанс.

Тя прекара половин час в магазина, като отдели особено внимание на ръчно изработените играчки. Най-накрая си избра едно стъклено ангелче, месингова звезда и сребърно звънче.

— Защо не си взе още неща? — попита я Марк, когато се върнаха в колата.

— Не бива да прекалявам, иначе ще се наложи да си купувам огромно коледно дърво.

— Сигурно отскоро събираш играчки?

— Майка ми също ги колекционираше.

Той запали двигателя и включи на скорост.

— Разкажи ми за майка си. Никога не си ми разказвала за нея.

Ейми осъзнаваше, че е опасно да говори за миналото си, ала в същото време копнееше да му се довери изцяло, за да укрепи връзката им.

— Едва преди няколко месеца си дадох сметка колко силна жена е била майка ми и какъв изключителен характер е имала. След смъртта на баща ми животът ѝ беше много тежък, но тя се справяше с удивителна лекота.

— Защо говориш в минало време за нея?

— Тя почина преди няколко години.

— Съжалявам.

Марк излезе на магистралата и пое на изток.

— Щом и двамата ти родители не са вече сред живите, сигурно често се чувстваш самотна.

— Опитвам се да не мисля за неща, които не мога да променя. Това е още едно нещо, което съм научила от майка си.

Въпреки че баща му беше жив и здрав, Марк бе толкова привързан към него, колкото и към всеки друг от директорите на компанията.

— Ти приличаш ли на майка си?
Ейми се усмихна.

— Ни най-малко. Тя беше възнисичка, тъмнокоса и пълничка в лицето и тялото. Привличаше хората, защото те се чувстваха добре край нея...

Гласът ѝ одрезгавя и затрепери:

— Ти си прав... След нейната смърт в живота ми зейна голяма празнина.

За пореден път Марк бе поразен от приликите между Ейми и него самия. И двамата се бяха научили да скриват болката и самотата си зад маските на куражлии. За тях беше почти въпрос на чест никой да не разбере, че страдат.

— Значи приличаш на баща си.

— Да — отвърна Ейми с пълното съзнание за коварството на темата, но вече беше твърде уморена от лъжи, за да се вслушва в инстинктите си. — Хората, които са го познавали, твърдят, че много си приличаме.

Марк даде мигач за ляв завой, изчака няколко коли и спря пред малка бакалница.

— Трябва да е бил невероятно красив мъж.

Ейми се усмихна и го погали по бузата.

— Така казват... Ама ние за какво сме тук — да дискутираме или да пазаруваме?

— Харесвам жените, които предпочитат храната пред комплиментите!

— Тогава би трябвало да си луд по мен!

Той изключи двигателя, наклони се и жадно я целуна.

— Луд съм по теб още от първия ден, когато те видях.

Ейми понечи да отговори нещо, но Марк вече бе излязъл от колата.

И по-добре, защото молбата ѝ да помни старателно техните хубави мигове навярно щеше да му се стори доста странна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марк вдигна поглед от пълната с пяна миялна машина и се обърна към Ейми, която тъкмо изтъркваше печката.

— Ще имаш ли нещо против, ако довечера те пренебрегна за половин час? Налага се да прегледам един доклад.

— Мислех, че си дошъл тук, за да си починеш от всичко това — укори го тя.

— Обикновено така правя. Но до понеделник следобед трябва да взема решение по един нов изследователски проект, с който смятаме да се заемем, а за това е необходимо да прочета въпросния доклад.

— Да не става дума за ДНК?

Марк се усмихна.

— Точно така.

Ейми остави гъбата в мивката.

— Къде е докладът? Ще отида да ти го донеса. — Е, нямах предвид точно сега.

Той се зае с чиниите, но по едно време отново се втренчи в нея.

— Наистина ли нямаш нищо против?

Ейми скръсти ръце на гърдите си и срещна погледа му.

— Ако имах, какво би сторил?

— Честно ли да ти отговоря? — засмя са Марк.

Тя кимна.

— Просто утре ще трябва да си тръгнем по-рано, за да успея да го прегледам вкъщи.

— Говориш като истински работохолик.

Марк запрати шепа сапунени балончета по нея.

— А сега, моля те, кажи ми възразяваш ли или не?

— А аз мога ли да го прочета?

Първата му реакция бе да откаже, защото докладът бе поверителен. Харесваше му обаче нейният активен интерес към делата на компанията и за пръв път в живота си той наруши протокола.

— Доста е суховат...

— Също като рибата, която сготви! Но ти остана глух за роптанията ми, нали?

— Това е удар под пояса, госпожице Тревър. Идеята за рибата бе твоя, а не моя. Спомни си, че аз исках пържола.

— Телешкото е вредно за теб.

— Вредно за мен, но не и за теб? — въпросително повдигна вежди Марк.

— Какво искаш да кажеш?

— В твоя хладилник не видях нито риба, нито пилешко.

Ейми смутено се усмихна.

— Просто не искам да издъхнеш върху мен заради запушени артерии.

Марк избърса ръцете си, преди да посегне към нея.

— Трябва да призная, че е приятно да имаш до себе си човек, който те обича до такава степен, че е готов да изяде нещо, което не е по вкуса му, само и само за да те предпази.

Тя го прегърна през кръста.

— Трябваш ми тук за малко.

— Защо по-точно?

— Отново ли си просиш комплименти, господин Стърлинг?

— Има неща, които никога няма да ми омръзне да слушам от твоята уста.

— Като например това, че те обичам?

— Това е едно от тях.

— А какво ще кажеш за следното: ти си най-хубавият мъж, когото познавам?

— Това е другото.

— И още: отведи ме горе и ме люби!

Марк зарови лице в косите ѝ и блажено измърка.

— Сега разбираш ли защо смятам, че интелигентните жени са секси?

— О, ние „интелигентните“ сме добри не само в приказките.

— Така ли? И с какво можете да се похвалите?

— Да се качим горе и ще ти покажа! — усмихна се прелъстително Ейми.

— Преди да съм свършил с миенето на чиниите?

— Измисли по-добър начин за спасяването на миялната машина от окончателно рухване.

— Не мога да се сетя! — вдигна рамене той.

След като се любиха и отново си казаха жизненоважни за тях неща, Марк изтича долу, за да приготви кафе с бренди, а Ейми потърси доклада в куфара му.

После се зачетоха и четеха дълго. По тавана вече пробягваха сенки, а те все още мълчаливо си разменяха страниците. Навлякла на голо пуловера на Марк, Ейми седеше на леглото, облегната на таблата, а той бе склонил глава в скута ѝ.

Марк търпеливо я изчака да довърши и последната страница, взе ръката ѝ и я целуна.

— Е, какво ще кажеш?

— Мисля, че проектът е страхотен. Ако „Сигма“ успее да ускори процеса, дезоксирибонуклеиновата киселина ще дава идеалния отпечатък. Само си помисли за възможностите, Марк! Ако след изнасилване полицията открие дори капчица сперма, никой вече няма да бъде обвиняван несправедливо, а виновниците ще си получат заслуженото. При делата за бащинство... бащинството безпогрешно ще бъде доказвано или отхвърляно... След време може да стане възможно и откриването на наследствени смущения...

— Ейми, аз също прочетох доклада.

— А защо не споделяш моя ентузиазъм?

— Не забравяй, че не само ние ще работим по този проблем.

— Но това не ви е спирало, когато сте се заемали с други проекти.

— Този е различен. Понякога трябва да действаме като всяко друго предприятие и да преценяваме даден проект според възможността за възвръщане на инвестициите си, които сме вложили в него.

Без да охлажда ентузиазма ѝ, Марк се опита да ѝ обясни защо смята да гласува против проекта.

— Съгласен съм, че е доста примамлив, но мисля, че само ще хвърлим пари на вятъра, ако се включим в него толкова късно.

Ейми не можа да скрие разочарованието си.

— Не съм сигурна, че разбирам.

— Някои добри лаборатории вече работят по проблема и честно казано, не смятам, че имаме големи шансове да ги изпреварим. Но дори и да се доберем първи до службата за патенти, едва ли ще можем да покрием разходите си по научната работа и клиничните тестове. Минават години, докато съдът приеме тези тестове. Докато започнем наистина да печелим, патентът ни вече може да не е актуален.

Ейми възмутено изсумтя и, изненадан от реакцията ѝ, Марк се подпря на лакът и я погледна.

— Какво беше това?

— Ако не бях заслепена от възторг, самата аз щях да стигна до същия извод.

Той я притегли върху себе си. Никога досега не бе изпитвал такова щастие и удовлетворение.

— Какъв късметлия съм само! — прошепна ѝ и я покри с целувки.

— Късметлия ли?

— Намерих жена, която ме обича и е също тъй влюбена в професията си като мен.

— Някой ден ще се наложи да си поговорим за това — тихо отвърна Ейми и отметна кичур коса от челото му. — Но сега не! Този уикенд е моето бягство от реалните на живота и няма да позволя някой или нещо отвън да ми го развали.

За момент Марк се усъмни.

— Да не би...

Ейми бързо разбра, че е пришпорила нещата, и веднага промени темата.

— Минавало ли ти е през ума, че трябва да вземем някои трудни решения за нашите отношения в службата?

— Сега не е време за това.

— Така ли? А колко, мислиш, ни остава, преди да се разчуе в компанията, че новата ти асистентка „полага извънреден труд“?

Марк гневно присви очи.

— Никому няма да позволя такива злобни подмятания по твой адрес! От теб също не искам да чувам подобни думи.

— Марк, бъди разумен! Хората винаги си говорят. Проблемът си остава, колкото и да го пренебрегваш. Ние ще внимаваме, но ще дойде ден, когато останалите служители ще видят в нас една обединена сила,

насочена срещу тях. Ще започнат да ме мразят, а накрая ще намразят и теб, защото не ти пука за тяхното мнение.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не искаш повече да работиш в „Сигма“?!

— Марк, не мисли със сърцето си, а с разума!

Въпреки своята вътрешна съпротива, Ейми наистина бе стигнала до извода, че трябва да напусне „Сигма“ и да се върне на старата си работа, ако иска да изкупи подлите си лъжи.

— Ейми, никога не съм бил по-трезвомислещ от сега. Ти притежаваш необходимия интелектуален потенциал, за да допринесеш за напредъка на компанията. Аз съм неин президент и не искам да те загубя като служител. Не искам да загубя и любовта ти.

— О, Марк, правим точно това, което уж нямаше да правим! Говорим за работа.

— Права си — целуна я по шията Марк. — Всички разговори могат да почакаат до утре.

— Междувременно бих могла да ти предложа по-приятни занимания — измърка прелъстително Ейми.

— Ето го и номер две — усмихна се Марк.

— Какъв е този номер две?

— В моя списък на привлекателните женски качества ненаситността се нарежда след интелигентността.

Ейми прихна.

— Трябва да знаеш, че тази моя ненаситност не е вродена, а ме мъчи, откакто съм с теб.

— Още по-добре! — рече той и страстно впи устни в нейните.

Когато Ейми пристигна на работа в понеделник сутринта, Марк вече бе там. В зениците му проблесна усмивка, когато видя, че тя отново е придобила строгия си външен вид.

— Как прекара уикенда? — запита я уж нехайно.

— Нормално — влезе в тона му Ейми и свали палтото си.

— А ти?

— Също нормално.

— Не е ли срамота, че водим толкова скучен живот?

Марк се облегна в креслото си.

— На мен ми се случи нещо интересно.

— Така ли?

— Най-после признах, че съм влюбен до уши в една жена, които преди пет седмици „влезе под кожата ми“.

— Какво съвпадение! Аз пък се обясних в любов на един страхотен мъж.

— Хайде да обядваме заедно!

Ейми направи гримаса.

— Нали се разбрахме, че в службата ще се държим на дистанция един от друг?

— Имах предвид да отидем в моя апартамент, който е на десет минути оттук. Бихме могли да...

— Марк!

— Знаех си, че няма да се съгласиш. Изразът на лицето му стана сериозен.

— Кога ще се видим пак, Ейми?

Сякаш огромна невидима тежест притисна гърдите ѝ. Той бе готов да рискува толкова много заради нея — репутацията, сърцето си... Не биваше да го лъже повече, защото после щяха да зейнат неизлечими рани. Крайно време бе да му разкрие истината за себе си.

— Довечера. У дома.

— Ще дойда, но не знам по кое време. Понякога заседанията, които провеждаме за обсъждане на новите проекти, продължават до много късно.

— Няма значение. Аз ще те чакам.

След това и двамата се потопиха в ежедневната си работа.

На обяд Марк отиде на среща с няколко члена на управителния съвет, а Ейми отскочи до любимата си закусвалня, за да хапне салатата. Върна се пет минути по-рано и с учудване установи, че Сюзън е вече на работното си място.

— Господин Стърлинг е в... кабинета — информира я тя без обичайната усмивка.

Ейми бе озадачена, че приказливата секретарка се позапъна, докато ѝ говореше — нещо съвсем неприлично за нея.

— Просто внимавай! — продължи Сюзън. — Той не е в настроение.

— Благодаря, че ме предупреди.

Още с влизането си в кабинета Ейми разбра защо Сюзън се бе изразила „господин Стърлинг“, а не просто Марк, както обикновено. Очакваше я не друг, а самият Уолтър Стърлинг.

— Влизай, млада госпожице! — рече ѝ той с дразнещо покровителствен тон. — Теб чакам.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да се съвземе. „Значи това е човекът, който е измамил баща ми!“. Представата ѝ за него се разминаваше с действителността. Уолтър Стърлинг не беше въображаемият великан, а само един дребосък, който се губеше в стола на Марк. Посивялата му коса оплешивяваше и лицето му бе обсипано с тъмни петна — издайници на възрастта. Над горната му устна се мъдреше тънко мустаче, очите му бяха хлътнали, а в средата на яркочервената му копринена вратовръзка бе забодена игла с голям диамант. В едната си ръка държеше пура, в другата — златна писалка.

Ейми се запъти към бюрото си и едва не се задави от надвисналия тежък дим. Трябваше да мобилизира цялото си самообладание, за да остане насаме с бащиния си враг и нещо повече — да разговаря с него. Потисна надигналия се в гърдите ѝ гняв. Заради Марк трябваше да се опита да бъде поне учтива.

— Госпожица Даниълс не ви ли каза, че Марк ще отсъства следобед? Има заседание...

— Вече се видях със сина си.

Той се наклони напред, захвърли писалката на бюрото пред себе си и се подпря на лакти.

— Тук съм, за да видя теб.

Не „да се срещна“ или „да поговоря с вас“, а „да видя теб“, сякаш Ейми беше стока, която можеше да бъде купена или пренебрегната по негово усмотрение. Тя преглътна горчивия хап, приближи се и му подаде ръка.

— Господин Стърлинг, сигурно вече знаете, че аз съм Ейми Тревър.

Стърлинг не пое десницата ѝ и продължи да я гледа втренчено.

— Значи, Ейми? Ммм, хубаво име!

После жадно засмука пурата си и издиша гъст димен облак срещу нея.

Ейми скръсти ръце на гърдите си и го погледна отвисоко.

— И родителите ми са били на това мнение.

— Синът ми май също.

„Значи, такава била работа. Марк му е разказал за мен и сигурно в този момент е преливал от радост.“ Заради Марк трябваше да намери някакъв начин да се разбира с баща му, колкото и отблъскваща да бе тази мисъл. Като начало това означаваше да стои настрана от него.

— Простете, господин Стърлинг, но ме чака много работа...

— Почакай, госпожичке! Още не съм свършил. Зорките му очи неотлъчно я следяха и засилваха тревожното ѝ подозрение, че през цялото време той се опитва да направи някаква връзка с миналото.

— Какво искате да ми кажете?

— Както изглежда, синът ми е хлътнал по вас.

— Така ли? — предпазливо попита Ейми. — Той ли ви го каза?

— Не е нужно Марк да ми казва каквото и да било. Имам си свои информатори, които ме държат в течение на събитията във фирмата, дори когато отсъствам от страната. Когато управителният съвет ме помоли да се застъпя за него, вотът не бе единодушен. Още щом разбрах, че си е взел за асистентка някаква красавица, реших веднага да дойда и да я проверя. Видях Марк на обяд и от влажния му кучешки поглед разбрах каква е работата.

Уолтър Стърлинг отново си дръпна от пурата.

— Бързо се досетих за останалото.

Ейми се опасяваше, че ако остане в кабинета още малко, би могла да се изгърве с нещо и да навреди на Марк. Той явно и без друго щеше да има проблеми с баща си заради нея и затова едва ли се нуждаеше от допълнителни усложнения.

Понечи да си тръгне.

— Мисля, че ще е по-добре да разговаряте за това със сина си.

— Въобще не смятам да разговарям със сина си, а ако си достатъчно умна, ти също няма да го направиш.

Гневът опасно се загнездваше в гърдите ѝ.

— Така ли?

— Познавам твоя тип, госпожице Тревър, и знам как да се оправям с такива като теб.

Ейми не вярваше на ушите си. „Нима Уолтър Стърлинг върви по петите на сина си и прогонва лепналите се за него самки?!“ Изведнъж я споходи прозрение. „Невъзможно е Марк да допуска баща си да се

меси в личния му живот. Уолтър само блъфира, защото дяволски се страхува да не загуби и малката власт, която все още има над него.“

— И от кой тип съм аз, господин Стърлинг?

— Имаш нюх за пари и тяло за любов и въпреки строгия костюм, който носиш, си личи, че и в двете области си много добра. Само че този път няма да ти се отвори парашутът.

— Повече няма какво да си кажем!

Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Не и преди да се споразумеем! — засмя се сухо Уолтър Стърлинг.

Стана от мястото си и се приближи до нея.

— Ето и моите условия! Ще ти дам сто хиляди долара, за да изчезнеш още сега от живота на сина ми. Ако решиш, че ти трябва време, за да обмислиш предложението ми, имай предвид, че ще ти приспадам десет хиляди долара за всеки ден, прекаран тук!

Той внимателно заразглежда обгорелия край на пурата си.

— И ако случайно си мислиш, че можеш да ме надхитриш, или че ще вдигна цената, съветвам те да си го избиеш от главата — процеди бавно и изтръска пурата си в краката ѝ.

— След десет дни всеки цент от тези пари ще отиде за разследване на твоя милост, госпожице Тревър. А съдейки по информацията, която вече имам, детективът май ще ми предостави интересно четиво.

— Много по-интересно, отколкото можете да си представите — тихо отвърна Ейми.

Първоначалният ѝ стихияен гняв се бе трансформирал в студена ярост.

— Нещо ми подсказва, че ще ми се обадиш по-рано, отколкото очаквам — ухили се Стърлинг.

После леко кимна и без да бърза, напусна помещението.

Ейми го проследи с поглед. Уолтър Стърлинг бе отнесъл със себе си всичките ѝ угризения и съмнения за възмездието, което трябваше да получи заради стореното от него зло. Тя се закле пред себе си, че стоте хиляди долара, които ѝ бе предложил, ще бъдат нищо в сравнение с онова, което той ще заплати накрая. Най-малкото щеше да го разори, а при повече шанс и да го тикне в затвора.

С хладнокръвна пресметливост Ейми замисли следващия си ход. В лабораторията имаше огромен сейф, в който се съхраняваха описанията на провеждащите се лабораторни опити и важни служебни документи. Веднъж Марк между другото ѝ бе споменал, че главното предназначение на стария банков сейф било да пази от пожар безценен научен материал.

Влизането в лабораторията не бе проблем, защото от две седмици Ейми притежаваше пропуск. Вътрешната охрана, ако въобще си стоеше на мястото, обикновено дремеше. Ейми бе подразбрала, че няколко човека имат достъп до сейфа, и Сюзън бе една от тях.

Естествено, нямаше никаква гаранция, че подправеният договор е в сейфа. Това не ѝ пречеше обаче да започне от него. Може би с годините Уолтър Стърлинг си бе внушил, че никой няма да разкрие престъплението му. А наивната самоувереност много често водеше до невнимание.

Ейми напрегнато следеше часовника, опитвайки се да не мисли за Марк и последиците за него от онова, което смяташе да направи. Но на моменти той неудържимо нахлуваше в съзнанието ѝ и тогава болката бе смазваща. Дватамата си подхождаха напълно. И тя, и той бяха чакали толкова дълго любовта. „Да, наистина не е честно! Ала много пъти животът ни сервира такива неща. Все пак човек понася ударите му и продължава пътя си напред...“

Накрая Ейми реши, че, любовта им е била обречена от самото начало, заради начина, по който се бяха срещнали, и заради силните си характери. И двамата се бяха превърнали в нещо като кукли, манипулирани от събитията и своето минало. За миг Ейми наивно бе повярвала в красивата приказка и вместо да чете Едгър Алан По, се бе заплеснала по Ханс Кристиан Андерсен.

Най-накрая стана пет без пет, Сюзън вече се приготвяше, за да хване навреме автобуса си, и щеше да ѝ бъде невъзможно да прибере „важните документи“, които Марк уж бе оставил в кабинета си.

След като Уолтър Стърлинг си бе заминал, секретарката на няколко пъти бе влизала при Ейми и тя винаги бе успявала да я посрещне с усмивка. Не искаше да замесва Сюзън във всичко това, но Уолтър я бе притиснал до стената. След десет дни той щеше да започне разследване, което и най-некадърният детектив би приключил само за няколко часа.

Ейми си пое дълбоко въздух, стана от бюрото и надникна в стаята на секретарката.

— Съжалявам, че не се сетих по-рано, но... господин Стърлинг-старши остави някакви документи, които трябвало да се заключат в сейфа.

Сюзън погледна часовника си и изпъшка.

— О, да! Ще си изпуснеш автобуса!

Ейми изчака малко, давайки си вид, че се опитва да намери някакво разрешение на проблема.

— Защо аз не ги занеса вместо теб?

Тъй като Сюзън се колебаеше, тя побърза да добави:

— Картотеката едва ли е толкова сложна за разгадаване.

— Съвсем не е сложна — отвърна секретарката, очевидно вече склонила да ѝ повери документите. — Трите жълти сектора са наши, а останалите — на лабораторията. Всичко е подредено по азбучен ред и съответства на съдържанието, изписано отпред на чекмеджето.

Тя стана и посегна към палтото си.

— Ами комбинацията?

— Вратата на сейфа е отключена до седем и половина вечерта. Тъй като много от служителите имат работа там всеки ден, а само няколко души знаят комбинацията, Марк реши, че така ще е най-добре.

Ейми си отдъхна. „Така поне не могат да ме обвинят във влизане с взлом!“

— Ако имаш нещо друго, бих могла да занеса и него.

Хубаво би било да носи със себе си някакви истински документи, в случай че някой решише да я проверява.

— Май нямам...

— Е, тогава ще се видим утре.

— Благодаря ти, Ейми.

— Наистина няма защо — отвърна тихо Ейми и изпита безкрайна тъга заради доверието на тази жена, с което съвсем скоро щеше да злоупотреби, и заради всичко онова, което щеше да загуби.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейми тревожно кръстосваше кабинета в очакване да стане седем. Бе решила да изчака още два часа, за да избегне срещата с хората от лабораторията, които по това време прибираха своите материали в сейфа. Половин час ѝ бе напълно достатъчен, за да разгледа съдържанието на трите жълти чекмеджета.

Когато стана седем без петнайсет, си пое въздух и тръгна към асансьора. Още преди да стигне до охраната пред лабораторията, ръцете ѝ вече трепереха толкова силно, че за да ги успокои, притисна към гърдите си листите, които носеше. Поздрави пазача по име и дори успя да му се усмихне.

— До късно работите, а, госпожице Тревър?

— Така ми се пада, като прекалявам с обедната почивка.

Той натисна бутона за автоматично отваряне на вратата.

— Може вече да не съм тук, когато излезете, и затова искам да ви пожелаая приятна вечер.

— Благодаря — отвърна Ейми през рамо. — Приятна вечер и на вас!

Щом вратата тихо изсвистя зад нея, тя се отпусна и затвори очи. Първият етап бе приключил успешно.

Коридорите и помещенията в лабораторията бяха странно тихи. За пръв път Ейми посещаваше това крило на сградата, когато в, него почти нямаше хора. Мина ѝ през ума, че щеше да бъде по-безопасно, ако бе дошла в работно време. Но вече бе твърде късно за промяна в плановете. Уолтър Стърлинг ѝ дишаше във врата и тя трябваше да бърза, ако наистина искаше да успее.

Улисана в мислите си, едва не се блъсна във Вера Уилямс, която изведнъж се появи отнякъде.

— Госпожица... Тревър, нали? — попита жената, след като се окопоти от изненадата.

— Да... — отвърна Ейми с пресъхнала уста.

След първата им среща тя старателно бе избягвала бившата колежка на баща си, а сега по зла ирония на съдбата бе попаднала точно на нея.

— Какво, за Бога, правите тук в този късен час? Мислех, че Марк е в стихията си сутрин.

— Той... Да, По принцип е така. Днешният ден е просто едно изключение.

Ейми погледна листите, които стискаше.

— Всъщност, веднага щом картотекирам това, си тръгвам.

Възрастната жена напрегнато я наблюдаваше и тя едва успяваше да запазва самообладанието си.

— В сейфа ли отивате?

Въпросът ѝ прозвуча странно.

— Да... Мога ли да ви бъда с нещо полезна?

Без да откъсва очите си от Ейми, Вера бавно поклати глава.

— Е, тогава аз да вървя!

— Почакайте малко, госпожице Тревър!

Ейми се спря, но не се обърна веднага.

— Не мога да си избия от главата усещането, че сме се срещали някъде преди. Направо полудявам, като се замисля за вас. Случайно да играете боулинг?

— Не съм играла от осми клас... „Трябва час по-скоро да се махам оттук!“

— Ами...

Ейми се усмихна пресилено.

— Може би пазаруваме в един и същ магазин или имаме общ зъболекар. Защо не обсъдим възможностите за един обяд?

— Приемам с удоволствие. Обадете ми се, когато сте свободна.

— Добре — обеща вече в движение Ейми.

Когато стигна до сейфа, сърцето ѝ лудо се блъскаше в гърдите. Преди да премине през тежката метална врата, изтри потните си длани и се постара да поуспокои дишането си.

Още щом включи осветлението, от гърлото ѝ се изтръгна отчаян вопъл и раменете ѝ безпомощно кљомнаха. Пред нея се жълтееха не три чекмеджета, а цели три шкафа с папки. Невъзможно бе да ги прегледа за половин час. Всъщност, оставаха ѝ всичко на всичко двадесет и пет минути.

Захвърли листите, които носеше, в един от шкафовете и трескаво се залови за работа. Папките бяха толкова нагъсто, че трябваше да издърпва всяка поотделно, за да види съдържанието ѝ. След петнайсет минути бе приключила само с първото чекмедже.

— Извинете...

Ейми се вцепени — зад гърба ѝ надничаше Вера.

— Да?... — криво-ляво ѝ се усмихна тя.

— Тръгвам си, госпожице Фейнстън. Просто реших да проверя дали имате нужда от нещо. Може би бих могла да ви помогна да намерите онова, което търсите?

— Не, но все пак ви благодаря за предложението, Вера. Вече привършвам и възнамерявам да си тръгвам. С нетърпение очаквам обяда ни следващата седмица.

— Приятна вечер, госпожице Фейнстън.

Ейми кимна и мило ѝ се усмихна.

Веднага щом Вера си тръгна, тя отново се захвана за работа. Някакво лошо предчувствие започна да я гризе отвътре и то нямаше нищо общо с безпокойството, което я бе завладяло още с влизането ѝ в сейфа. Отдаде го на страха от бързо отлитащото време.

Час по-късно си бе вече вкъщи и тъкмо се готвеше да си вземе душ, когато на вратата се позвъни. Грабна халата си, навлече го и тичешком го препаса.

— Марк!

След всичко случило се през деня, напълно бе забравила, че имат среща.

Очите му се впиха в нея. Косата ѝ бе небрежно вдигната и отвсякъде струяха непокорни кичури. Под тънкия копринен халат прозираше голото ѝ тяло. Въпреки че се бе зарекъл да не го прави, Марк усети, че отново се поддава на чара ѝ. Ейми бе невероятно красива в този миг.

— Мислех, че се бяхме уговорили да се срещнем — рече ѝ предизвикателно.

Ейми се почувства уловена в собствения си капан. Не можеше да му позволи да остане — не и след онова, което смяташе да причини на баща му.

— Марк, нека да оставим това за друга нощ! Уморена съм.

— Не можем да го оставим за друга нощ, Ейми. Не смятам за разумно да отлагаме онова, което имаме да си кажем двамата с теб.

Язвителният му тон я изпълни със страх. За пръв път го виждаше такъв.

— Добре, Марк... — отвърна тихо и се отдръпна встрани, за да му направи път да влезе.

Вместо да продължи направо към дневната, той се спря до нея.

— Е? Няма ли да получа целувка? — подхвърли ѝ насмешливо.

Страхът ѝ се засили. Стана ѝ студено.

— Какво има, Марк? Случило ли се е нещо?

В следващия момент Марк я сграбчи и грубо я придърпа към себе си. Целуна я с гняв и с някакво съкрушително усещане за край.

За една-единствена секунда Ейми усети болезнена сладост, примесена с тъга, но не успя да отговори на целувката му.

Той я оттласна от себе си и я погледна с печални очи.

— Намери ли онова, което търсеше, госпожице Фейнстън? — попита я с равен глас.

Едва сега Ейми си спомни за лошото предчувствие, което я бе обзело при появяването на Вера в сейфа. Тя също се бе обърнала към нея с истинското ѝ фамилно име.

Очевидно вече нямаше смисъл да се преструва.

— Предполагам, че Вера ти се е обадила.

— Изпрати човек, за да ме измъкне от заседанието. Беше много мелодраматично. Но разбира се, когато пристигнах в компанията, теб вече те нямаше. Затова и дойдох тук.

Отначало Марк се бе смутил. После гневът бе изместил всички останали чувства. И най-накрая, докато пътуваше към къщата ѝ, бе усетил дълбочината на болката. Сега искаше да я заболи и нея. Когато осъзна, че пръстите му я стискат прекалено силно, той я пусна.

— Като обяснение...

Марк горчиво се засмя.

— Вече знам какво ще ми кажеш!

Ейми понечи да се отдалечи от него, но той отново я хвана за ръката.

— Значи си ме лъгала за всичко от самото начало, нали?

Гласът му сякаш я молеше да отрече обвинението.

— Не... не за всичко... — промълви Ейми.

„Как е възможно при такава непоносима болка да ме държат все още краката?! Защо не рухвам? Защо не плача?“

— Господи, Ейми! Ти толкова подло си ме мамила!

Тя потръпна и усети как ръката му отново болезнено стиска нейната.

— А аз съм бил такъв глупак!

— Моля те, Марк, не си причинявай това!

— Не разбирам само едно — защо? Какво толкова търсеше? Толкова ли важно е то, че трябваше да ме използваш, за да се добереш до него?

— Никога не съм искала...

Враждебността в погледа му я накара да замлъкне. Колкото и красноречива да бе, нямаше да успее да го убеди. Не и в този момент.

— Забрави за добрите си намерения, Ейми! Каж ми само какво търсеше тази вечер!

Ейми мълчаливо се приближи до масичката за кафе, върху която имаше малка стъклена кутия. От нея извади писмото на баща си, което бе довело Марк в нейния живот и бе тласнало двамата по пътя на неизбежния сблъсък. Дълго време се взира в него, преди да му го подаде.

— Баща ми е написал това писмо на майка ми в деня на смъртта си. Получих го преди четири месеца — с двадесет и пет години закъснение...

Марк пое жълтия плик, отвори го и извади писмото. Докато го четеше, гневът му прерасна в отчаяние. Неведнъж се бе съмнявал в някои неща, а това писмо даваше отговор на много въпроси, които го измъчваха още от първия му работен ден в компанията на баща му.

— Значи си търсила подправения договор? — попита тихо.

— Да.

— Намери ли го?

— Не.

Марк понечи да си ходи, но не можеше да тръгне, без да разбере най-важното.

— Би могла да получиш достъп до папките ѝ, без да ме заблуждаваш, че си се влюбила в мен. Защо си направи този труд?

За пръв път Ейми изпита смазващата тежест на сърдечната мъка. Инстинктивно притисна гърдите си с ръка, сякаш искаше да заглуши болката.

— Любовта ми към теб не е част от моя план. Не исках да се влюбвам, ала не можах да устоя. Обичам те повече от всичко и всички и винаги ще те обичам! — завърши със сподавен шепот.

— Защо всичко това не се случи преди онази нощ, когато открихме любовта си? Тогава може би любовта ни щеше да има шанс.

— Щях да ти кажа тази вечер. Реших, че повече не мога да те лъжа, защото те обичам прекалено много.

Марк безпомощно протегна ръка.

— Ако днес не беше отишла в сейфа, сигурно щях да ти повярвам.

„Как да му обясня истинската причина, заради която отново взех присърце справедливата бащина кауза? Как да му отнема и малкото уважение, което той все още изпитва към своя баща?!“

— Моля те, Марк, не постъпвай така с мен!

— Де да имаше друг начин, Ейми! Господи, само как бих искал! Ала всеки път, когато те погледна, виждам лъжи — всяка твоя дума ми звучи неискрено.

— Но...

— Ти не носиш контактни лещи, нали?

— Не.

Марк сухо се засмя.

— През целия уикенд очаквах да си ги свалиш. Когато не го направи, реших, че те са от най-новия тип. Виждаш ли, Ейми, бях готов да ти повярвам на всяка цена. Дори сам си съчинявах лъжи за теб.

— Свари ме неподготвена, когато ме попита за очилата.

— Ами снимката?

— Намерих я между вещите на мама.

— Ейми, не осъзнаваш ли колко много лъжи ни разделят?

— Никога не съм те лъгала за чувствата си.

— Но все пак отиде в сейфа!

„Трябва да му кажа. Той не бива да се съмнява повече в любовта ми!“

— Защото...

Марк я спря с властен жест.

— Достатъчно, Ейми! Повече не издържам!

Думите му ѝ подействаха като плесница.

— Какво ще стане сега?!

— Не знам. Трябва ми време, за да проумея нещата. След това адвокатите ми ще ти се обадят.

— Адвокатите ти ли?

— Не смяташ ли, че е малко късно за хитрувания?

— Аз не хитрувам! — извика Ейми. — Въобще не знам за какво говориш!

Гласът му отново стана студен.

— Говоря за интереса ти към „Сигма“. Нали за нея си ламтяла през цялото това време?

„Никога няма да ми повярва, че единственото, за което съм «ламтяла» от самото начало, е по някакъв начин да се овъзмезди злото, сторено на баща ми!“ — помисли си съкрушено тя.

— Задръж си компанията, Марк! Аз не искам и частичка от нея.

— Ти и без друго си вече въвн от играта, Ейми.

— По-добре е да си вървиш...

Като я гледаше колко е опечалена и отчаяна, Марк едва се сдържаше да не я прегърне.

— Ще изпратя нещата ти.

— Нещата ми?

— От офиса.

— Ааа... И какво ще кажеш на Сюзън?

— Истината. Както и на всички останали. — Марк забеляза как тя потрепери и се помъчи да смекчи силния удар, който неволно ѝ бе нанесъл.

— Едва ли ще мога да го запазя дълго в тайна.

— Марк, не е нужно...

— Време е да тръгвам.

Той добре осъзнаваше, че останеше ли само още миг, неминуемо щеше да се поддаде на слабостта си към Ейми и след това болката му щеше да бъде два пъти по-голяма. Обърна се и закрачи бързо към вратата.

— Аз наистина те обичах! — извика тя след него с чувството, че животът ѝ опустява.

Марк нито се спря, нито по някакъв начин показа, че е чул думите ѝ. На прага сякаш малко се поколеба и тогава Ейми за секунда повярва, че ще се върне. Ала в следващия момент Марк го прекрачи и излезе, без дори да я удостои с поглед.

— Обичам те! — изхлипа тя.

Втурна се към спалнята, заслепена от сълзите си. На ъгъла едното ѝ рамо се блъсна в етажерката и красивата купа, която Джо ѝ бе подарила за ѝ новия дом, падна на пода и непоправимо се разби на парчета като собственото ѝ сърце.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дните се топяха един след друг, докато Ейми се опитваше да вземе отново в ръце живота си. Навън излизаше само рано сутрин, за да постои на верандата, или да измете боровите иглички от пътеката. Останалото време прекарваше затворена между четирите стени. Не вдигаше телефона, не четеше вестници, а когато се опита да гледа телевизия, не успя да схване почти нищо от някаква най-елементарна комедия на ситуациите.

Депресията по принцип ѝ бе чужда, както и еуфорията. Преди да срещне Марк познаваше чувствата си и умееше да ги контролира. Сега обаче не можеше да се справи с апатията към собственото си съществуване. Такова всепоглъщащо усещане за загуба бе изпитала само след смъртта на майка си. Ала тогава загубата бе посмекчена от утехата, че най-после страданията на майка ѝ бяха приключили.

Сега нищо не бе в състояние да тушира загубата на Марк. Нямахме лек за съсипаната ѝ душа, нито светла мисъл, която да успокои постоянната болка. Дори фактът, че активно бе работила в подкрепа на бащината си кауза, не ѝ носеше удовлетворение. От всичко случило се досега бе разбрала едно: умните хора водеха само такива битки, които ще им донесат нещо повече от победа.

Рано сутринта на четвъртия ден от нейното доброволно отшелничество някой позвъни, а после настоятелно почука на външната врата. Ейми остана в леглото с надеждата, че натрапникът ще си отиде. Но уви, той очевидно нямаше такова намерение!

Най-накрая бе принудена да стане и, залитайки, тръгна да отваря.

— Изглеждаш ужасно! — отсече безмилостно Джо.

— Благодаря — вяло отвърна Ейми. — А сега бих искала да се върна в леглото, защото освен всичко друго и се чувствам ужасно.

Така или иначе, след време наистина щеше да разкаже на приятелката си за Марк, ала сега трябваше просто да я отпрати, без да я обиди.

— Джо, сигурна съм, че състоянието, в което се намирам, е заразно. Тъй че не искам да ми се мотаеш наоколо.

— Едва ли сериозно си мислиш, че ще се отървеш от мен толкова лесно.

Джо най-безцеремонно я избута от пътя си и влезе в антрето.

— Хайде, Ейми! Това съм аз, Джоузефин, и ти не можеш да ме отпратиш заради някаква си тайнствена болест.

— Моля те, Джо! Днес не ставам за компания.

— Ще си тръгна веднага, щом ми отговориш на някои въпроси.

— Какви въпроси? — предпазливо я погледна Ейми.

— Защо например не вдигаш телефона?

— Просто не ми се говореше с никого...

— Какво ти е, Ейми? — попита Джо и нежно отметна косата от рамото ѝ. — Досега никога не си се изключвала от околния свят.

Ейми разбра, че няма да успее току-така да се отърве от нея.

— Искаш ли кафе? — предаде се накрая.

Джо разкопча палтото си и се усмихна.

— Позволи ми да направя закуска за двете ни! Ще бъде като в доброто старо време — ще си говорим, докато аз готвя, а ти ще ме гледаш. Ейми закачи палтото ѝ в гардероба.

— Откъде разбра?

Досещаше се, че Джо е тук не само заради подозрително дългото ѝ мълчание.

— Вчера Брад имаше среща с Марк.

— Така ли?

В съзнанието ѝ проблесна мъничка надежда.

— И какво му е казал Марк?

— Нищо и там е проблемът. А при предишните им срещи и разговори той винаги бил споменавал за теб поне три-четири пъти. Невинаги назовавал директно името ти, но Брад подразбирал, за кого става дума, защото е в течение на вашите отношения.

Джо отвори едно шкафче и извади пакет с готова смес за палачинки.

— Разбирам...

Ейми включи кафе машината и седна на кухненския бар плот.

— Накрая Брад решил да опита почвата, като уж между другото споменал името ти — изплю камъчето приятелката ѝ.

И най-малката новина за Марк ускоряваше пулса ѝ. „Болката и безумната надежда ли ще определят живота ми през следващата седмица, месец или дори година?!“

— И?! — не издържа Ейми.

— Марк странно притихнал, преди да му каже, че ти не работиш вече в „Сигма“.

— Обяснил ли е на Брад причината?

— Не, а и той не полюбопитствал. Било съвършено ясно, че Марк няма никакво желание да разговаря на тази тема.

— Кажи ми поне как е изглеждал!

Джо се облегна на бара и ласкаво стисна ръката ѝ.

— Ейми, знаеш, че Брад говори за такива неща само в особени случаи — ако например Марк си бе обръснал главата или си бе сменил цвета на кожата...

За да скрие напиралите си сълзи, Ейми се престори, че сънливо разтърква очите си. Когато обаче отново вдигна поглед, разбра, че не е успяла да заблуди Джо, и най-последно отстъпи пред нуждата да изплаче мъката си.

— Какво да правя, Джо?!

В гласа ѝ прозвуча горестна молба за помощ. — Защо не ми разкажеш какво точно се е случило?

— Обикнахме се...

— Това го предположих и аз.

— Когато миналата година се зарекох, че до края на дните си ще живея сама, не знаех какво е да споделяш живота си с някого, когото обичаш. През цялото време бях свидетел на вашето щастие с Брад, но някак си не можех да приема, че и аз бих могла да съм щастлива като теб. Марк отвори очите и душата ми. Сега вече знам какво ще ми липсва до края на дните ми...

— Обикнеш ли някого, то ще бъде за цял живот.

— Аз въобще не допусках, че ще ми се случи такова нещо.

— Е, то вече се е случило и ти не смяташ да бягаш от него, нали? Ейми сподави надигащото се в гърдите ѝ ридание.

— Аз отблъснах Марк...

— Не, не си!

— Бях убедена, че всичко между нас ще свърши, ако следвам докрай бащиния си завет, но си бях дала дума за това. Един лош човек

ме тласна към нещо, което не биваше да правя. Постъпих толкова глупаво, Джо! Ако бях изчакала няколко часа... Марк щеше да дойде вечерта и аз щях да му разкажа за баща си и за всичко останало. Сега той си мисли, че най-накрая си признах, само защото ме хванаха и изобличиха.

— Кой те хвана?! — потръпна Джо.

— Това няма значение. Важното е, че Марк ме смята за лъжкиня, която е използвала всички средства, за да спечели доверието му и по този начин да се добере до картотеката.

— Може би ще размисли...

— Това няма да промени нещата, Джо. Засегнах го прекалено много. Той никога вече няма да може да ме погледне, без да си спомни за моето коварство.

— По дяволите! — извика Джо и дръпна димящия тиган от котлона. — Май вече е достатъчно нагрят, нали?

— Аз всъщност не съм много гладна...

— Аз пък няма да си тръгна, докато не ти приготвя нещо за ядене. Мъката се облекчава като...

— Обещавам, че ще хапна, но не сега.

— Тогава отивай да се обличаш, защото ще излизаме. Няма да си помогнеш много, ако по цял ден стоиш затворена тук.

— Наистина не искам...

— Ейми, не ми пука какво искаш ти! Днес аз ще решавам кое е правилно за теб, окей?!

С течение на времето Ейми се бе утвърдила като по-силната от двете и сегашната смяна на ролите я смути.

— На стари години ставаш нахална, а?

— Наречи го, както искаш, но този път ще бъде по моята!

Ейми разбра, че няма смисъл да спори, и тръгна към спалнята.

— Готова съм след минута.

— По-добре не бързай толкова! Знам, че Фред има високо мнение за теб, но все пак трябва да изглеждаш що-годе добре, когато се видите.

Ейми се спря и изненадано погледна приятелката си.

— Фред ли? Фред Максвел?

— Срегнах го с жена му в магазина миналата седмица и той ми призна, че се побърквал без теб. Мъжът, който дошъл на твоето място,

не издържал и седмица и оттогава Фред не си бил правил труда да търси друг. Работата се натрупвала и те чакала да я свършиш.

— Джо, не искам да се срещам с Фред. Прекалено рано е...

— Най-добре е да си намериш работа, Ейми. Ако продължаваш да стоиш в тази къща, ще затънеш още по-дълбоко в твоята „черна дупка“.

— Не зная...

— Престани да се държиш като страхливка! Знаеш, че рано или късно ще трябва да се покажеш пред хората. Какво ще спечелиш, ако постоянно го отлагаш?

Ейми нерешително стоеше и мълчеше. След малко бавно се върна в кухнята и прегърна приятелката си.

— Благодаря ти, Джо — усмихна ѝ се. — Досещам се защо ми държиш такъв тон.

— Ти винаги си ми била опора. Нима бих могла да бъда нещо по-малко за теб? — отвърна просълзена Джоузефин.

Фред Максвел изпадна във възторг, когато разбра, че Ейми е готова да се върне на работа при него, и не му костваше много усилия, за да я убеди да започне още на следващия ден. Щом научи, че предстоят за решаване проблеми, свързани с пътувания до съседни щати, тя подаде молба да се заеме лично с тях. Фред въобще не отвори дума нито за баща ѝ, нито за причината, поради която бе отишла в „Сигма“, и това я наведе на мисълта, че Джо го е предупредила.

През следващите дни Ейми съзнателно се товареше с повече работа, отколкото можеше да свърши. Мисълта ѝ постоянно бе заета с изискванията на клиентите, с програми и компютри, които най-добре можеха да ги задоволят. Дните неусетно минаваха, но не и нощите. Джо и Брад се опитаха да я убедят да излезе с Джейсън, който не ѝ се бил сърдел заради „дезертирането“ ѝ от партито. Но тя отказа, защото винаги когато си помислеше за Джейсън, си представяше Марк.

Само след три седмици Ейми безцеремонно бе хвърлена в „центъра на бурята“ и втората кардинална промяна в нейния живот дойде като гръм от ясно небе. Един ден, когато се върна от служебен обяд, завари пред кабинета си уморен репортер на средна възраст от „Денвър Пост“.

— Защо искате да говорите точно с мен? — попита го в отговор на молбата му за интервю.

— Разбрах, че Уолтър Стърлинг от фармацевтичната компания „Сигма“ с измама е отнел правото на вашия баща да бъде негов равнопоставен съдружник. Тук съм, за да науча подробностите.

— Откъде знаете това?! — промълви тя, след като преодоля първоначалното си слисване.

— Съжалявам, но източниците ми в случая са поверителни.

— Е, добре. Моите отговори на подобни въпроси са също поверителни.

— Госпожице Фейнстън, не ви съветвам да ме отпращате. Може и да съм първият, надушил тази история, но бъдете сигурна, че няма да бъда последният. Новината е прекалено голяма, за да отшуми набързо. Вие обаче може да избегнете другите репортери, като ми дадете изключителното право да ви представям.

Объркана и разтревожена от факта, че личният въпрос между нея и Марк бе станал обществено достояние, Ейми не знаеше как да постъпи. Заобиколи репортера и се запъти към кабинета си.

— Моля ви! Нямам какво да ви кажа — рече му, когато видя, че той не възнамерява да се отказва.

— Ако се съгласите да говорим сега, няма да ви отнема повече от минута. Но в противен случай ще трябва да понасяте моята обсада цял следобед. Винаги получавам онова, което искам, госпожице Фейнстън.

— Оставам с впечатлението, че ме заплашвате.

— Наричайте го, както искате. Аз си върша работата и няма да позволя на никого да ми пречи. А сега, наистина ли искате да си поговоря с вашите колеги за всичко това, докато чакам да си промените решението?

— Какво точно искате да знаете?

— Искам да потвърдите или отхвърлите претенциите на вашия баща и да ми кажете води ли се дело.

Ейми не можеше да му съобщи нищо, без преди това да е разговаряла с Марк. Трябваше да разбере как един репортер от най-големия областен вестник се бе добрал до нещо, което знаеха само няколко човека.

— Дайте ми един час за размисъл! — каза най-сетне.

Журналистът я гледа дълго време, сякаш се опитваше да реши дали да ѝ се довери.

— Добре, ще се върна след час.

Ейми влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. В продължение на няколко минути втренчено се взираше в телефона. От нощта, когато Марк я бе посетил в къщата ѝ, тя нито го бе виждала, нито чувала. Сега обаче трябваше да му се обади на всяка цена. Беше напълно убедена, че информацията за баща ѝ е изтекла от него. Наистина бе доверила тайната си също на Джо, Брад и Фред, но те нямаха причина, за да я разгласяват. Всъщност, логично пък бе Марк да я пази най-ревниво. Някак си нещата не се връзваха.

Когато най-после набра телефонния номер, дочу деловия глас на Сюзън:

— Кабинетът на господин Стърлинг. Какво обичате, моля?

— Сюзън, Ейми се обажда. Марк... Господин Стърлинг там ли е?

— Ейми! — възкликна секретарката и тонът ѝ моментално стана мил и сърдечен. — Как си?

— Добре съм... Работя и се пазя от неприятности.

— Липсваш ни тук.

Как ѝ се искаше да я попита кого има предвид с това „ние“!

— И вие ми липсвате...

— О, да. Ти сигурно не се обаждаш, просто за да си побъбрим. Ей сега ще те свържа с господин Стърлинг.

Ейми си пое дълбоко въздух и зачака.

— Какво мога да направя за теб, Ейми? — произнесе Марк с равен, безпристрастен глас.

Тя стисна очи от болка.

— След час при мен ще дойде един репортер, който очаква да му разкажа за претенциите на моя баща спрямо половината от компанията...

— И?

— Не си ли изненадан?

— Не съм. Направих собствено разследване на обвиненията, които повдига баща ти в онова писмо, като се постарях да бъда изключително дискретен. Подозирах обаче, че новината рано или късно ще се разчуе, защото твърде много хора знаят за случилото се.

— Какво искаш да кажеш с това „твърде много хора“? Аз почти никому не съм споменавала.

Последва дълга пауза.

— Заета ли си днес следобед?

— Не... не и с нещо важно.

— Мисля, че ще е добре да участваш в една среща, която започва след няколко часа в кабинета ми. Можеш ли да дойдеш към четири?

— Да, ще дойда — бавно отвърна Ейми. — Но това не решава проблема с репортера. Какво да му обясня?

— Каквото искаш.

— Марк...

— Ще се видим в четири, Ейми! — отсече Марк и прекъсна линията.

В четири без петнайсет Ейми паркира пред „Сигма“. Беше като замаяна. Имаше усещането, че предстоящата среща с Марк е едно от най-глупавите неща, които бе предприемала в живота си.

Бавно слезе от колата. Завръщането в „Сигма“ бе по-болезнено, отколкото бе очаквала. Врълетяха я приятни спомени за дните, които бе прекарала тук.

След малко влезе в скромното фоайе и се насочи към асансьорите, подминавайки администраторката, която я гледаше с разширени зеници. За момент я обзе желание да се обърне и да си тръгне, да се качи в колата си и да кормува до пълно изтощение. Все още не се бе срещнала с Марк, а вече ѝ се подкосяваха краката. Не бе сигурна дали щеше да намери достатъчно сили, за да се изправи очи в очи с него.

Вратите на асансьора се отвориха и от кабината излезе Вера.

— Радвам се, че ви срещам, Ейми — рече ѝ тя с неподправена сърдечност. — Търсех подходящ случай, за да ви кажа колко много харесвах баща ви и как съжалявам за всичко, което го е сполетяло. Той беше много затворен човек, както сигурно вече сте разбрала, и никога не говореше за деловите си отношения с Уолтър Стърлинг. По онова време никой от нас не знаеше, че между двамата е имало споразумение за съдружие. Ако знаехме, щяхме...

Възрастната жена вдигна рамене.

— Честно казано, едва ли щяхме да направим нещо съществено. Просто исках да знаете как се чувствам, защото аз се обадох на Марк онази вечер, когато ви заварих в сейфа. Мисля, че сте чудесна жена, и

се възхищавам на решимостта ви да се борите за това, което по право е принадлежало на баща ви. Но аз преди всичко съм лоялна към Марк Стърлинг и винаги ще бъде така.

Отначало Ейми бе прекалено слисана, за да ѝ отвърне нещо. Когато се покопити, успя да каже само едно „разбирам“, след което влезе бързо в асансьорната кабина и решително натисна бутона за петия етаж.

Когато асансьорът намали ход, тя трескаво изтри с кърпичка изпотените си длани. Последното нещо, което би искала да ѝ се случи, бе Марк да усети безпокойствието ѝ, когато стисне десницата ѝ. Ядно тръсна глава. „Какво ми пука дали ще забележи колко съм нервна!“ Всъщност работата не беше в нервите, а в глупавата ѝ гордост. Просто не искаше да издава любовта си към него и болката, която ни най-малко не бе стихнала.

В приемната на Съюзън нямаше никой. Ейми бойко изправи рамене и пристъпи към вратата на Марк. Ръката ѝ трепереше, когато понечи да почука. Трябваше много да внимава с ръцете си, защото те като нищо можеха да я издадат.

Отвори ѝ самият Марк.

— Ейми!

Не успя да скрие искрената си изненада — тя бе изписана на лицето му. Бе очаквал, че Ейми ще пристигне в последния момент и така ще скъси максимално болезнената и за двамата среща.

Погледът му бързо я обгърна. Изглеждаше ужасно с тези тъмни кръгове под очите, но все още го подлудяваше дори само със самото си присъствие.

Марк сниши гласа си до глух шепот, за да не го чуят двамата мъже, които седяха на дивана в кабинета му.

— Добре ли си?

Импулсивно посегна към нея, но навреме се овладя.

Ейми загуби ума и дума от ласкавата му загриженост. Трябваше да се стегне и да не му позволява повече да разкъсва крехката ѝ защита.

— Тук съм заради срещата, на която си преценил, че трябва да присъствам, а не за да обсъждаме моето здравословно състояние.

— Така ли ще си говорим отсега нататък? — попита той с равен глас.

„О, Марк, моля те не ми причинявай това! Не виждаш ли, че съм вече на предела на силите си?!“

— Не виждам друг начин — влезе в тона му Ейми.

Марк се отдръпна, за да ѝ стори път, и се обърна към мъжете в тъмни, почти еднакви костюми, които очевидно бяха адвокати.

— Господа, госпожица Фейнстън е вече тук и можем да започваме.

След размяната на официалните поздрави Ейми седна на най-отдалечения от Марк стол и стисна ръце в скута си.

По-слабият мъж на име Доналд Лонгвил се покашля и поде бавно:

— Сигурно разбирате, госпожице Фейнстън, че нашата фирма не разполагаше с достатъчно време, за да проучи в детайли разделянето на собствеността върху фармацевтичното предприятие „Сигма“. Ние, обаче...

Ейми зяпна от изненада. Досега упорито бе отбягвала погледа на Марк, но в този момент го закова с очи.

— За какво говори той?!

Марк се стресна от неочаквания ѝ изблик на гняв.

— Чуй докрай онова, което има да ти каже...

Нямаше да я заболи повече, ако я беше извикал, за да ѝ съобщи, че ще се жени за Анжела. Със своите действия бе я изкарал алчна и пресметлива нахалница, която най-после се докопча до кокала.

— Не желая да го слушам повече! Искам ти да ми обясниш какво означава всичко това!

Марк се обърна към слисаните адвокати.

— Извинете ни, господа, но мисля, че ще е по-добре да отложим срещата за друг път.

Те светкавично прибраха документите в еднаквите си куфарчета и изчезнаха.

Марк затвори вратата след тях и се приближи към Ейми.

— Съжалявам — каза ѝ искрено. — Имаш право, че първо трябваше да ти обясня всичко.

— Слушам те.

Тя ревниво пазеше гнева си, защото загубеше ли го, болката ѝ щеше да я опустоши.

— Когато напуснах къщата ти, дълго време се колебах, преди да отида в Денвър при баща ми.

Гласът му одрезгавя.

— Показах му писмото. Мислех, че ще отрече твърденията в него, но той само се засмя.

Ейми живо си представи как Уолтър Стърлинг се е смял на остарялото с двадесет и пет години обвинение и колко тежко е преживял синът му тази негова реакция.

— Престана да се смее, когато му казах, че давността започва да тече след разкриването на престъплението.

Тя се трогна от страданието, което видя в очите му. Марк бе загубил и последната капчица уважение към своя баща и сега бе сам-самичък на този свят.

— В момента се опитвам да подготвя споразумение, което ще удовлетвори теб, а на баща ми ще даде възможност да доживее дните си, без да бъде съден и евентуално изпратен в затвора заради злодеянието си.

Марк седна срещу нея и се приведе напред. Едва сега Ейми забеляза колко изпито бе лицето му. Копнееше да го докосне, да го прегърне, да му напомни щастливите им дни.

— Продължавай... — рече му тихо.

— От миналия понеделник баща ми вече няма нищо общо с фармацевтичната компания „Сигма“. Откакто управителният съвет ме избра за неин президент, влиянието на баща ми в управлението беше нищожно. А сега той окончателно и безвъзвратно се оттегли.

Марк я погледна изпитателно.

— Надявам се, че това ще утоли жаждата ти за възмездие. Знам, че е само малка компенсация за...

— Признавам, че в началото наистина исках да видя Уолтър Стърлинг зад решетките, но сега вече не. Просто няма смисъл. Тогава бях ядосана и имах усещането, че дължа на баща си...

Марк стана и отиде до прозореца.

— Що се отнася до правото на семейството ти да стане съдружник в компанията, нашият правен отдел работи по въпроса в сътрудничество с една денвърска фирма.

— Марк, никога не съм се стремяла към право на собственост...

— Каквото и да си целяла със започването на всичко това, вече няма никакво значение.

— Как да те убедя, че не искам нищо от теб? Защо толкова настояваш да доведе докрай тази работа със съдружието?

Той продължи да стои гърбом към нея.

— А ти защо не ми повярваш, дявол да го вземе?!

Преди три седмици, когато си бе отишъл от нейния дом и от живота ѝ, Ейми си бе въобразила, че е достигнала дъното на отчаянието. Сега обаче осъзна, че мъката ѝ е бездънна.

Бавно си взе чантата, облече палтото си и излезе.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марк вдигна поглед от документите, които четеше, и разсеяно се загледа в падащия на едри бели парцали сняг. Ако продължаваше да вали така, много хора щяха да си останат по домовете за Деня на благодарността.

Вратата се отвори и някой влезе в кабинета.

— Брад! — възкликна малко смутено Марк и стана. — Съжалявам, но съм забравил, че имаме среща.

— Нямаме уговорена среща... — отвърна Брад, също смутен и някак си неспокоен.

Марк пое ръката му и сърдечно я стисна. — Да не се е появил някакъв проблем с новото крило?

— Марк, не съм дошъл по работа, а по личен въпрос.

Двамата се познаваха отдавна, но приятелските им отношения се бяха породили в процеса на съвместната им работата и си оставаха свързани преди всичко с нея.

— Седни. Ще поръчам по едно кафе.

— Не се притеснявай. От Съюзън разбрах, че си бил много зает, и затова не искам да ти отнемам повече от необходимото време.

След напускането на Ейми, Марк доста се преуморяваше, но не позволяваше на Съюзън да прехвърля част от задълженията му на другите директори — освен, разбира се, в изключителни случаи. Очевидно и днес щеше да му се наложи работи до късно вечерта.

— Няма проблеми, Брад. Разполагам с цял час до следващата си среща.

След като си побъбриха няколко минути, Марк забеляза, че въпреки усилията си да изглежда непринуден, Брад продължаваше да се държи сковано и това го озадачи. Брад Тайлър бе един от най-самоуверените хора, които познаваше, и никога не бе показвал признаци на нервност в досегашните им делови контакти.

Марк смени тактиката си и започна да го разпитва за строежа на новото крило. Брад видимо се поотпусна. След десет минути и чаша

кафе той най-после „хвърли бомбата си“.

— Истинската причина, която ме доведе при теб, се нарича „Ейми“.

— Ейми Тре... Ейми Фейнстън?!

Марк не би се изненадал толкова, ако Брад го бе фраснал с юмрук в челюстта.

— Откъде познаваш Ейми?

— Това е дълга история...

— Я по-добре ми я разкажи — студено рече Марк.

Брад беше кратък в „изложението“ си. Отначало Марк се вбеси, осъзнавайки, че е бил използван. Брад беше представил своята оферта за строежа на новото крило по времето, когато Ейми е крояла плановете си да се „внедри“ в „Сигма“.

— Разбирам гнева ти — завърши Брад. — И аз на твое място щях да реагирам така.

— Ти предаваш ли й вътрешна информация?

Брад възмутено изсумтя.

— Щеше да е малко трудно, при положение че никой не снабдяваше мен с такава. Търгът за строежа на новото крило още не беше приключил, когато Ейми получи онова писмо. Никога не съм бил неин шпионин, а и тя не ме е молила за това. Някъде бях прочел, че „Сигма“ се интересувала от няколко чуждестранни фармацевтични компании, и го споделих с Ейми. Другото нещо, което й казах, бе, че ти не си човекът, за когото те мисли. Тя обаче не се вслуша в думите ми.

— Искаш да кажеш, че не е имала високо мнение за мен, когато дойде да работи тук?

Брад за първи път се усмихна.

— Това е меко казано.

Усмивката му бързо изчезна.

— Но не след дълго тя мислеше вече съвсем другояче. Ейми е един от най-честните хора, които познавам. Това нейно качество я и забърка в тази каша.

— Каша ли? Не намираш ли, че звучи някак странно? Според мен, тя получава точно това, което е искала.

— Марк, наистина ли си толкова огорчен, колкото изглеждаш? Държиш се така, сякаш Ейми е преследвала теб... или сякаш е имала някакъв избор.

— Винаги има избор.

Брад се поколеба, преди да продължи:

— Не знаех, че те е засегнала толкова дълбоко.

Марк потръпна. „Нима болката е изписана на лицето ми?“

— Това вече няма значение — рече тихо, съзнавайки, че е безсмислено да крие чувствата си.

После стана и отново напълни чашите с кафе.

— Все още не си ми казал какво те води насам.

— Знаеш ли как ѝ се отразява всичко това? Като прибавим и напрежението в работата, не е чудно, че клиентите ѝ се чувстват в правото си да я разпитват какво става с нея. Миналата седмица положението съвсем се влоши и тя напусна, защото реши, че носи повече вреда, отколкото полза за компанията на Максвел.

— Да не би под „всичко това“ случайно да имаш предвид скорошното ѝ встъпване в право на собственост? Мога само да ти кажа, че тя ще стане много богата.

Марк добре знаеше, че парите никога не са били нейна цел, но противната мисъл разпалваше гнева му, а гневът от своя страна поразсейваше болката му.

— Но тя ти е обяснила, че въобще не се интересува от „Сигма“.

— Стига, Брад! Не вярвам да си убеден в това. Ако не е искала обезщетение, за какво, по дяволите, е започнала тази играчка?!

Да даде на Ейми онова, което считаше, че по право ѝ се полага, се бе превърнало във фикс идея за Марк. Въпреки че не разбираше добре психическото си състояние, за него бе еднакво важно да изкупи греха на своя баща към семейството ѝ и да удовлетвори иска ѝ. Нуждата от изкупление бе причината, поради която бе решил да ѝ преотстъпи половината от компанията, независимо дали Ейми го желаше или не.

— Може би в началото...

— Да не би да намекваш, че междувременно се е случило нещо, което е променило намеренията ѝ?

Брад укорително поклати глава.

— Наистина ли си толкова сляп?

— И какво по-точно означава това?

— Тя те е обикнала! — извика Брад, изтървайки нервите си.

После стана и с широки крачки се запъти към вратата. На прага се спря и се обърна.

— И поради някаква глупава причина, която аз не схващам, Ейми все още те обича.

Скъса се тънката нишка, която бе задържала чувствата на Марк през последните два месеца. Когато Брад затръшна вратата след себе си, той мъчително простена и с рязък замах захвърли чашата си с кафе. Крехкият порцелан се разби в отсрещната стена и на нея лъсна грозно тъмнокафяво петно.

Вътрешно в себе си Марк се раздвояваше между недоверчивото дете и мъжа, който отчаяно желаше да повярва, че въпреки всичко Ейми наистина го обича. В края на краищата, съмненията, които бяха определяли целия му живот, взеха връх и сега. Той не можеше да се върне при нея. Излъгала го бе за толкова много неща, но най-важното — бе продължила с лъжите си и след като му бе признала, че го обича.

„Нима трябва да преосмисля казаното от нея и да го разделя на истини и лъжи? Ами ако един ден откроя, че никога не ме е обичала? Ще намеря ли сили в себе си, за да събера парчетата от разбитото си сърце и отново да продължа напред?!...“

Ейми седеше в края на дълга лакирана орехова маса в очакване, членовете на управителния съвет да заемат местата си. Марк се бе разположил в другия край на масата и от време на време поглеждаше към нея. Бяха изминали четири месеца, откакто тя бе напуснала „Сигма“. Цяла вечност!

Сега бе тук, за да се запознае, и както всички се надяваха, да подпише споразумение със „Сигма“ по въпроса за откраднатия преди двадесет и пет години патент. Ейми нямаше представа за съдържанието на договора, състоящ се от тридесет и осем страници. Дори не си бе направила труда да го прелисти, когато ѝ го бе връчил специален куриер. И макар че адвокатите на „Сигма“ първо ѝ предложиха, а после и настояваха да се яви със свой защитник, тя бе пристигнала сама.

В продължение на четири безкрайно дълги месеца бе таила в себе си малка надежда, че по някакъв начин с Марк отново ще се съберат. С учудване беше открила, че под прагматичната си обвивка бе

непоправимо романтична. Дори обезсърчаващият разказ на Брад за срещата му с Марк не бе успял да я отчая. Вярваше, че истинската любов побеждава враждата.

Вдигна очи и срещна тези на Марк. Сърцето ѝ подскочи. Явно при нея мечтите умираха трудно, дори когато се сблъскаха с безразличния поглед на своя обект.

Марк посегна към чашата с вода. Не бе предполагал, че срещата с Ейми ще бъде толкова трудна за него. Със своя ръждивокафяв кашмирен пуловер, с високите велурени ботуши и плисираната си пола тя му напомняше за техния есенен уикенд в планината. Изглеждаше толкова малка, крехка и уязвима в сравнение със строгите мъже и жени в тъмни костюми.

Повечето от тях, а може би и всички до един, бяха прочели с безпокойство статията в сутрешния брой на „Уолстрийт джърнъл“, която предсказваше евентуалния крах на една от най-големите фармацевтични компании в страната. За тревожната несигурност, в която се намираше в момента „Сигма“, те бяха склонни да обвинят Ейми.

Когато всички заеха местата си около масата, Марк стана, за да открие заседанието.

— Дами и господа, както вече знаете, днес сме се събрали, за да чуем окончателното предложение по иска...

— Извинете, господин Стърлинг — енергично се намеси Ейми, — но аз не съм предявявала никакъв иск!

Марк я стрелна я очи и се обърна към секретарката:

— Вместо „иск“ впишете „законовата отговорност“ на „Сигма“ към господин Джеси Фейнстън и респективно към неговата единствена наследница — госпожица Ейми Фейнстън.

Погледът му обходи присъстващите в залата.

— Тъй като вече имахте възможност да се запознаете с договора, който госпожица Фейнстън ще бъде поканена да подпише, аз ще обобщя само главните моменти. Първият и най-важен за всички вас е разделянето на компанията. За да се предотвратят евентуални парализиращи ситуации, при които липсва съгласие по директорските назначения, ние молим госпожица Фейнстън да приеме четиридесет и девет процента от компанията. Сигурен съм...

Ейми рязко вдигна глава. Дошла бе с твърдото намерение да откаже половината си дял от „Сигма“, но Марк я унижаваше с тези четиридесет и девет процента. Как би могла да ги приеме с чиста съвест, след като баща ѝ бе подписал договор, гарантиращ му идеалната половина? Знаеше, че действията му са прикързени, но през изминалите шест месеца не разумът бе определял постъпките ѝ. Все пак правилата на играта трябваше да бъдат спазвани.

Ако се съгласеше с условията на Марк, щеше да се радва на финансови облаги, но не и на власт. Неговите петдесет и един процента щяха да бъдат решаващи при избора на директори и той спокойно можеше да я държи настрана от управителния съвет. Гласът ѝ нямаше да има особена тежест в управлението на компанията.

— Можете да спрете дотук! — каза твърдо и се изправи срещу Марк.

— Някакъв проблем ли има?

— Как смеете да ми предлагате четиридесет и девет процента, когато...

Тя очевидно не бе прочела договора! Най-после Марк бе принуден да ѝ повярва, че наистина не е възнамерявала да търси правата на баща си по съдебен път.

— Преди повече от седмица бе ви връчено копие от договора — с мъка произнесе той.

„Господи, нека ми отговори правилно на следващия въпрос!“ — помоли се мислено.

— Щом не сте била подготвена да подпишете договора днес, защо не ни уведомихте своевременно?

— Не си направих труда да го прочета...

Изявлението ѝ бе посрещнато с неодобрителна глъч.

— Както вече казах — натърти Ейми, — така и не си направих труда да го прочета, защото никога не съм възнамерявала да подписвам нещо, което ще ме обвърже със „Сигма“.

Ядът ѝ вече стихваше, но тя за кой ли път положи усилия да го запази жив, защото само той можеше да ѝ помогне да дочака края на заседанието, без да рухне.

Опря длани на масата и предизвикателно се приведе към Марк.

— През цялото време вие се опитвахте да ме въвлечете в нещо, което аз не исках. Неведнъж съм ви казвала към какво действително се

стремя. Изглежда, че сега топката е в мен, и ако смятате да участвате в играта, ще трябва да спазвате моите правила.

Марк се усмихна едва забележимо. Тихата, сговорчива женичка си бе отишла и мястото ѝ бе заето от истинската Ейми — пламенна и злъчна — онази, която винаги бе обичал, въпреки натрапчивите си съмнения.

— И какви са вашите условия? — попита я с равен глас.

— Или ще делим на две, както е редно, и ще спорим люто винаги, когато сме на различни мнения...

— Или? — натърти той, без да го е грижа за нейните условия.

Интересуваше го само това, че я обича, и че трябваше да си я върне на всяка цена. Ейми преглътна.

— Или ще се ожениш за мен и ще имаш в мое лице съмишленик!

От израза на лицето ѝ Марк разбра, че тя е почти толкова изненадана от думите си, колкото и останалите хора в залата.

Този път ѝ се усмихна открито.

— Ами ако се съглася с условията ти?

Ушите ѝ забучаха.

— С кои по-точно?...

— Струва ми се, че ще е по-разумно да приема второто.

Ейми се изкашля.

— Може би ще е по-добре, ако обсъдим подробностите на четири очи.

Марк огледа присъстващите.

— Ще ни извините ли, дами и господа... Членовете на управителния съвет напуснаха шумно стаята.

Когато двамата с Ейми останаха сами, Марк се приближи до нея и седна на ръба на масата.

— Знаех, че си умна, но не съм предполагал, че си способна на такива нетрадиционни решения.

Тя се вгледа в очите му, но загадъчните им дълбини пазеха тайната си.

— Едва ли си повярвал, че съм запланувала предварително всичко това.

Марк я хвана за ръката и нежно я притегли към себе си.

— Би било хубаво да си мисля, че е така, но нямам право, след като се държах толкова лошо с теб през последните четири месеца.

Ейми почувства, че е на предела на силите си. Защитната ѝ броня се бе стопила под напора на отчаяната ѝ любов.

— Не ме оплитай в мрежата на думите, Марк — тихо промълви.
— Просто ми кажи има ли шанс за нас.

Марк се взря в зениците ѝ и бавно я погали по бузата. Съзнаваше, че думите му са безсилни да я убедят в неговите чувства. Обхвана лицето ѝ в дланите си и нежно докосна с устни нейните. После благоговейно започна да целува клепачите, върха на нослето ѝ, слепоочията.

— Обичам те! — прошепна ѝ и отново жадно потърси устата ѝ.

Целувката му я остави без дъх.

— Никога не съм преставал да те обичам.

Ейми обви ръце около врата му.

— Съжалявам за случилото се, Марк.

— Няма за какво да съжаляваш, Ейми. Все пак разбрах, че си направила онова, което е трябвало.

Тя преглътна сълзите си.

— Означава ли това...

— Че приемам второто ти предложение?

Ейми кимна.

— Само ако се съгласиш да преименуваме компанията на „Фейнстън и Стърлинг“ и приемеш да си мой равнопоставен съдружник.

Марк я познаваше прекалено добре и си даваше сметка, че тя ще се успокои напълно само при условие, че изпълни докрай синовния си дълг.

Очите ѝ преливаха от любов, когато отново кимна в знак на съгласие.

— Ще се омъжиш ли утре за мен или ти е твърде рано?

— Звучи ми като цяла вечност — отвърна Ейми и му поднесе устните си за целувка.

Най-после тя разбра защо майка ѝ не се бе омъжила повторно. Някои жени имаха щастието да срещнат идеалния мъж и загубеха ли го, мястото му завинаги оставаше празно в техния живот.

ЕПИЛОГ

ИЛИ ТРИ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Ехото от ритмичните удари на чуковете изпълваше кухнята. Ейми извади димящото ястие от фурната, сложи го на масата и излезе пред къщата. Вдигна глава към покрива, където Марк и Брад коваха някаква греда, и се провикна:

— Време е за обяд.

— Идваме ей сега — отговори ѝ Марк.

— Веднага щом свършим тази част — допълни Брад.

Появи се и Джоузефин.

— Не мога да повярвам, че са напреднали толкова много — рече тя. — Сега къщата ти е двойно по-голяма от преди.

Ейми прокара ръка по наедрелия си ханш.

— Новата спалня тъкмо ще ми дойде добре. Само при мисълта за още една бременност...

— Сутрин все още ти се гади, нали?

— Сутрин ли? По цял ден ми се гади!

Джо погали своя подут корем.

— Почакай малко и ще видиш какво още ще те сполети.

— Можеш ли да си представиш, че и двете сме на едно дередже? Ако преди четири години някой ми беше казал, че по цял ден ще пробвам рецепти и ще чета книги за бебета, щях да му отговоря...

— Че е луд! — довърши вместо нея Джо. — Особено що се отнася до готвенето. Спомням си как веднъж едва не подпали кухнята в апартамента, когато се опитваше да опечеш пуканки. Брад си е вътълпил, че с теб сме се били наговорили да забременеем по едно и също време, за да отгледаме заедно децата си.

Ейми се засмя.

— Сигурно защото аз намекнах на Марк за това.

— Ейми, защо си му разправяла такива неща?

— Защото са верни.

— А аз защо не си спомням, че сме се наговаряли?

— Беше отдавна, когато все още живеехме в съседни апартаменти. Една нощ...

— О, сега си спомних! Говорихме си колко прекрасно ще бъде, ако дружбата ни намери продължение и в нашето поколение.

— Тогава не вярвах, че това би могло да стане. Просто не съм знаела, че Марк съществува и ме чака.

— Той все още ли се тревожи за това какъв баща ще бъде?

— Толкова се вълнува за бебето, че не мисли за нищо друго, освен за неговата поява на белия свят.

Ейми отвори вратата.

— Ти влизай, аз ей сега ще дойда — рече на приятелката си и тръгна да посрещне Марк.

Както всеки път, когато се виждаха след кратка раздяла, сърцето ѝ започна смешно да тупти. Тя се усмихна. Мъжът със скъпите костюми, шити по поръчка, сега бе изпоцапан от главата до петите. И макар че носеше джинси и скъсана тениска, все така неотразимо я омайваше.

— Как върви работата? — попита го.

— До утре покривът трябва да е готов — отвърна Марк.

— Ако ни стигнат гвоздеите — намеси се Брад. — Марк сякаш ги яде.

— Ако гвоздеят не става, не искам въобще да се занимавам с него.

— Много добре, Стърлинг, но гвоздеите не се продават изкривени.

Въпреки протестите на Марк, че ще изцапа новата си рокля, Ейми го прегърна през кръста и тръгнаха към къщата. Тя се заслуша в закачките на мъжете и живо си представи бъдещето на двете приятелски семейства „животът е прекрасен!“ — помисли си щастливо.

Когато стигнаха до входната врата, Брад мина пред тях и влезе в антрето. Ейми вдигна очи и улови върху себе си погледа на Марк.

— Обичам те! — каза ѝ той и нежно я целуна.

— Не си планувай нищо за довечера... — измърка Ейми и отново вдигна лице за целувка.

Марк се засмя.

— Това все още е второто нещо, което най-много обичам у теб!
— отвърна той и нетърпеливо пое пламналите ѝ устни.

Издание:

Джорджия Боковън. Любовна песен за утре
ИК „Слово“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.